INVASION

Z. BATTULGA

Z. BATTULGA

TUVŞIN ŞI TUGS

Z. BATTULGA

TUVȘIN ȘI TUGS

EDITURA
PENTRU
LITERATURĂ
UNIVERSALĂ

București 1963

În romîneşte de
ÉVA SZÉKELY şi NICOLAE ANDRONESCU

Coperta de
DUMITRU IONESCU

З. Баттулга
ЗА ЧЁРНЫМ ЗАНАВЕСОМ — Повесть
ИЗДАТЕЛЬСТВО ИНОСТРАННОЙ ЛИТЕРАТУРЫ
МОСКВА 1961

Cuvînt înainte

Deschis la Asia şi urmărit în partea de est a continentului, acolo unde Uniunea Sovietică se desparte de China, orice atlas din zilele noastre ne va informa că Mongolia este un imens podiş cu o suprafaţă de şapte ori mai mare decît a ţării noastre, dar cu un număr de numai un milion şi ceva de locuitori.

Muşcată în partea de sud de faimosul deşert Gobi, republică populară încă din 1924, Mongolia este o ţară de paşnici crescători de vite. Cu toate acestea, pasionatul de călătorii comode şi nezdruncinate, pe filele cu foşnet mîngîietor al atlasului, va fi plăcut surprins să afle, citind, că Mongolia, ţară bogată în grîne, ovine, bovine, cabaline, cămile, piei, blănuri, lînă, cărbune, cupru, sare, antimoniu, grafit... etc. se poate mîndri azi şi cu specialişti calificaţi.

Acum mii şi mii de camioane încarcă şi descarcă, transportă, duc şi aduc, smulgînd colinele cenuşii din somnul lor milenar şi făcîndu-le să tresalte ca valurile.

Dacă aceasta ar fi totul şi încă ar fi emoţionant. Urmaşii neînfrînatului Gingis Han, neîntrecuţii călăreţi şi harnicii conducători de caravane peste Asia s-au despărţit de bravii lor căluţi şi de înţeleptele şi răbdătoarele lor cămile, au lepădat frîiele şi biciul şi au apucat volanul, s-au făcut şoferi. Şoferi păstrîndu-şi însă măiestria, curajul, vitejia şi tenacitatea strămoşească, şoferi eroi, şoferi „sutamiişti", străbătînd adică o sută, două, trei şi şi aşa mai departe de mii de kilometri fără a face reparaţii capitale la maşină.

Pentru fiecare sută de mii de kilometri parcursă — o stea mare, albă, în cinci colţuri, pictată pe parbriz. Şi rare sînt camioanele care să alerge peste stepa mongolă împodobite numai cu o stea.

Dar nici aceasta nu e totul.

Am amintit anume de constelațiile de pe parbriz ca să sugerăm saltul uriaș pe care l-a făcut, pe calea civilizației, Mongolia Populară. Camioanele aleargă peste stepă ducînd cu ele pretutindeni viața nouă și sigură, belșugul, prosperitatea și bucuria construcției.

Cu ajutorul efectiv al Uniunii Sovietice, Partidul Popular Mongol a înfăptuit revoluția din 1921 eliberînd țara de sub jugul imperialiștilor chinezi (care ocupau Mongolia din 1691) și a contrarevoluționarilor ruși refugiați aici. Trei ani mai tîrziu, prin desființarea monarhiei, se proclamă republica populară, după care, treptat, sub conducerea partidului denumit mai tîrziu Partidul Popular Revoluționar, se desăvîrșește revoluția și se trece la marile realizări revoluționare menite să asigure viața și prosperitatea unui popor pînă atunci muls și jupuit ca și vitele pe care le creștea.

Astăzi capitala Mongoliei este un oraș cu o cetate universitară și un palat al pionierilor, o industrie tînără dar înfloritoare, un oraș care se transformă cuprins de efervescența romantică a construcțiilor specifică tuturor orașelor socialismului. Provinciile, cu așezările lor mici sau mari azvîrlite la sute și mii de kilometri prin văgăunile podișului, pulsează de viață, construind și muncind. Gospodăriile agricole și mai ales zootehnice dau roade necunoscute vreodată în Asia, bucurîndu-se de realizările cele mai moderne ale științei și tehnicii, spitalele și casele de naștere se întrec la număr cu școlile, analfabetismul și tuberculoza sînt aproape lichidate și *iurtele* — acele ciuperci mizerabile de pînză, făcute să fie cărate între cocoașele cămilei și menite să țină loc de adăpost, de cort, după o instalație sumară, pier văzînd cu ochii, dînd locul caselor solide de zid, prevăzute cu instalație sanitară completă, cu lumină electrică, radio și confort.

Pînă și Gobi, deșertul cel înspăimîntător, bîntuit de „spirite rele" care se repezeau să înhațe călătorii rătăciți (cel puțin așa ne încredințează neuitatul călător italian Marco Polo), a fost învins, străbătut în lat de o imensă cale ferată (Moscova — Ulan-Bator — Pekin) și în adînc de ghearele neistovite ale unor sonde care au făcut să rodească această aridă porțiune de pe scoarța globului.

Toate acestea (aflate de la alții, din cărți) ne vin în minte acum, cînd citim povestirea *Tuvșin și Tugs* a scriitorului mongol Z. Battulga.

Scriitorul s-a născut în 1919, iar cînd a publicat cartea era tînăr, avea 35 de ani. Şi, ca orice scriitor tînăr, a scris o carte de dragoste. Iar dacă vom reaminti că povestirea se numeşte *Tuvşin şi Tugs*, şi vom afla că primul e un nume de bărbat, celălalt de fată, cititorii probabil că vor ghici numaidecît şi între cine se leagă această dragoste.

Dar iată că nu-i aşa !

Dragostea din cartea aceasta este mai vastă, mai cuprinzătoare, ea pune în mişcare mai mult decît două persoane. E dragostea întregului popor mongol pentru patrie şi pentru realizările sale revoluţionare, dragostea pentru independenţă şi pentru pace.

Totul se petrece cam în jurul anului 1945, anul terminării celui de-al doilea război mondial. Povestirea urmăreşte activitatea eroică a unui luptător din serviciul militar de informaţii al R. P. M. trimis într-o misiune specială pe teritoriul Mongoliei ocupate de imperialiştii japonezi.

Japonezii stăpîneau, după cotropirea Manciuriei în 1931, regiunile mongole din China de nord-est. Cîţiva ani mai tîrziu, ei au creat pe teritoriul Mongoliei interioare o aşa-zisă Provincie Unită Sinan (Hingan), instaurînd aici o cruntă robie de tip colonialist. Jefuind regiunea pentru a-şi întreţine armata, militariştii japonezi au şi controlat-o cu sălbăticie, separînd-o cu prudenţă de restul lumii prin ceea ce s-a numit „cortina neagră".

Fiind şi bine situată din punct de vedere strategic, japonezii intenţionau să folosească regiunea Hingan ca un cap de pod pentru a ataca pe de o parte Mongolia Populară, iar pe de alta Uniunea Sovietică, pe care o socoteau prea ocupată în războiul cu Germania hitleristă ca să poată face faţă şi acestui al doilea front. Iată de ce Tuvşin, din serviciul de informaţii al Mongoliei Populare, e trimis tocmai aici sub înfăţişarea paşnică a unui abil negustor chinez.

Dubla postură în care se manifestă eroul cărţii, Van An-cen — alias Tuvşin — precum şi faptul că serviciul de contraspionaj japonez îl ia drept un membru de seamă al Partidului Comunist Chinez, obligă povestirea la o respiraţie grăbită, nervoasă, apăsată, de roman de aventuri. Urmărindu-şi eroul prin diferitele ambianţe şi medii, oficiale ori tainice, pe care le frecventează, autorul execută o interesantă trecere în revistă a forţelor care se ciocnesc în teritoriul mongol ocupat de japonezi.

Aşa, de pildă, ofiţerii japonezi care ocupau oraşul Vaniemiao, îngîmfaţi, temători şi cruzi pînă la bestialitate. Opuşi lor —

oamenii din popor, tăcînd cu prudență, amenințători și încordați, sau activînd în secret, organizați de comuniști. Între ei, negustorii locali, mînați de dorința de a mușamaliza totul, de a slei energiile luptătoare în vederea obținerii de profituri cît mai mari. Printre rînduri : micii funcționari lași și prăbușiți moralmente, gata să se vîndă cu ușurință celui mai tare, și numărul mare de cerșetori, oameni înfrînți care pun în peisaj tonuri deprimate, de un realism zguduitor.

Fresca aceasta de dimensiuni mari dă posibilități scriitorului ca, o dată cu descrierea unui strat social, să desprindă și unul din elementele sale constitutive. De aici numeroasele portrete care dau viață și realitate cărții.

Vom nutri, așadar, sentimente de simpatie pentru bătrînul și destoinicul patriot Sun Șan-li, pentru eroicul zugrav, venerabilul Sun Da-ghe, pentru neînfricatul luptător Fu Cen, pentru curajoșii săi prieteni Se și tînărul coreean. Creînd aceste personaje, scriitorul reușește să sugereze cu pregnanță dragostea, curajul și inițiativa cu care poporul înțelege să-și apere patria și s-o salveze de la pieirea la care o sortiseră imperialiștii japonezi.

Aceeași simpatie — de data asta pentru scriitor — ne-o trezește felul cum sînt concepute portretele dușmanilor, ale ofițerilor japonezi și ale uneltelor lor. Spiritul de observație nu lipsește scriitorului, iar asprimea, perseverența, adesea chiar sarcasmul cu care-și urmărește personajele negative, vădesc poziția de fierbinte patriotism pe care se situează.

Unul dintre faimoasele proverbe mongole spune că : „șarpele e pestriț pe dinafară — omul pe dinăuntru". Și într-adevăr, prezentînd figurile colonelului Ken, șeful contraspionajului japonez din Vaniemiao, a maiorului Ma, a generalului Ta, Battulga arată că uneori și sentimente ca lașitatea, cruzimea, lăcomia, și înfatuarea pot da omului impresia puterii și a dreptății, o impresie cu atît mai falsă și mai prostească, cu cît confruntarea ei cu realitatea aduce de cele mai multe ori corectări dintre cele mai dramatice.

Tot aici este locul să amintim și de celelalte portrete, anexate la cele ale dușmanilor declarați. E vorba de micul funcționar Țzo Li-țze, dezumanizat de aprigul sentiment de lăcomie invidioasă, iscoadă dezgustătoare a contraspionajului japonez, precum și placidul, dar nu mai puțin periculosul negustor patron al firmei „Va", care strînge profituri uriașe exploatînd cu cruzime, dar cu o mască de cumsecădenie miloasă lipită pe față.

Am lăsat la urmă cele două personaje centrale : Tuvşin *(pace* în limba mongolă) şi Tugs *(împlinire, desăvîrşire).*

Tugs, gingaşa fiică a bucătarului, reprezintă în carte frumuseţea şi poezia, curăţenia morală a poporului, puterea pe care o are visul cînd sufletul e curat. Chiar dacă nu aceasta este impresia imediată pe care ţi-o dă rîndul scris în cartea lui Battulga, gîndurile îţi ajung neapărat tot aici după ce l-ai citit (în carte Tugs este o fată frumoasă şi mîndră, care luptă cu toată puterea sufletului pentru a-şi ajuta logodnicul în lupta împotriva cotropitorilor).

Van An-cen, sau Tuvşin, este comunistul călit în luptă, disciplinat şi inteligent, care printr-o muncă chibzuit organizată şi netulburată de nici una din piedicile numeroase care-i stau în cale, contribuie, în rîndurile partidului, la victoria asupra ocupanţilor japonezi, realizîndu-se astfel unificarea regiunii Hingan cu Mongolia Populară.

Deşi acţiunile victorioase ale eroului sînt uneori rezolvate cu prea multă uşurinţă de scriitor, figura sa hotărîtă, luminoasă, dîrză, pilduitoare se naşte din bucuria scriitorului de-a vorbi despre luptătorii patriei sale, pe care i-a cunoscut.

Concepută ca un roman de aventuri, povestirea lui Battulga îţi stîrneşte interesul de la primele rînduri. Proverbele cu care e presărat textul (faimoasele proverbe mongole !), preferinţa insistentă pentru eroul din marea masă populară, accentele didactice pe care le ia uneori fraza, precum şi urmărirea încordată a evenimentelor leagă cartea lui Battulga de vechea tradiţie a literaturii populare mongole.

Altfel, prin problematica şi avîntul ei combativ, cartea se înscrie în cea mai nouă mişcare literară din Mongolia spre făurirea unei literaturi revoluţionare, mişcare iniţiată de primul congres al scriitorilor mongoli din 1948.

Noi, pe lîngă toate cele spuse mai sus, o recomandăm cititorilor din ţara noastră şi pentru valoarea ei de scurt metraj despre oamenii şi năzuinţele unei ţări îndepărtate din Asia.

Florin Chiriţescu

CAPITOLUL

1

La Vaniemiao [1]

Funcţionarul hotelului, un tînăr chinez, îl privi cu atenţie pe noul venit.

Apoi, cu un aer plictisit, deschise registrul în care înscria călătorii.

— Sînteţi singur ?

— Da, singur.

— Staţi mai mult timp la noi ?

— Deocamdată aş dori să rămîn peste noapte.

Călătorul scoase din mînecă o batistă de mătase, o flutură cu gestul elegant obişnuit comercianţilor şi îşi şterse buzele uscate de vînt.

După ce termină înregistrarea, funcţionarul îi luă geamantanul şi-l invită să-l urmeze.

— Iată camera dumneavoastră. Poftiţi, instalaţi-vă. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă stau oricînd la dispoziţie.

— Mulţumesc. Deocamdată n-am nevoie de nimic. E destul de tîrziu. Cred că e timpul să mă odihnesc, răspunse călătorul.

— Da, aveţi dreptate. Vă doresc noapte bună.

Funcţionarul ieşi, făcînd o plecăciune adîncă.

Rămas singur, Van An-cen — aşa se numea călătorul — încuie uşa. Îşi duse apoi geamantanul într-un colţ şi

[1] Azi *Ulan-Hoto*, oraş de pe teritoriul Mongoliei Interioare (regiune autonomă din R. P. Chineză).

se aşeză pe divanul care ocupa cea mai mare parte din odaia mică şi îngustă.

În faţa divanului acoperit cu rogojini de paie înnegrite de vreme, se afla o măsuţă foarte joasă ; pe cele două laturi ale mesei zăceau, parcă zvîrlite la întîmplare, cîteva saltele de pîslă, tapisate cu o pînză albastră murdară şi cîrpită cu o sumedenie de petice albe.

Pe marginile mesei se înşirau grămăjoare de scrum, scuturate din pipele ultimilor locatari ai camerei. Sub lumina mohorîtă a becului electric, înnegrit de praful care îl acoperea, grămăjoarele de scrum semănau cu nişte vulcani de pe meleaguri depărtate, parcă pierduţi într-o pîclă cenuşie. Dacă s-ar mai fi ridicat din ele rotocoale de fum, ar fi amintit de fumul focurilor şi incendiilor care pîrjoleau biata ţară...

Numai că pipele se stinseseră de mult, iar fumul lor se risipise, lăsînd în urmă doar amintirea lor : grămăjoarele de cenuşă, ce păreau a constitui un simbol. Fiindcă avea să vină vremea cînd, aidoma tutunului, din toată asuprirea cotropitorilor nu se va alege decît scrum. Şi vremea aceea nu era departe.

Van An-cen îşi roti privirea pe pereţii mînjiţi de nenumărate urme de ploşniţe strivite. „Se cunoaşte că nu s-a mai făcut de mult curăţenie sau reparaţii !" îşi zise. Tavanul era negru ca hornul şi pretutindeni atîrnau pînze de păianjen.

Proprietarul acestui cuibar de ploşniţe, intitulat hotel, nu se gîndise cîtuşi de puţin la confortul clienţilor săi, fiindcă, oricum, cîştiga destul de pe urma lor. Van An-cen îl ştia pe escroc. Era zgîrcit şi un cămătar cum nu se poate mai nemilos, care, ca toate lepădăturile de teapa lui, disprefuia pe cei săraci, era slugarnic faţă de cei bogaţi şi lingea cu sîrg călcîiele cotropitorilor. Unui om ca Van An-cen, venit din altă ţară, dintr-o altă lume, i se părea ciudat să se regăsească printre asemenea oameni.

Abia cînd se văzu în cameră îşi dădu seama de situaţia neobişnuită în care se afla din nou. Îşi aminti de cîtă şiretenie, inventivitate şi dîrzenie avusese nevoie pentru a putea pătrunde în acest ţinut pe care forţele ocupante îl izolaseră de restul lumii printr-o cortină neagră.

După ce se mai învîrti puţin prin cameră, stinse lumina şi se întinse îmbrăcat pe divan.

Stînd cu ochii deschişi, revăzu parcă aievea meleagurile pe care se născuse şi pe care le părăsise nu demult. Şi fără să vrea, retrăi zbuciumul şi grijile din ultimele luni.

Multă vreme nu putu scăpa de senzaţia că nu trăieşte în realitate şi că ceea ce se petrece cu el este un vis. Aşa se va fi simţind pe vapor călătorul aţipit într-un pat ce i se pare că se leagănă îndată ce vasul a ieşit în larg. Din cînd în cînd aţipea, dar după cîteva clipe se trezea. Gîndurile care îl frămîntau îi alungau somnul. Da, chiar de mîine va lua legătura cu cîţiva. Bătrînul acela, cînd îl va revedea, se va simţi în al nouălea cer. Îi apărură în minte trupul viguros, bărbuţa căruntă, ascuţită şi fruntea brăzdată de zbîrcituri ale bătrînului Sun Şan-li, bucătarul lui Va, negustorul. Cîtă apă cursese pe rîu de cînd se legaseră printr-o prietenie statornică ! O prietenie durată de lupta comună împotriva japonezilor, născută sub loviturile cravaşelor ofiţereşti. Bătrînul acela sfătos, cu vorba cumpătată, liniştită şi înţeleaptă, era o adevărată întruchipare a curajului şi a stăruinţei. Se dovedise a fi un ajutor de nepreţuit. Şi Van An-cen îşi aminti de prietenul său cu multă admiraţie. Da, fără îndoială, se putea bizui pe bătrînul Sun Şan-li.

Pe domnul Va, proprietarul „Firmei comerciale Va", îl cunoscuse în 1939. Relaţiile de afaceri dintre ei se transformaseră, curînd, într-o prietenie.

Van An-cen fusese timp de cîteva luni oaspetele lui Va şi locuise în casa lui. La despărţire, Va îi declarase că pe viitor îl consideră cel mai bun prieten al său şi că se poate bizui oricînd pe ajutorul şi ospitalitatea sa. Van An-cen îl revăzu în minte şi pe el, aşa cum arăta cu faţa lui mică şi palidă, cu fruntea lată, trupul înalt şi osos şi cu mersul lui greoi ca de urs. Îşi aduse aminte pînă şi de gestul lui obişnuit de a-şi mîngîia mustăţile negre în timp ce vorbea...

Tot prin regiunea asta mai cunoscuse un om în care pînă acum socotise că se poate încrede, anume pescarul Ţze, care trăia în localitatea numită Apele Fierbinţi. Tre-

cuse însă un an de cînd pescarul nu-i mai dăduse nici un semn de viaţă. Pe unde o fi şi ce s-o fi întîmplat cu el ? Să fi căzut în darul beţiei ? El, personal, nu-l văzuse niciodată bînd, dar auzise că omul se cam avea bine cu băutura. „Vinul e hărăzit bărbatului spre mulţumirea lui", spunea din cînd în cînd pescarul, vesel şi rîzînd cu gura pînă la urechi, încît i se vedeau dinţii mari şi albi ce contrastau cu faţa arsă de soare. „Deh, mai ştii ? Beţia repede poate duce la o decădere fizică şi morală ! îşi spuse Van An-cen. Să fi trădat, sau pur şi simplu a lăsat totul baltă şi a plecat de la Apele Fierbinţi ? Va trebui, în primul rînd, să descopăr unde se află. Dacă îl mai găsesc la Apele Fierbinţi, trebuie să fiu foarte prudent."

Aflată în plin centru al fortificaţiilor japoneze de la Hingan, localitatea Apele Fierbinţi constituia un important punct strategic, fiind unul dintre capetele de pod pe care militarismul japonez voia să le folosească pentru continuarea războiului de cotropire. Regiunea era împînzită cu agenţii contraspionajului japonez, care o fereau de ochii oricărui străin, pentru că de acolo plănuiau cotropitorii să reverse moartea şi pîrjolul asupra ţărilor vecine.

Faptul că pescarului Ţze i se încredinţase o misiune importantă îl neliniştea pe Van An-cen. Hotărît, era ciudat că, de atîta vreme, nu mai primiseră nici o veste de la el. Să-l fi dus într-adevăr băutura la pierzanie ? Poate că da. Pescarul însă era extrem de prevăzător şi nici corupt nu părea a fi, cu toată slăbiciunea lui pentru băutură. Atunci, ce să se fi întîmplat ? Va trebui el însuşi să lămurească totul. Deocamdată va începe cu firma „Va"... Bucătarul îi va fi de mare ajutor. Mai era apoi acel prieten încercat, numit „A", care lucra la statul-major al armatei de la Cianciun [1], prieten căruia, chiar în gînd, Van An-cen îi spunea tot „A". Se vor mai găsi cu siguranţă şi alte ajutoare. Cine se sprijină pe poporul care luptă nu se poate îndoi de izbîndă. Deocamdată, important era să fie prudent. Deseori duşmanul se pre-

[1] Oraş în nord-estul R. P. Chineze, capitala provinciei Ghirin.

face că doarme, dar în realitate veghează şi privirea lui te urmăreşte pretutindeni. Trebuie deci să fii vigilent, să nu te dai de gol atrăgîndu-ţi bănuielile altora, şi cată să-i încurci duşmanului ţele.

Absorbit de gînduri, Van An-cen nu simţi decît foarte tîrziu liota de ploşniţe care îl pişcau fără milă pe mîini şi pe faţă. Cum somnul nu se lipea de el, se sculă şi aprinse lumina. Pe pereţi, ploşniţele fugeau speriate. Unele dintre ele, slabe şi flămînde, se ascunseră grăbite prin crăpături. Altele însă, umflate de sînge, se tîrau încet şi înaintau alene, amintind de caricaturile chinezeşti ce reprezentau pe „domnii" bogătaşi, îmbuibaţi din sudoarea şi sîngele poporului.

*

— Am primit o comunicare importantă. Un agent al comuniştilor chinezi — un oarecare Cijou — a plecat din Pekin şi, după ce s-a strecurat prin toate opreliştile, se îndreaptă spre oraşul nostru, dacă n-o fi ajuns între timp.

Anunţînd această veste, colonelul Ken se ridică, făcu un ocol şi se opri în faţa biroului la care lucra. Clocotind de furie, îşi încrucişă pe piept braţele scurte, terminate cu nişte mîini mici şi puhave, apoi începu să se plimbe cu paşi apăsaţi dintr-un colţ într-altul al spaţioasei încăperi, încruntîndu-şi fruntea şi muşcîndu-şi buzele. De ochii lumii, colonelul juca rolul redactorului-şef al ziarului *Steagul albastru*, publicaţie ce servea de paravan contra-spionajului japonez, al cărui şef era în realitate acest Ken.

Din cînd în cînd colonelul arunca priviri aspre către locţiitorul său, maiorul Ma, redactor-şef adjunct şi în acelaşi timp locţiitor al şefului contraspionajului. Maiorul Ma, înalt, slab şi deşirat, şedea pe canapea într-o atitudine slugarnică, simţindu-se parcă vinovat sub privirile şefului său, pe care se străduia totuşi să-l privească drept în ochi. Faţa colonelului era pămîntie şi ciupită de vărsat.

„Ce dispoziţie are să-mi dea? Desigur, o însărcinare foarte grea", îşi spunea maiorul, trosnindu-şi nervos degetele.

În sfîrşit, colonelul continuă :

— Cum şi pe ce cale a ajuns acest agent pînă aici, nu se ştie. Poate că n-a ajuns încă... Vei trimite, în orice caz, pe toate străzile oraşului numărul necesar de agenţi şi de informatori secreţi. Ia măsuri să se ţină sub observaţie hotelul *Tentailiui*, precum şi toate celelalte localuri unde pot poposi călătorii nou-veniţi. Vei aşeza observatori şi pichete de soldaţi pe drumurile de acces dinspre est, vest şi sud, şi le vei menţine pînă vei primi un nou ordin direct de la mine. Am dat adineauri dispoziţiile corespunzătoare lui Ţzo Li-ţze de la „Firma comercială Va". Tot dispozitivul trebuie să fie în picioare. Trebuie să-l prindem neapărat pe agent.

Ken se opri în faţa locţiitorului său şi-l privi cu atenţie.

— Am înţeles, domnule colonel ! rosti maiorul, ridicîndu-se în grabă de pe canapea şi luînd poziţia de drepţi în faţa superiorului. Simt de pe acum plăcerea pe care o vom avea cînd îl vom frige pe gînsacul ăsta cu tot ceremonialul cuvenit ! Şi o să mai născocim şi ceva nou !

— Înainte de a frige vînatul, trebuie mai întîi să-l împuşti ! observă ironic colonelul. Pînă atunci, avem destul timp să ne gîndim cum o să-i scoatem măruntaiele, cum o să-l punem la frigare. Deocamdată, chibzuieşte cum să punem mîna pe el.

Maiorul, care parcă se chircise, ieşi din cabinetul colonelului ascunzîndu-şi capul între umeri.

Rămas singur, Ken mai străbătu de cîteva ori încăperea, apoi se instală în fotoliu şi căzu pe gînduri. „După cît se pare, duşmanul ăsta nu e un începător. Vom avea puţină bătaie de cap cu el. Dar trebuie prins... Trebuie !" îşi spuse colonelul, gîndindu-se la sutele de perechi de ochi iscoditori şi la reţeaua de curse pe care le avea la dispoziţie.

★

— Rămîneţi la noi în oraş, sau aveţi de gînd să plecaţi mai departe ? întrebă slujbaşul hotelului, în timp ce aduna pe o tavă tacîmurile de care se servise la masă Van An-cen. Punînd întrebarea, slujbaşul, un tinerel cu

obrajii îmbujorați, îl cerceta atent pe oaspetele pe care nu-l putuse vedea destul de bine noaptea trecută.

— Sînt comerciant, iar dumneata știi că orice comerciant e foarte grăbit să ajungă acolo unde crede că va realiza un cîștig cît mai bun. S-ar putea să rămîn la Vaniemiao, dar poate că am să plec mai departe, răspunse Van An-cen urmărind mișcările îndemînatice ale tînărului. Surprinzînd privirea cercetătoare a slujbașului, Van An-cen își opri și el asupra lui ochii săi mici și strălucitori, pierduți sub niște sprîncene negre și stufoase. Dar schimbul de priviri nu păru să-l tulbure pe slujbaș.

— Desigur, așa trebuie să fie, consimți el zîmbindu-i prietenos lui Van An-cen.

După ce plăti costul camerei, Van An-cen îl anunță pe tînăr că dorește să-și lase acolo geamantanul cu lucrurile sale, pînă ce va trimite, mai tîrziu, pe cineva de la firma „Va" pentru a-l lua.

— Bine, răspunse slujbașul. Îl puteți lăsa fără grijă. Nimeni nu se va atinge de el.

Nu-și dădea seama de ce, dar călătorul acesta îi plăcea foarte mult. Cînd plecă Van An-cen, îl urmări cu privirea. „Are ochii atît de vioi ! Se cunoaște îndată că e un om deștept. Știe ce vrea și ar fi destul de greu să ghicești ce gînduri se ascund sub fruntea lui încruntată."

Van An-cen dădu o raită prin oraș. Ajungînd pe strada Sinanțze, rămase uimit de ceea ce-i fu dat să vadă. De ambele părți ale străzi se înșirau bărbați, femei și copii, goi, arși de soare și negri de murdărie. Îndată ce zăreau un trecător, nenorociții întindeau mîinile și cereau de pomană cu glasuri stinse și tremurate. Din loc în loc, se auzeau hohote de plîns și gemete. Unii dintre cerșetori se aruncau în mijlocul drumului și se prăbușeau la picioarele trecătorilor, căutînd să le stîrnească mila.

Ofițerii și agenții japonezi treceau pe lîngă ei mîndri, cu capul sus și cu pieptul umflat, arătîndu-și ostentativ disprețul.

Fețele bieților cerșetori trădau tristețea și umilința. Observîndu-i mai atent, Van An-cen descoperi în ochii

lor, aparent stinşi, o ură mocnită. „Da... Sînt fulgerele îndepărtate care vestesc furtuna, se gîndi Van An-cen. Dar va veni vremea cînd în locul disperării şi chinului, pe feţele lor va străluci voinţa şi dîrzenia, iar din pieptu-rile lor scofîlcite vor ţîşni flăcările ce vor aprinde pă-mîntul sub picioarele cotropitorilor."

— Hei, ăla de colo ! Stai pe loc ! strigă aspru un poliţist de pe cealaltă parte a străzii şi, apropiindu-se de Van An-cen, îi ceru răstit : Buletinul de identitate ! Autorizaţia !

— Poftiţi, vă rog, spuse Van An-cen, prezentînd agen-tului buletinul şi autorizaţia de intrare şi şedere în Provincia Unită Sinan [1].

Poliţistul cercetă cu atenţie actele, apoi scoase din buzunar un carnet în care îşi notă numele celui legiti-mat, precum şi localitatea de unde venea şi încotro se ducea.

— Vă puteţi continua drumul, spuse scurt, restituin-du-i lui Van An-cen actele.

„Tipul nu pare suspect. Se cunoaşte cît de colo că e un comerciant serios, care călătoreşte pentru afaceri", îşi spuse poliţistul în timp ce se îndrepta spre hotelul *Tentailiui.*

Vesel, şi surîzător, Van An-cen îşi văzu de drum. „Călătoria s-a sfîrşit cu bine, se gîndi. Iată-mă şi aici, în vestitul Vaniemiao."

Ajungînd la poarta firmei comerciale „Va", intră cu faţa încă luminată de surîs. Dar cînd îşi aminti că tot acolo locuia şi bătrînul Sun Şan-li, zîmbetul i se şterse şi făcu loc unei puternice emoţii, care-i străbătu ca un fior tot trupul.

Uşa încăperii în care se afla proprietarul firmei „Va" era larg deschisă. Patronul stătea cu spatele spre intrare şi cerceta registrul debitorilor, făcînd socoteli la abac. Cufundat în calcule, nu băgă de seamă că a intrat cineva.

---

[1] În 1943, ocupanţii japonezi au creat în regiunile mongole din nord-estul Chinei aşa-numita Provincie Unită Sinan (Hingan), pe care au încorporat-o la teritoriul statului marionetă Manciu-ko, întemeiat de ei în 1932.

Va arăta întocmai cum şi-l închipuise Van An-cen în timpul nopţii petrecute la hotel. Numai mustăţile îi erau mai cărunte.

Van An-cen îşi scoase pălăria.

— Vă salut, stimate Va ! spuse el făcînd o adîncă plecăciune.

Fără grabă, Va se întoarse şi cercetă cu o privire liniştită pe cel care intrase. Deodată, însă, ţîşni în picioare şi se repezi să-l îmbrăţişeze.

— Dumneata erai ? Ce surpriză ! Scumpul meu prieten ! De unde vii ? Cînd ai sosit ? Te rog, ia loc şi povesteşte-mi totul, spuse într-o suflare Va, instalîndu-şi oaspetele într-un fotoliu. Pe unde ai fost de ai lipsit atîta timp ? Nu mi-ai trimis nici o scrisoare.

„Ca de început, nu e rău. Primirea e călduroasă şi dovedeşte prietenie. După ce-a fost, pînă de curînd, atît de întunecat, cerul pare să se însenineze. Dar, atenţie... Nu trebuie să mă încred prea devreme. Pînă una-alta să vedem ce urmează", se gîndi Van An-cen şi începu să povestească :

— Am sosit la Vaniemiao cu trenul de noapte şi am tras la hotelul *Tentailiui*.

— De ce n-ai venit de-a dreptul la mine ? Ţi s-a făcut poftă să hrăneşti ploşniţele ? Auzi ! La hotel *Tentailiui !* O adevărată hrubă cu scîrnăvii !

— Am sosit tîrziu şi n-am vrut să vă deranjez la o oră atît de nepotrivită. Mi-am lăsat lucrurile la hotel. Aţi putea trimite pe cineva după ele ? întrebă Van An-cen întinzîndu-i lui Va fisa de aramă.

— Bineînţeles — răspunse patronul — am să trimit îndată un hamal. Dar acum, te rog să pofteşti în locuinţa mea.

În sufragerie, slujbaşii firmei aşternură în grabă masa, aducînd farfurii mari şi mici şi ceşti din porţelan chinezesc, frumos pictate. Aduseră apoi cîteva carafe cu mai multe feluri de vinuri, printre care şi vestitul vin din podgoria Pu-tu. La urmă, fură servite gustări calde.

Aşezat într-un fotoliu adînc din lemn sculptat, lăcuit în roşu, Va se arăta foarte grijuliu faţă de oaspetele său.

— Nu ne-am văzut de mult, fiule. Aproape că pierdusem nădejdea de a ne mai revedea vreodată. Credeam că m-ai uitat. Spune-mi, cum o duci cu sănătatea şi cum merg treburile ? Sper că ai avut noroc în afaceri, nu ?

— Mulţumesc, totul merge bine. Dumneavoastră, însă, venerabile coleg, arătaţi excelent. Chiar mai bine decît ultima dată cînd v-am văzut.

— E adevărat, mila cerului nu mă ocoleşte. Datorită faptelor bune săvîrşite în ultimele luni, venerabilul dumitale coleg îşi permite să ducă o viaţă fericită şi îndestulată.

— Am bănuit şi sînt foarte bucuros. Aţi meritat bunăvoinţa cerului şi izbîndiţi acum în toate. Aş fi fericit să pot urma exemplul dumneavoastră. Virtutea e întotdeauna răsplătită şi prin ea ajungi la bogăţie şi fericire.

— Se cunoaşte, fiule, că eşti un om priceput. Sînt într-adevăr bogat şi fericit ! confirmă Va rîzînd zgomotos.

Van An-cen rîse şi el, mulţumit că a izbutit să fie pe placul lui Va.

Patronul umplu din nou paharele şi porunci unui bătrîn servitor chinez :

— Du-te şi cheamă pe bucătar, şi trimite pe cineva la hotelul *Tentailiui* după bagajul domnului. Uite, ia fisa de la garderoba hotelului.

Se înotarse apoi din nou spre oaspetele său şi îi declară bucuros :

— Ştii, cînd ai fost ultima dată l-ai cucerit şi pe bucătarul meu. De atunci mereu aminteşte de tine. „Scumpul meu fiu Van An-cen", aşa-ţi spune !

— Nici nu-i de mirare. Vă amintiţi, probabil, şi dumneavoastră de întîmplarea cu consilierul japonez ? L-am scos atunci, împreună, dintr-o mare nenorocire. Era la un pas de moarte. Putea să piară o dată cu bătrîna Togos.

— Cum să nu-mi amintesc de sărmana Togos, horcina [1]. Era o tovarăşă credincioasă a bătrînului bucătar.

[1] Horcini — locuitori din Mongolia Interioară.

— Bătrîna Togos era o femeie tare cumsecade. Mare păcat că a pierit în împrejurări atît de nenorocite ! Noroc că l-am mai putut salva pe bătrîn. Altfel rămînea fetiţa lor orfană de amîndoi părinţii. De cîte ori avem prilejul, trebuie să-i ajutăm pe oamenii sărmani şi lipsiţi de apărare, nu-i aşa, venerabilul meu frate ?

— Ai dreptate, scumpul meu prieten. Uite, de asta-mi eşti atît de drag, pentru inima ta bună. De ani de zile, de cînd sînt proprietarul acestei firme, n-am jignit niciodată pe vreunul dintre angajaţii mei. Cel care jigneşte pe altul, mai devreme sau mai tîrziu va avea el însuşi de suferit. Nu cred că pot trage vreun folos din umilirea cuiva. Socot că poţi cîştiga mult mai mult dacă cei care te slujesc au încredere în tine şi te consideră un om drept. Cînd trăieşti în bună înţelegere cu oamenii, ai şi-un cîştig mai mare, conchise Va.

— Cuvintele dumneavoastră sînt pline de înţelepciune, venerabile coleg. Mă bucură că avem aceleaşi păreri. Trebuie să ne purtăm întotdeauna cu milă faţă de sărmani şi de cei lipsiţi de apărare.

În clipa aceea se deschise uşa şi în prag apăru Sun Şan-li.

— Intră, intră, bătrîne ! Ia priveşte cine a venit ! îi strigă stăpînul.

— Ah ! Fiul meu iubit ! Cît sînt de fericit că te văd ! Nădăjduiesc că eşti sănătos şi că treburile merg bine, fiule ! exclamă bucătarul plecîndu-se respectuos în faţa lui Van An-cen, care se ridică şi îl salută la fel de prietenos.

— Bine te-am găsit, taică ! Şi eu mă bucur să te revăd. Te rog să bei un pahar cu noi ! spuse Van An-cen oferind bucătarului un pahar cu vin.

Bătrînul mulţumi şi, fără să-şi ia ochii de la oaspete, îşi bău vinul pe îndelete. Van An-cen luă beţişoarele cu care mîncase şi, ca din întîmplare, le aşeză cruciş. O clipă, faţa bucătarului avu o expresie fugară — un mic semn că a înţeles. Lui Van An-cen îi scînteiară ochii şi privirea i se lumină.

Luă apoi un beţişor, îl aşeză în picioare şi, proptindu-şi mîna pe el, spuse :

— Îmi place să ghicesc viitorul cu beţişoarele cu care am mîncat. Ele-mi vestesc întotdeauna evenimente îmbucurătoare... Cînd vreau să aflu în ce loc trebuie să-mi caut norocul, îmi proptesc, uite-aşa, mîna pe un beţişor, ca pe un baston, şi spun în gînd numele locului, care după aceea se dovedeşte a fi într-adevăr norocos.

Bătrînul bucătar goli paharul şi-l puse pe masă.

— Îţi mulţumesc încă o dată, fiule, spuse el. Vă mulţumesc şi dumneavoastră, stăpîne ! Vă urez mult noroc în toate. Vă rog să-mi permiteţi acum să mă retrag, căci mai am multă treabă.

Făcînd o plecăciune adîncă, bucătarul ieşi alene din cameră.

— Ai adus mărfuri bune ? întrebă Va.

— De data asta n-am venit cu mărfuri. Am însă bani. Un mic capital, pe care aş vrea să-l învestesc. Sper că aici am să reuşesc să-l fructific.

— E foarte cuminte ceea ce vrei să faci. Cîştigul comercianţilor depinde în primul rînd de importanţa pieţei de desfacere a mărfii. Cînd ai însă destui bani, poţi să te bizui pe un cîştig mare. Cu cît e capitalul mai mare, cu atît ai un cîmp de activitate mai larg, spuse cu glas mieros Va, gîndindu-se la posibilitatea de a-l atrage pe Van An-cen ca asociat la firma sa, ceea ce i-ar fi sporit cîştigurile.

— Adevărat, răspunse Van An-cen. De altfel am stat şi-am chibzuit, şi m-am hotărît să renunţ la profesia mea de comis-voiajor. Am vîndut toate bunurile moştenite de la tata, şi cu banii primiţi am de gînd să-mi încerc norocul la o firmă serioasă. Am mai fost şi prin alte părţi, dar mereu mă simţeam atras spre dumneavoastră. Nu ştiu dacă nu sînt prea îndrăzneţ. Aş vrea să vă rog să mă primiţi ca asociat la firma dumneavoastră.

— Bine ! Te primesc cu plăcere ca asociat şi sper că n-are să-ţi pară rău. Cu tot războiul, treburile merg deocamdată bine şi vei putea să-ţi înmulţeşti banii. Ţinutul se află sub protecţia Imperiului Soarelui [1] şi sînt

[1] Numire dată Japoniei (despre a cărei dinastie imperială legenda spune că ar fi descins din Amaterasu, zeiţa Soarelui).

foarte mulţumit că trăiesc aici, unde n-are nici o importanţă dacă eşti chinez, japonez, harcin [1] sau horcin. Protectorii noştri ne sprijină deopotrivă pe toţi patronii bogaţi, pentru că prin grija pe care o avem de a ne spori averea, contribuim la bunăstarea tuturor. Trebuie să ne rugăm cu toţii cerului să-şi trimită harul asupra acestei ţări mari care ne scapă de urgie. Avem cu toţii aceleaşi interese şi trebuie să rămînem uniţi şi să ne ajutăm unul pe celălalt. Cît mă priveşte, îţi promit, fiule, tot ajutorul şi sprijinul meu.

În timp ce asculta această cuvîntare încîlcită şi sforăitoare, Van An-cen fu cuprins de două simţăminte. Era desigur mulţumit că planul lui de a deveni asociatul lui Va se realiza cu mai multă uşurinţă decît sperase. În acelaşi timp, însă, abia îşi putea stăpîni ura ce-o nutrea faţă de şarlatanul din faţa lui. Ştia de mult pe cine reprezintă acest negustor priceput şi viclean, care izbutea să fie în relaţii bune cu toată lumea, cu noionii [2] mongoli, cu funcţionarii manciurieni şi cu ofiţerii japonezi. Şi asta pentru că Va însuşi îi sprijinea şi era sluga lor plecată. Mai încerca însă, cu multă dibăcie, să pară omenos, un apărător al oamenilor sărmani şi nevoiaşi, ceea ce îi dădea posibilitatea să slujească şi mai bine pe adevăraţii lui stăpîni, cotropitorii japonezi. Va urmărea întotdeauna în primul rînd cîştigul lui. Van An-cen ştia că toate astea nu-l caracterizau numai pe Va, ci erau însăşi trăsăturile caracteristice ale clasei din care făcea parte proprietarul firmei. De aceea, mutra smerită a negustorului şi cuvintele lui mieroase îl scîrbeau.

„Ar trebui să mă ridic şi să-i spun vreo două cuvinte pungaşului ăstuia ! Să vezi ce-ar mai ţipa !" se gîndi Van An-cen.

Faţă de Va, însă, continuă să se arate plin de respect şi de stimă.

— Mărinimia dumneavoastră nu cunoaşte margini, venerabile coleg ! spuse el făcînd o adîncă plecăciune. Vă rămîn îndatorat pe veci.

---

[1] Populaţie de pe teritoriul Mongoliei Interioare.

[2] *Noion* — prinţ, domn.

După ce schimbă farfuriile, servitorul aduse tot felul de mîncăruri calde.

— Mai pune un tacîm şi invită-l pe domnul Ţzo Li-ţze la masă, porunci Va servitorului. Apoi îl lămuri pe Van An-cen : Am să ţi-l prezint pe Ţzo Li-ţze. Îl cunosc de acum doi ani, cînd a depus o cotă de participare la firmă. De atunci e administratorul meu. Te sfătuiesc să te împrieteneşti cu el.

— Voi fi bucuros să-l cunosc şi mă voi împrieteni cu plăcere cu el, dacă, bineînţeles, prietenia mea nu-l va deranja. Mă întreb dacă domnul Ţzo Li-ţze nu are de obiectat împotriva intrării mele ca asociat la firma dumneavoastră.

— Sînt stăpînul firmei şi ca atare eu hotărăsc pe cine mi-l iau ca asociat ! răspunse Va foarte mulţumit de sine.

În clipa aceea intră Ţzo Li-ţze, care, făcînd o plecăciune adîncă, îl întrebă pe Va :

— M-aţi chemat, stăpîne ?

— Da. Ia loc, te rog, uite aici, şi fă cunoştinţă cu dumnealui. E un bun şi vechi prieten de-al meu, negustorul Van An-cen. Te rog să-l primeşti cum se cuvine. Eu însumi îl iubesc ca pe un fiu. Domnul Van An-cen îşi aduce participaţia de capital şi intră la firma noastră.

Ţzo Li-ţze îl salută curtenitor pe Van An-cen şi se prezentă :

— Ţzo Li-ţze, administratorul firmei. Pe zi ce trece, renumele firmei noastre ajunge tot mai departe şi în curînd ne vom putea bucura de toate avantajele din lume.

Ţzo Li-ţze zîmbea şi îl privea iscoditor pe Van An-cen.

Avea un obraz rotund şi plin, destul de plăcut la înfăţişare. Vorbea tărăgănat şi îşi însoţea cuvintele cu gesturi molatice. După fiecare frază, închidea un ochi, aşteptînd parcă un răspuns.

După strălucirea ochilor căprui şi arcuirea sprîncenelor subţiri, Van An-cen îşi dădu seama că noua lui cunoştinţă era un om şiret, care ştie ce vrea, un făţarnic, în ciuda faptului că se arată a fi destul de simpatic.

Privindu-l, Van An-cen îşi aminti zicala : „Şarpele e pestriţ pe dinafară, iar omul pe dinăuntru".

Va luă un ulcior de porţelan cu gît lung şi subţire, şi turnă tacticos vin fiert în pahare. Paharele se aburiră uşor.

Van An-cen căzu pe gînduri. Aşadar, rezolvase una dintre probleme, intrarea sa în firma Va. Dar oare nu mersese totul prea uşor ? Să i se fi întins vreo cursă ? Nu, nu era cazul să se neliniştească. Va e, desigur, un escroc şi un pungaş, dar, în general, nu e prea deştept. Iar faţă de el s-a dovedit a fi lipsit de suspiciuni şi cît se poate de binevoitor. În ceea ce-l priveşte pe Ţzo Li-ţze, mai trebuie să tatoneze în ce ape se scaldă.

Toastul lui Va îi întrerupse şirul gîndurilor.

— Să bem pentru reuşita noastră, pentru un viitor fericit !

Băură cu toţii.

— Iar acuma, dragi prieteni — continuă Va netezindu-şi mustăţile — să discutăm despre treburile noastre. Stimate Ţzo Li-ţze, îţi comunic că, începînd de azi, domnul Van An-cen devine asociatul meu şi directorul firmei. Cu toate că e încă tînăr, ştiu că e un negustor foarte priceput, un om energic, inteligent şi învăţat. Sînt convins că firma noastră are nevoie de un asemenea director. Eşti de aceeaşi părere, Ţzo ?

— În totul, stăpîne ! răspunse Ţzo Li-ţze ferindu-şi privirile.

— Dar tu, ce părere ai ? îl întrebă patronul pe Van An-cen.

— Eu... nici nu ştiu ce să spun. E o cinste prea mare şi neaşteptată pentru mine. În orice caz, vă asigur că mă voi strădui să justific încrederea pe care mi-o arătaţi, răspunse Van An-cen, înţelegînd că Va e foarte interesat să atragă capitalul lui în firmă şi că are în acelaşi timp nevoie de un colaborator tînăr şi energic. Nu pentru că Va n-ar fi fost priceput şi chiar foarte abil în afaceri comerciale, dar nu-i plăcea să muncească.

Ţzo Li-ţze stătea retras şi studia comportarea lui Van An-cen.

Apariţia unui nou asociat, care, pe deasupra, devenea şi director, nu-i plăcea cîtuşi de puţin. Cine ştie ce întorsătură vor lua lucrurile ? S-ar putea ca necunoscutul ăsta să nu se lase dominat, ba, dimpotrivă, să-i dea lui ordine. După cîte se pare, Van An-cen nu-i decît un vîntură-lume, un aventurier venit nu se ştie de unde pentru a-i periclita privilegiile şi drepturile abia cîştigate. În sufletul lui, invidia şi ura creşteau, dar pe buze continua să-i fluture acelaşi surîs prietenos. Ridicînd paharul, rosti cu glas tare :

— În sănătatea noului asociat !

După ce îşi goli paharul, Ţzo Li-ţze îl întrebă pe Van An-cen :

— De unde sînteţi ?

— De fel, sînt din Pekin — răspunse Van An-cen — dar am părăsit de multă vreme oraşul meu natal şi am călătorit mult. A fost un timp cînd am avut legături de afaceri cu firma dumneavoastră şi de atunci m-am simţit ca la mine acasă, iar pe domnul Va l-am respectat ca pe tatăl meu. Iată că acum ne-am întîlnit din nou.

— Drumurile oamenilor bogaţi se încrucişează adesea. Vorba zicalei : „Şarpele ştie să ia urma şarpelui", spuse rîzînd Ţzo Li-ţze.

— Şi e foarte bine aşa, interveni Va, apoi i se adresă lui Van An-cen : Am să dau dispoziţii să ţi se pregătească locuinţa în clădirile din curtea firmei. Pînă atunci ai să locuieşti la mine. Soţia şi copiii îşi amintesc de tine şi vor fi foarte bucuroşi să te vadă.

— Pentru onorabilul Van An-cen se va găsi întotdeauna loc şi în casa mea, spuse Ţzo Li-ţze. Familia mea e mai puţin numeroasă decît a domnului Va. Poate că domnului Van An-cen îi va fi mai uşor să locuiască la mine.

— Vă sînt foarte recunoscător amîndurora, spuse Van An-cen. Primesc cu plăcere invitaţia vechiului meu prieten, domnul Va. În schimb, vă asigur, domnule Ţzo Li-ţze, că vă voi vizita atît de des, încît mă tem că vi se va urî cu prezenţa mea. Găsesc că e foarte nimerit ca locuinţa mea să fie în curtea firmei la care voi lucra.

V-aş ruga, însă, să-mi permiteţi să mă ocup personal de aranjarea ei, pentru că nu vreau să obosesc pe nimeni.

Ţzo Li-ţze urmărea atent fiecare mişcare a lui Van An-cen şi în acelaşi timp asculta cum pronunţă cuvintele. Avea într-adevăr accentul locuitorilor din Pekin. Totuşi, rostea unele cuvinte în dialectul popular al provinciei Şansi. Cine să fie oare omul ăsta? Deodată Ţzo Li-ţze îşi aminti de însărcinarea primită ieri de la colonelul Ken, în biroul redacţiei ziarului *Steagul Albastru*.

Ţzo Li-ţze era de mulţi ani la dispoziţia serviciului de contrainformaţii japonez. Devenise agentul lor încă pe vremea cînd lucra ca tehnician la centrala telefonică locală. Mai tîrziu, cu ajutorul japonezilor, ajunsese asociat la o firmă ce nu era atît o întreprindere comercială, cît o filială a serviciului de contrainformaţii.

„Puţin îmi pasă dacă proştii ăştia cred că sînt superiorii mei şi mă socotesc un incapabil. Va e convins că e stăpînul meu. În realitate, eu sînt stăpînul lor şi pot oricînd să-i fac să joace cum le cînt, căută să se consoleze Ţzo Li-ţze, simţindu-se profund jignit. Mi se pare că au mîncat fără mine şi au băut şi vin fiert!"

— Vă rog să serviţi supă, îi pofti servitorul aşezînd pe masă un castron cu supă dreasă cu ouă de rîndunele, care răspîndea un miros plăcut.

CAPITOLUL II

La templul Gheserhan.

„Beţişoarele aşezate cruciş formau cifra romană zece. Înseamnă că mi-a indicat ora de întîlnire. Apoi mi-a spus: Alegînd locul, mă sprijin pe beţişor ca pe un baston. Da, da... S-a referit la preoţii de la templul *Gheserhan*... Toţi au cîte un toiag. Aşadar, întîlnirea a fost fixată la templu", îşi spuse Sun Şan-li în timp ce înainta fără grabă pe strada principală din Vaniemiao. Bătrînul bucătar învăţase de mult să descifreze semnele lui Van An-cen şi-l înţelesese şi de data asta fără greş.

Nu mult după aceea, Van An-cen îl părăsi pe Va, motivînd că ţine foarte mult să viziteze oraşul şi să vadă templul *Gheserhan*. După ce trecu prin cartierul caselor de toleranţă, se îndreptă către Poarta de Răsărit a oraşului.

Acoperişul de faianţă albastră al templului strălucea sub razele orbitoare ale soarelui. Arşiţa încingea şi pîrjolea întreaga vegetaţie. Apele rîului Turiin, pe ţărmul căruia se ridica templul, curgeau alene. Din depărtare, de după zidurile de cărămidă albastră ale templului, răzbăteau glasurile monotone ale călugărilor, care-şi citeau rugăciunile, răspîndind în jur tristeţea şi deznădejdea ce se puteau citi pe feţele oamenilor întîlniţi de Van An-cen.

La ora stabilită, bătrînul Sun Şan-li ajunse la porţile templului.

— E ora zece ?

— Da.

— Mă aştepţi de mult, fiule ?

— Nu — răspunse Van An-cen — dar nu putem sta prea mult timp împreună. De-acum încolo ne vom întîlni la locuinţa mea. În curînd vă voi comunica şi misiunile pe care va trebui să le îndepliniţi. Deocamdată, vreau numai să vă rog să mă ajutaţi la amenajarea unei ascunzători sub duşumeaua viitoarei mele locuinţe. Va trebui să se lucreze în timpul nopţii.

— Bine.

— Cum o mai duce surioara ?

— A crescut, are nouăsprezece ani şi mă ajută în toate.

— Mă bucur de ceea ce îmi spui. Dar, în general, cum o mai duceţi ?

— Trăim.

— Bine, spuse zîmbind Van An-cen după o scurtă pauză. De altfel vom mai discuta. Nădăjduiesc că mă vei ajuta cît îţi stă în putinţă, ca şi altădată.

— Sper că nu te-ai îndoit vreodată de mine, fiule ! Viaţa mea aparţine poporului şi sînt hotărît să lupt pînă la capăt pentru fericirea lui ! răspunse Sun Şan-li.

— Ştiu şi te cred, taică ! Să mergem acum să ne rugăm, adăugă Van An-cen.

Intrară amîndoi pe poarta principală. În incinta templului, îi întîmpină un bonz chinez cu ţeasta cheală, unul dintre acei credincioşi care şi-au consacrat cea mai mare parte a vieţii pentru învăţarea pe de rost a rugăciunilor şi a nenumăratelor legende religioase.

Van An-cen îi cunoştea foarte bine pe aceşti sfinţi părinţi. Asculta întotdeauna foarte atent predicile lor despre sfinţenia milosteniei şi a cumpătării, dar, în acelaşi timp, îi urmărea şi îi vedea cum săvîrşesc ei înşişi, în cea mai mare taină, păcatele lumeşti cele mai plăcute. Jupuiau poporul deopotrivă cu noionii şi negustorii, dar fiindcă îi ajutau pe exploatatori, îi mai ciupeau şi pe aceştia. Poporul, însă, tot se mai încredea în ei şi le ducea ultimul ban.

Bonzul îi conduse în templul central. Acolo, înaintară pînă în faţa statuii de lut a zeului Gheserhan, vopsită în roşu aprins, afară de barbă şi mustăţi, care erau vopsite în negru. În faţa idolului se aflau nişte beţigaşe de bambus cu ajutorul cărora bonzii ghiceau şi prevesteau soarta. Bonzul care îi însoţea îşi descoperi capul, ridică un beţişor şi începu să rostească rugăciunea cu o voce subţire, de femeie, tot închizîndu-şi şi deschizîndu-şi ochii.

În ruga bonzului se desluşeau mereu cuvintele : „Fiţi milostivi ! Feriţi-vă de păcat !"

Van An-cen şi Sun Şan-li luară şi ei cîte un beţigaş de bambus. Bonzul îi cercetă cu atenţie pe cei doi evlavioşi, căutînd să desluşească, după aspectul lor şi după îmbrăcăminte, ce fel de oameni erau. Arătînd apoi cu beţigaşul în direcţia lui Van An-cen, îi spuse :

— Soarta vă este binevoitoare. Veţi izbîndi şi veţi fi bogat. Norocul nu vă va părăsi pînă la sfîrşitul vieţii.

Întorcîndu-se apoi spre Sun Şan-li, bonzul glăsui :

— Dumneata, tăicuţă, o duci greu deocamdată. Roagă-te cerului şi el îţi va trimite harul său !

Se vede că bonzului îi era mai uşor să prevestească viitorul, decît să bage de seamă că rugăciunea şi prevestirile lui nu-i interesau pe cei doi evlavioşi, care veniseră acolo pentru cu totul altceva.

Cei doi stăteau însă în genunchi şi băteau de zor mătănii.

Din timp în timp apăreau alţi şi alţi credincioşi şi începeau să se roage.

Van An-cen rosti de trei ori rugăciunea, apoi se ridică şi plecă. Sun Şan-li rămase în templu, continuînd să se închine.

★

Colonelul Ken intră grăbit în biroul maiorului Ma şi-l întrebă :

— Ei, ce mai e nou ?

— Deocamdată nimic, domnule colonel. Cercetările continuă.

Faţa colonelului, vineţie şi ciupită de vărsat, se congestionă de furie. Clipind des, strigă repezit şi cu glas răguşit :

— De cîte ori te întreb, îmi răspunzi acelaşi lucru : „cercetările continuă". V-aţi împotmolit cu toţii ! Toată ziua vă omorîţi cu cercetările ! Ce fac informatorii dumitale ? Aş vrea şi eu să-i zăresc la faţă. Văd că ţi-ai recrutat nişte pisoi orbi şi nişte pungaşi.

— Iertaţi-mă, domnule colonel, dar agenţii noştri sînt foarte destoinici ; putem avea toată încrederea în ei. Totuşi, nu s-a descoperit încă nimic suspect, răspunse maiorul descumpănit.

— Agenţi destoinici, agenţi destoinici ! Nu sînt buni de nimic ! Duşmanul se plimbă sub nasul nostru, iar ăstora nici nu le pasă ! izbucni din nou colonelul.

Se duse la fereastră şi privi cîtva timp în tăcere oamenii care treceau pe stradă. Se întoarse apoi din nou, brusc, spre maior :

— Nu ştiu dacă dumneata cunoşti măcar în linii mari situaţia... Dacă înţelegi ce se petrece pe toate fronturile... Dacă îţi dai seama că peste tot au început să zumzăie comuniştii ca albinele într-un stup. Agenţii duşmanului cutreieră întreg ţinutul, în timp ce noi „continuăm cercetările". Am primit un raport privind direct pe agentul comunist din Pekin, iar noi nu reuşim să-i dăm de

urmă. Bagă de seamă, domnule maior, că dacă vom lăsa să ne scape această fiară, n-are să ni se ierte !

— N-are să ne scape, domnule colonel. Îi vom prinde pe toţi şi o să-i facem pastramă, răspunse maiorul, căutînd să-l liniştească pe colonel.

— După ce o faci, pastrama e foarte bună. Numai să nu ne uscăm noi mai repede. Chibzuieşte cum ar trebui organizată mai bine toată treaba. Strînge-i în chingi pe colaboratorii dumitale. Strînge-i pînă le piere piuitul.

Cineva bătu în uşă. Coborînd vocea, colonelul Ken îi ordonă maiorului :

— Du-te la uşă şi vezi cine-i.

În prag apăru Ţzo Li-ţze, administratorul „Firmei comerciale Va".

— Îmi permiteţi să intru, domnule maior ?

— Intră, intră, îl îndemnă maiorul.

Zărindu-l pe colonelul Ken, administratorul se plecă adînc în faţa lui.

— Sînteţi şi dumneavoastră aici, domnule colonel ? Nădăjduiesc că vă simţiţi deplin sănătos.

— Da, sînt sănătos. Dar cum merg treburile dumitale ? Ne-ai adus veşti interesante ?

Un zîmbet plin de prefăcută bunăvoinţă dezveli dinţii galbeni ai colonelului, pe cînd îl cerceta din priviri pe agent.

— Din păcate, domnule colonel, deocamdată nimic deosebit, răspunse Ţzo Li-ţze. Totuşi, e ceva nou. De curînd a sosit în localitate un oarecare Van An-cen. Un comerciant din Pekin, care a mai fost pe aici cu cîţiva ani în urmă şi are de atunci legături de afaceri cu firma noastră. Acum intenţionează să se stabilească aici şi a adus o însemnată cotă de participaţie la firmă. Domnul Va l-a primit ca asociat şi l-a numit directorul firmei. Se vede că ţine foarte mult la el.

Cînd se afla în faţa colonelului, Ţzo Li-ţze uita deîndată felul lui obişnuit de a vorbi, încet şi tărăgănat, şi de a cerceta, după fiecare cuvînt, cum reacţionează cel cu care vorbea. În faţa lui Ken se străduia să vorbească repede şi concis, pentru a-şi demonstra inteligenţa.

— Ştii cînd a plecat din Pekin ? întrebă colonelul.

— După spusele lui, ar fi părăsit Pekinul de cîtiva ani.
— Dar la Vaniemiao cînd a sosit ?
— Noaptea trecută.
— Aşa ? Şi ce ocupaţie are ? Comis-voiajor ? Negustor ambulant ? întrebă maiorul plin de nerăbdare.
— Se pare că aşa ceva, răspunse Ţzo Li-ţze. Dar, după părerea mea, e un om suspect. Zice că e originar din Pekin. Ce-i drept, în general vorbeşte în dialectul din regiunea Pekin, dar uneori se simte în vorbirea lui dialectul vulgar din Şansi. Personal, n-aş putea afirma că e originar din Pekin. S-ar putea să fi mintit.
După ce bătu darabana cu degetele pe marginea biroului, colonelul observă :
— Bănuielile nu sînt lipsite de oarecare temei. Comercianţii sînt în general nişte oameni suspecţi. Mai ales voiajorii. Nu trebuie, totuşi, să uităm că mulţi dintre ei cutreieră ţara, fiincă e normal să fie atraşi acolo unde pot realiza cîştiguri mai mari. Desigur că dialectul pe care îl foloseşte e un indiciu serios. S-ar putea, totuşi, să fi trăit vreme îndelungată în provincia Şansi şi asta să aibă o înrîurire asupra felului lui de a vorbi.
— Foarte adevărat, domnule colonel, consimţi Ţzo Li-ţze.
— Totuşi, nu-i exclus ca tocmai el să fie agentul din Pekin pe care îl căutăm. Dacă e aşa, sarcina dumitale este de a-l demasca. Ocupă-te de asta, dar acţionează cu prudenţă. Vezi să nu-l sperii înainte de vreme. E indicat să-l cunoşti mai bine şi chiar să te străduieşti a te împrieteni cu el. În primul rînd vezi dacă cunoaşte într-adevăr Pekinul aşa cum trebuie să-l cunoască un om care a crescut în acel oraş. Caută de află prin ce regiuni sau oraşe a trăit mai multă vreme. Dar fiindcă veni vorba, dumneata cunoşti bine Pekinul ?
— Destul de bine, răspunse prompt Ţzo. Am trăit acolo şapte ani împreună cu fratele meu mai mare.
— În acest caz, procedează aşa cum ţi-am spus. Dacă e duşman, vom izbuti să-l demascăm şi vom aduce astfel un mare serviciu marii noastre patrii, Japonia. Acum poţi pleca. Nădăjduiesc că ai înţeles bine misiunea ce

ţi-am încredinţat-o şi vei fi în stare s-o duci la capăt cu succes.

— Mă voi strădui să fac tot ce-mi va sta în putinţă, domnule colonel. Sluga dumneavoastră credincioasă. Sper că nu mă veţi uita, iar strălucita ţară a Soarelui Răsare va aprecia, cînd va veni timpul, serviciile mele.

Peste cîteva zile Van An-cen terminase amenajarea locuinţei sale compuse din trei camere. Tavanul era acoperit cu hîrtie argintie, după obiceiul şi stilul local. Uşile dulapurilor din perete erau colorate şi pictate la fel ca pereţii, aşa că, la prima vedere, nu se distingeau.

În timpul lucrărilor, şi cu ajutorul lui Sun Şan-li, Van An-cen reuşise să pregătească şi o ascunzătoare sub duşumea, adîncă de doi metri, iar uşa secretă care ducea în subterană se afla în fundul unui dulap din perete şi era atît de bine camuflată, încît nici ochiul cel mai ager n-o putea descoperi. Ascunzătoarea urma să servească la adăpostirea staţiei de radio-emisie şi recepţie şi putea la nevoie să fie folosită şi ca laborator fotografic.

Într-o dimineaţă, Ţzo Li-ţze intră pe neaşteptate la Van An-cen.

— V-aţi sculat? întrebă el, examinînd cu atenţie camera.

— Da, de-abia m-am sculat şi am apucat să mă spăl, răspunse Van An-cen, ştergîndu-şi obrazul cu un prosop pluşat. Am fost foarte obosit, fiindcă ieri m-am apucat să-mi aranjez lucrurile şi m-a apucat miezul nopţii. În schimb, ştiu că am dormit buştean. Dar luaţi loc vă rog. Fumaţi? întrebă Van An-cen întinzînd oaspetelui tabachera de argint pe care o luase de pe o măsuţă scundă şi elegantă.

— Mulţumesc, mulţumesc! Dar de ce v-aţi obosit singur cu mutatul mobilei? Firma are destui servitori şi slujbaşi. De altfel am trecut pe aici tocmai ca să vă ajut, în cazul cînd n-aţi izbutit să terminaţi. Văd însă că totul se află la locul potrivit. Sînteţi într-adevăr un om

energic şi expeditiv. Dar merită să vă irosiţi puterile, cînd aveţi atîtea ajutoare la dispoziţie ?

— M-am obişnuit să fac totul singur. Şi-apoi îmi place să-mi aranjez locuinţa după gustul meu.

— Trebuie să recunosc că aveţi gust. Mobila e foarte potrivit aşezată, iar apartamentul e cît se poate de plăcut.

— În general, nu sînt un om prea pretenţios. M-am obişnuit să fiu mereu pe drumuri şi mă mulţumesc să stau în orice condiţii. Ar fi fost însă păcat să mobilez oricum o locuinţă atît de bună ca asta. Un apartament atît de frumos trebuia decorat cum se cuvine. Cu atît mai mult, cu cît am hotărît să mă las de călătorii şi poate chiar, mai tîrziu, am să-mi întemeiez şi o familie.

— Minunată idee ! Nu e bine să n-ai familie. Bărbatului, cît e tînăr, i se pare că însurătoarea e o problemă pe care are tot timpul s-o rezolve într-un viitor depărtat. Dar pe nesimţite vine vremea şi pentru asta. Desigur, e plăcut să trăieşti singur, să te duci cînd vrei prin localurile de petrecere. Totuşi, soţia şi copiii îţi dau destule bucurii.

— Se pare că aşa e.

— Într-adevăr, nu se poate să rămîi o viaţă întreagă burlac. Mai cu seamă noi, comercianţii, care avem o situaţie destul de bună. Dacă nu ai copii, cui îi rămîne averea pe care o strîngi ? E dureros să ştii că va ajunge în mîini străine.

— Aşa e. Totuşi, deocamdată nu m-am gîndit încă prea serios nici la însurătoare şi cu atît mai puţin la copii. Dar parcă poţi şti ce-ţi aduce ziua de mîine ? Roiesc în jurul nostru atîtea fete, încît nu-ţi mai dai seama cînd te laşi prins, iar dacă îţi mai face şi un copil, chiar că nu mai poţi scăpa.

Ţzo Li-ţze, căruia discuţiile de acest gen îi făceau mare plăcere, rîse zgomotos :

— Aşa-i, aşa-i ! Vorba zicalei : „Paraua, cît de mică, tot la punga grasă pică". Aşa şi cu fetele. Dacă află că eşti bogat, încep să-ţi dea tîrcoale, să legene din şolduri, şi pe negîndite te-au şi zăpăcit. Dacă, însă, ai posibilitatea să-ţi alegi, ia-ţi o fată cît mai frumoasă, ca să te invidieze toţi bărbaţii. Dar, în altă ordine de idei, am

auzit că de la un timp la Pekin se fabrică mobilă foarte frumoasă şi de calitate. Ce oraş minunat e Pekinul !...

După obiceiul său, Ţzo Li-ţze făcu mai întîi ochii mari, apoi închise un ochi şi plecîndu-şi puţin capul într-o parte, aşteptă răspunsul.

— Într-adevăr, Pekinul e un oraş de toată frumuseţea. Unul dintre cele mai frumoase şi mai renumite oraşe din China. Dar dumneavoastră de unde sînteţi ?

— Din Mukden.

— Şi Mukdenul e frumos. De cînd i s-a alipit Noul Mukden, construit de glorioasa Japonie, oraşul s-a dezvoltat mult. Şi ce piaţă minunată există acolo ! Japonezii o numesc „Kasuga", spuse Van An-cen.

— Nimic de zis, Mukdenul nu e un oraş urît. Dar apropo de Pekin. Patronul mi-a spus că are acolo un prieten foarte bun, asociat la o firmă. Nu mai ţin minte ce firmă, dar în orice caz una dintre cele mai cunoscute.

Spunînd acestea, Ţzo Li-ţze se gîndea : „Se pare că într-adevăr cunoaşte Pekinul. Şi nu numai Pekinul, ci şi Mukdenul."

— Cunosc firma la care vă referiţi. E vorba de *Dunhua*, o firmă serioasă, cu sediul pe strada Vanfuţzin. Am avut prilejul să lucrez cu ea. Dar n-am mai fost de mult la Pekin şi nu ştiu ce o mai fi pe acolo.

— Înseamnă că nici cu rudele dumneavoastră nu v-aţi văzut de multă vreme ?

— N-am nici o rudă apropiată. Dacă ar trăi părinţii mei...

Van An-cen se întristă, lăsînd fraza neterminată. „În fond, ce urmăreşte omul ăsta dubios ? Prea se interesează în amănunt de viaţa mea. Să fie oare numai o simplă curiozitate ?" îşi spuse.

— Aţi rămas de mult orfan ? insistă Ţzo Li-tze.

— Da, de mult.

— E foarte trist ! Aşa se explică probabil de ce n-aţi reuşit să vă stabiliţi într-un loc anumit, rosti Ţzo Li-ţze cu prefăcută compătimire.

— Da. După ce mi-au murit amîndoi părinţii, am trăit la început din moştenirea pe care mi-au lăsat-o. Mai tîrziu, am ajuns un fel de negustor ambulant. De atunci am călătorit prin multe oraşe, aproape prin întreaga ţară.

Am mai păstrat însă unele obiecte de preţ moştenite de la părinţi, iar între timp am izbutit şi eu să agonisesc un pic. Iată ce m-a determinat să iau hotărîrea de a mă stabili undeva şi de a-mi investi capitalul într-o întreprindere serioasă. M-am săturat de pribegie.

— Vă înţeleg foarte bine şi vă compătimesc. Păstraţi desigur recunoştinţă părinţilor dumneavoastră, fiindcă datorită moştenirii ce v-au lăsat-o aţi putut călători atît de mult şi aţi cunoscut atîtea oraşe. Omul singur — cum se spune, şi nu fără temei — nu poate sta locului şi mereu e atras spre alte meleaguri.

— Se poate. În orice caz, cu mine a fost într-adevăr aşa, rosti Van An-cen suspinînd adînc.

Ţzo Li-ţze se uită la ceas şi se scuză pentru faptul că trebuia să plece. Dar totodată îşi exprimă speranţa că vor avea cît mai des prilejul să stea de vorbă şi că discuţiile lor vor fi tot atît de plăcute şi cordiale ca scurta întrevedere de azi.

Se înţelege însă că, în realitate, administratorul nu era prea mulţumit. Nu izbutise deocamdată să afle nimic de la Van An-cen.

Cînd ajunse la uşă, Van An-cen îl strigă :

— Domnule administrator ! Nu vă supără dacă vă rog să transmiteţi în trecere bucătarului să-mi aducă prînzul ?

— Cîtuşi de puţin ! răspunse Ţzo Li-ţze şi făcu, amabil, încă o plecăciune.

„Curios, îşi zise Van An-cen. Cînd ai de-a face cu asemenea indivizi, ţi se pare că ai în faţa ta nişte actori ce-şi joacă rolul pe scenă. Individul ăsta aduce mai degrabă cu un agent al contraspionajului japonez. N-ar strica să ştiu ce părere are Sun Şan-li despre el."

Tocmai atunci intră şi bătrînul bucătar, aducînd pe o tavă de argint micul dejun.

— N-am întîrziat cumva ? întrebă bucătarul şi începu să orînduiască pe masă farfuriile cu mîncare.

— Nu, abia m-am sculat.

— Hai, fiule, aşază-te şi mănîncă, spuse bucătarul în timp ce scotea din mîneca halatului un mic carneţel cu însemnări, pe care îl dădu lui Van An-cen. Acesta îl ascunse imediat în buzunar şi începu liniştit să mănînce.

— Ia loc, taică, şi fumează, îl pofti Van An-cen, în-

tinzînd bătrînului tabachera. Sun Şan-li luă o ţigară, o aprinse şi se uită la Van An-cen, aşteptînd ca directorul să-i vorbească.

— Ia spune, tăicuţă. Unde ai păstrat carneţelul ? îl întrebă Van An-cen.

— La bucătărie. Am acolo în sobă o ascunzătoare. Soba e vechea mea prietenă, nu mă trădează. Ascunzătoarea e aşa fel construită, că în afară de mine, nimeni nu poate ajunge la ea, chiar dacă ar dărîma soba.

— Foarte bine, foarte bine. Înseamnă că eşti un conspirator cu experienţă... şi asta e foarte important. Numai dorinţa de a lupta nu ajunge, mai trebuie să ştii şi cum să lupţi. Avem de-a face cu un duşman perfid şi viclean. Şi la viclenia lui trebuie să răspundem cu o viclenie înzecită.

— Aşa e, tiule.

— Trebuie să fim mai prudenţi ca oricînd, să acţionăm în aşa fel încît duşmanul să nu ne simtă nici măcar răsuflarea. Japonezii sînt nervoşi şi devin tot mai bănuitori.

— Au şi de ce, zîmbi bătrînul, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte.

— Ia spune-mi, ce părere ai despre Ţzo Li-ţze ? Aş dori să aflu cîteva amănunte despre el. Acum însă nu mai poţi sta cu mine, e mai bine să pleci.

— Bine, spuse Sun Şan-li şi ieşi.

Răsfoind carnetul pe care i-l dăduse bătrînul, Van An-cen găsi cîteva informaţii preţioase despre regimentul 53 de represalii, încartiruit la Vaniemiao, despre regimentele 918 şi 935 dislocate la Apele Fierbinţi şi despre Armata a 9-a, care se afla în raionul Tunliao. Datele din carneţel permiteau de asemenea să se stabilească noi legături în punctele unde va fi nevoie.

Cînd Van An-cen intră în biroul firmei, Ţzo Li-ţze îl întîmpină cu un zîmbet deschis :

— A, stimate director, aţi reuşit să prînziţi atît de repede ?

— Da, mulţumesc, am terminat, răspunse Van An-cen şi întrebă dacă Va e în birou.

— Deocamdată n-a venit, răspunse Ţzo Li-ţze.

— Am o însărcinare pentru dumneavoastră, domnule administrator ! rosti Van An-cen, uitîndu-se cu atenţie la el. La hotelul *Tentailiui* au sosit nişte cărăuşi, care au adus din regiunile Jalaid şi Cianciun nişte materii prime. Vă rog să treceţi pe acolo şi să vedeţi dacă merită să cumpărăm ceva de la ei. Dacă găsiţi o marfă care ne interesează, puteţi încheia tranzacţia pe loc.

— De ce nu vă duceţi chiar dumneavoastră personal ? întrebă Ţzo Li-ţze zîmbind acru.

— De ce să mă duc eu ? Sînteţi oare atît de ocupat ?

— Nu spun asta. Dar tot timpul trebuie să alerg cu fel de fel de treburi. Aş vrea să mai pot lucra uneori şi în birou.

— Va trebui totuşi să vă duceţi. Personal sînt prins cu alte treburi urgente. Şi încă ceva : trimiteţi-mi-l pe funcţionarul care se ocupă cu încasarea datoriilor, porunci Van An-cen cu ton hotărît.

— Am înţeles, rosti Ţzo Li-ţze şi ieşi.

Rămînînd singur, Van An-cen deschise registrul datornicilor şi, examinîndu-l, începu să facă nişte socoteli.

Curînd intră un tînăr care, după ce făcu o plecăciune respectuoasă, îi aduse la cunoştinţă că e agentul firmei însărcinat cu încasarea debitelor.

Van An-cen îi răspunse la salut şi-i explică de ce l-a chemat. Trebuia să se ducă la generalul Ganjurjav, şeful statului-major al armatei încartiruite la Tunliao, şi să-i ceară din partea firmei restituirea unei importante sume de bani luată de acesta cu dobîndă.

Auzind despre ce era vorba, tînărul păli :

— Să mă duc eu la Ganjurjav ? Vai, stăpîne, tare n-aş vrea să-mi daţi această însărcinare.

— De ce ? Vă temeţi de ceva ?

— De temut, nu mă tem. Dar, cum să vă spun... E vorba de altceva. Ştiţi, omul acesta nu e străin de familia mea... De general e legată amintirea unei întîmplări nenorocite. Avem nişte răfuieli cu el, începu tînărul să povestească vădit încurcat.

— Nu cunosc nici un fel de întîmplări şi nici nu mă interesează. Nu mă privesc relaţiile dumitale personale cu generalul. Dumneata eşti funcţionar al firmei şi ca

atare eşti dator să execuţi toate însărcinările primite, îi tăie scurt vorba Van An-cen. Poftim delegaţia.

Tînărul luă delegaţia, rămase o clipă tăcut, apoi ieşi...

Curios... Ce socoteli personale poate avea tînărul ăsta modest cu generalul Ganjurjav ? se gîndi Van An-cen, petrecînd cu privirea pe funcţionar. Trebuie să fie vorba de vreo veche duşmănie dintre tatăl generalului şi tatăl sau bunicul ăstuia. „Şi deodată îşi aminti că generalul Ganjurjav este fiul gunului [1] harcin Bavujav, care pe timpuri jefuise fără milă populaţia din regiunea Halhin-Gol şi din oraşul Hailar. Gunul fusese prins împreună cu întreaga lui bandă de călăi şi executat din ordinul lui Maksarjav, eroul naţional al Mongoliei.

CAPITOLUL III

Prînz la stăpînul firmei

— Astăzi, fiule, sînt invitate şi vor veni la noi cîteva înalte personalităţi, anunţă Va zîmbind şi punînd capăt unei discuţii de afaceri cu Van An-cen.

— Înalte personalităţi ? E vorba oare de guvernator şi de suita sa ?

— Nu, dragul meu, mă refer la noii noştri stăpîni.

— Acum înţeleg. Şi cine anume vine ?

— Consilierul guvernatorului, Uma, căpitanul de poliţie I, comandantul de regiment Iţu, redactorul-şef al ziarului *Steagul Albastru* şi locţiitorul său, Ma. Sper că ştii şi tu cine sînt în realitate redactorii acestui ziar...

— Nu ştiu, dar îmi închipui că sînt ca orice redactor de la oricare alt ziar. Altminteri ce-ar căuta la redacţia unei gazete ?

— Nu-i chiar aşa, obiectă Va. Redactorul-şef al acestei publicaţii e colonel, iar locţiitorul său maior, şi sînt reprezentanţii glorioasei Japonii. Amîndoi sînt oameni foarte influenţi, de a căror părere trebuie să ţinem seama.

---

[1] Gun — căpetenie mongolă.

— Cu alte cuvinte, înseamnă că nu e o gazetă civilă, ci una militară ? întrebă Van An-cen.

— Nu interesează ce fel de ziar e, şi în general nu de ziar e vorba, ci de cei care îl editează. Cei doi de care ţi-am vorbit dispun de puteri depline şi de fapt ei iau toate hotărîrile aici. Ai înţeles, fiule ?

— Nu prea. Socot însă că, pentru noi, toate astea n-au mare importanţă. Pe noi ne interesează să fim norocoşi în meserie şi să realizăm un cîştig bun. Restul nu ne priveşte, rosti cu prefăcută nepăsare Van An-cen, vrînd parcă să arate că discuţia îl plictisea.

— Află, fiule, că n-ai dreptate. Pentru ca negoţul nostru să înflorească, trebuie să avem oameni pe sprijinul cărora, la nevoie, să ne putem bizui, îl povăţui Va. Aşa că avem mare nevoie de oamenii aceştia, adăugă mîngîindu-şi fruntea.

„Aşadar, azi voi avea prilejul să fac cunoştinţă cu redactorii ziarului *Steagul Albastru* şi cu căpitanul de poliţie I. N-are oricine o asemenea onoare", gîndi Van An-cen, lăsînd să-i fluture pe buze un surîs discret.

În clipa aceea intră Ţzo Li-ţze şi le spuse grăbit :

— Mi s-a comunicat telefonic că oaspeţii se pregătesc să pornească spre noi şi în curînd vor sosi aici.

Va începu să se agite.

— Trebuie să ne grăbim. Fiule — i se adresă lui Van An-cen — vezi te rog dacă totul e pregătit pentru primirea oaspeţilor. Ţzo, ai avut grijă să-l înviţi şi pe căpitanul de poliţie ?

— Fiţi liniştit, i-am trimis invitaţia. Nu va lipsi nimeni.

— Vin cu familiile lor ?

— Numai domnul Ken şi căpitanul I.

— Foarte bine. Spune-i, te rog, neveste-mi să vină pentru a-i întîmpina pe oaspeţi, rosti Va în timp ce ieşea din biroul său urmat de Ţzo Li-tze, îndreptîndu-se spre pridvorul casei, pe unde trebuiau să sosească invitaţii. În drum se întîlni cu Van An-cen, care îşi îndeplinise însărcinarea primită.

— Totu-i gata, stăpîne, raportă el zîmbind.

— Foarte bine. Şi acum să mergem să-i întîmpinăm pe invitaţi. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta. Ia te uită în curte : nu-i ţipenie de om, parcă au intrat în pămînt cu toţii. Urît, foarte urît.

— Unde s-a dus onorabilul Ţzo ? întrebă Van An-cen.

— L-am trimis după nevastă-mea.

În clipa aceea sosi şi amfitrioana, însoţită de Ţzo Li-ţze, care îşi făcea vînt cu un evantai.

— Iată-ne gata să întîmpinăm pe onoraţii reprezentanţi ai Ţării Soarelui ! rosti Ţzo Li-ţze continuînd să-şi facă vînt şi ţopăind ca un dansator pe scenă.

— Ţi-am mai spus de atîtea ori să nu mai ţopăi ca un ţap ! Dumnealui, cum aude numele vreunei persoane influente, începe să se agite ca un apucat ! Un administrator de firmă comercială trebuie să fie un om aşezat şi serios, spuse dojenitor Va.

Ţzo Li-ţze roşi. După mişcarea buzelor, părea că şopteşte ceva.

— Ce tot mormăi ? Mă ocărăşti ? Ţi-am spus asta cu cele mai bune intenţii, adăugă Va.

„Ciudat om ! se gîndi Van An-cen uitîndu-se la administrator. Ori e într-adevăr un palavragiu şi un fandosit, ori se preface. Cred mai degrabă că e un şarlatan extrem de abil. În fine, om trăi şi-om vedea."

În stradă răsunară claxoanele unor automobile. Apărură două limuzine : un Buick şi un Ford. Din ele coborîră Ken cu soţia, Ma, consilierul guvernatorului, Uma, comandantul de regiment Iţu şi căpitanul de poliţie I cu soţia. Invitaţii salutară cu plecăciuni adînci, iar gazda le ură bun venit şi le mulţumi pentru plăcerea de a-l fi onorat cu prezenţa lor. Consilierul guvernatorului şi redactorul-şef nu reţinură maşinile, dar dădură ordin şoferilor să vină să-i ia la orele patru fix.

Apoi oaspeţii fură poftiţi într-o încăpere spaţioasă, unde se aşezară cu toţii în jurul unei mese frumos împodobite şi încărcată cu tot felul de băuturi şi gustări alese.

— Rog pe iubiţii mei oaspeţi să se simtă ca la ei acasă, rosti ceremonios Va, cu voce puternică dar cam piţigăiată.

— Mulţumim primitoarei noastre gazde, răspunse colonelul Ken cu glasul lui de bas. Vă pot asigura că ne simţim într-adevăr ca la noi acasă şi că ne vom servi cu plăcere din alesele bucate oferite de dumneavoastră.

„Hm ! Ce-i drept e drept ! Vă purtaţi într-adevăr în ţara asta ca la voi acasă", gîndi Van An-cen, care era aşezat lîngă Ţzo Li-ţze, de partea stîngă a lui Va. Cercetînd liniştit pe cei din jurul lui, Van An-cen observă că unii dintre ei îl examinau cu multă atenţie. Colonelul Ken, însă, nu se uita la el, părînd a nu-l interesa cîtuşi de puţin. Cu toate acestea, Van An-cen simţea că întreaga atenţie a acestui om e concentrată asupra lui. Pentru Van An-cen, adevărata menire a ziarului *Steagul Albastru* şi rolul redactorului său şef nu constituiau un secret. Indiferenţa arborată de acest agent periculos, al cărui nume îi era demult cunoscut, nu putea să-l înşele.

„Probabil că fotografia mea se află de pe acum în posesia bestiei, îşi zise Van An-cen. Cu toate astea, deocamdată nu poate avea decît unele bănuieli. Îi lipsesc orice date precise şi n-are nici o probă împotriva mea ! Iar lunganul acela cu ochii holbaţi şi cu privirea obraznică, trebuie să fie maiorul Ma... Am auzit că poartă de obicei costum mongol, dar văd că de data asta a îmbrăcat haine chinezeşti. Îşi închipuie probabil că aşa e mai bine deghizat !"

Străduindu-se să nu trezească bănuieli, Ken privea cu aparentă nepăsare pe deasupra capetelor celor din jurul lui. Pe furiş, însă, nu-l scăpa din ochi pe Van An-cen. „Să fie oare acest Van An-cen comunistul chinez Cijou pe care nu l-am putut prinde pînă acum ? Cu toate că nu i se poate citi nimic pe faţă, s-ar putea totuşi ca el să fie într-adevăr cel pe care îl căutăm. Dă-mi puţin răgaz, puişorule, şi dacă se dovedeşte că tu eşti comunistul cu pricina, ai să afli cît de curînd cum prind japonezii caii nedomoliţi," îşi zicea colonelul.

După ce luară cu toţii cîte o mică gustare, stăpînul casei se ridică şi rosti un toast :

— Am organizat această primire pentru a-mi lega şi mai strîns soarta de înalţii noştri protectori, care mi-au acordat marea cinste de a mă onora cu prezenţa

lor. Îmi permit să mă bizui pe încrederea şi bunăvoinţa domniilor-voastre şi nădăjduiesc că nu veţi considera aceasta ca o îndrăzneală din partea mea. Ridic paharul în sănătatea oaspeţilor mei dragi, pentru măreţia şi înflorirea marii Împărăţii a Soarelui !

Colonelul Ken, maiorul Ma, comandantul de regiment Iţu, consilierul guvernatorului Provinciei Unite Sinan, Uma, şi căpitanul I se uitară unul la celălalt.

Colonelul Ken se ridică pentru a răspunde lui Va. Mulţumi mai întîi gazdei şi apoi, în numele său şi al celorlaţi oaspeţi, îi ură lui Va, familiei sale, tuturor asociaţilor firmei şi familiilor lor, sănătate, bunăstare şi succes. Propuse să se bea în sănătatea stăpînului casei şi pentru înflorirea firmei. Se ridicară cu toţii şi îşi goliră paharele. După aceea se făcu linişte, aşa cum se întîmplă de obicei la un ospăţ cînd comesenii, după ce au băut, încep să mănînce cu lăcomie. Nu se mai auzea decît clinchetul vaselor şi zgomotele făcute de cei care înfulecau cu poftă.

Încălziţi de băutură, oaspeţii începură încetul cu încetul să se însufleţească, deşi mai stăruia o oarecare încordare şi discuţiile nu se înjghebau prea uşor.

Vocea stridentă a unei japoneze rupse brusc tăcerea.

— Domnule Va ! Nu s-ar putea invita o cîntăreaţă ? întrebă ea.

— Poate că amabila mea vecină va binevoi să ne cînte ceva ? rosti soţia lui Va, uitîndu-se galeş la soţia lui Ken, care şedea lîngă ea.

Bătură cu toţii din palme şi începură s-o roage pe soţia colonelului să le cînte.

— Am s-o ascult şi eu cu plăcere pe doamna Ken, continuă cu glas strident japoneza, o femeie de vreo douăzeci şi cinci de ani, uscăţivă şi cu pometii proeminenţi. Totuşi, n-ar fi rău dacă am invita şi o cîntăreaţă obişnuită să cînte la ospăţuri.

Pe cînd vorbea întinse braţul vrînd să se servească cu ceva şi agăţă cu mîneca largă a chimonoului farfuriile şi paharele de pe masă.

— Avem chiar la noi în casă o cîntăreaţă ce se poate lua la întrecere cu orice artistă, interveni Va şi porunci servitorului să cheme pe fiica bucătarului.

Nevasta colonelului Ken, o femeie de vreo treizeci de ani, plinuță, scundă, cu o înfățișare plăcută, cedă în cele din urmă insistențelor. Înălțîndu-și sprîncenele late, cîntă *Fiica Manciuriei*, sau în japoneză *Mansiu no musume* :

Blîndul zefir speriat fugi de arșița verii,
Cringul e-o floare și munții sînt verzi, sub vraja tăcerii...
Fiicele dragi ale marii Manciurii, frumoase ca floarea,
Știu să iubească prietenul drag și nu știu uitarea.
Vai ! Eu tînjesc, suferind de dor și iubire,
Dragul meu Van, te aștept, te aștept, amintire !

Toți cei de față reluară în cor refrenul. Chiar colonelul ținu isonul celorlalți, cu vocea lui groasă și răgușită.

Vai ! Eu tînjesc, suferind de dor și iubire,
Dragul meu Van, te aștept, te aștept, amintire !

— Soția dumneavoastră are o voce minunată. Interpretarea doamnei mi-a amintit de celebra cîntăreață Mai Lan-fan, spuse mieros Țzo Li-țze, adresîndu-se lui Ken.

— Adevărat ? rosti nepăsător Ken, apoi se întoarse către unul din vecinii săi.

Ușa se deschise și în prag apăru Tugs, fiica bucătarului. Pășind ușor, fata se apropie de Va.

— M-ați chemat, stăpîne ? întrebă ea, făcînd o plecăciune.

— Da, fetița mea ! îi spuse Va. Cerul te-a înzestrat cu talent și poți cînta ca o privighetoare. Oaspeții mei și-au exprimat dorința să te asculte. Cîntă-ne ceva și înviorează, te rog, micul nostru ospăț.

Fiul lui Va, în vîrstă de nouă ani, se duse în fugă lîngă Tugs și începu și el s-o roage :

— Surioară ! Cîntă-ne *Micuțul Fan*, știi, cîntecul acela pe care-l cînți dumneata mereu.

Oaspeții își îndreptară toată atenția spre tînăra fată, care semăna cu o floare abia deschisă. Maiorul Ma, vizibil impresionat de încîntătoarea apariție, scăpă din

mîini beţişoarele cu care mînca şi îşi pironi asupra fetei privirea grea a ochilor lui bulbucaţi.

Aşa cum se uita, semăna cu un şarpe care-şi priveşte victima cînd se pregăteşte s-o înghită.

Femeile o cercetau şi ele pe Tugs cu multă curiozitate şi şuşoteau mereu. Deodată răsună vocea ei curată şi plăcută. Tugs cîntă *Micuţul Fan*, un cîntecel pentru copii.

Maiorul Ma continua să privească avid faţa oacheşă a fetei, pe care abia se distingeau cîteva aluniţe. Cu privirea lui încărcată de patimă, despuie neruşinat trupul zvelt şi puternic al fetei.

Ţinîndu-şi respiraţia, oaspeţii ascultau cuceriţi glasul fermecător al tinerei. Bărbaţii se uitau la fată ca la o minune de frumuseţe şi îşi simţeau inimile zvîcnind.

Nu rămase nici colonelul nepăsător ; cuprins de o plăcută emoţie, îi trecură prin minte fel de fel de gînduri deocheate.

După toate semnele, bărbaţii se cam îmbătaseră. Numai Ken, deşi băuse în rînd cu ceilalţi, se ţinea bine, chiar foarte lucid, ca şi cum n-ar fi băut nici un pahar.

Din sufragerie trecură cu toţii într-un salon spaţios, unde, pe cîteva măsuţe, printre vase cu flori naturale roşii şi albe, îi aşteptau cupele cu fructe şi dulciuri.

Formînd mici grupuri, oaspeţii discutau între ei, gustînd cîte un fruct sau o prăjitură. Folosind un moment prielnic, Tugs se furişă pe neobservate din salon şi dispăru.

În timpul acesta maiorul, ameţit de băutură, îl tot întreba pe administrator, parcă nevenindu-i să creadă : „Tu eşti Ţzo Li-ţze? Tu eşti? Da?" şi limba i se împleticea în gură. Observînd însă lipsa fetei, maiorul se holbă la administrator şi se răsti la el cu glas tare :

— Unde-i fiica bucătarului ? Adu-o încoace !

— Da, domnul meu, răspunse slugarnic administratorul. Pentru dumneavoastră fac tot ce doriţi. Dumneavoastră şi colonelul reprezentaţi puterea supremă, întreaga provincie Sinan e în mîinile dumneavoastră ! Se poate să vă refuz ?

Ţinîndu-i sub observaţie pe cei doi comeseni, Van An-cen se convinse curînd că Ţzo Li-ţze şi maiorul se

cunosc de mai multă vreme şi că relaţiile lor nu decurg dintr-o simplă întîlnire întîmplătoare. Înseamnă, deci, că a avut dreptate cînd a bănuit încă din prima zi că administratorul e un individ dubios. Va trebui să fie şi mai prudent faţă de el.

Pe neaşteptate, Van An-cen se pomeni atras într-o convorbire destul de intimă cu căpitanul de poliţie I. Puţin mai tîrziu, şedeau amîndoi în faţa unei table de şah şi jucau liniştit, ca doi vechi prieteni. Maiorul Ma se apropie de ei clătinîndu-se.

— Ei, stimabililor ! Ce ziceţi ? Straşnic cînta fata aceea ! Dar văzînd că nu primeşte nici un răspuns, întinse mîna şi răsturnă figurile de şah. Ia mai lăsaţi jocul ăsta idiot ! Ce tăceţi ? Doar v-am întrebat ceva, insistă el.

— Nu cînta rău şi e o fată minunată, confirmă Van An-cen.

— Aşa da ! Aşa ne mai înţelegem ! Aprecierea e perr...fect pottrri...vită ! Minunată fecioară ! Un tablou ! N-am mai văzut o asemenea frumuseţe. O să mă ajutaţi, nu-i aşa... să... cu ea... ai ?

— În privinţa asta, domnule maior, cel mai bine e să vă adresaţi slujbaşilor firmei. De exemplu administratorului. El are să vă aranjeze treaba într-o clipită, îl sfătui căpitanul I.

— Da, aşa am să fac ! E un sfat bun ! spuse maiorul depărtîndu-se şi trecînd apoi de la o măsuţă la alta pentru a întreba pe fiecare cum îi plăcuse Tugs.

— Intenţionaţi să rămîneţi la Vaniemiao ? îl întrebă căpitanul pe Van An-cen.

— Da, am de gînd să mă stabilesc aici. Pînă de curînd am făcut comerţ cu mărunţişuri. Am cutreierat prin multe locuri şi mi-am irosit inutil tinereţea, răspunse Van An-cen.

— Cred totuşi că e destul de interesant să călătoreşti. Mai cu seamă pentru un bărbat. Cîte peripeţii, cîte desfătări neaşteptate nu poţi întîlni la drum ! Aţi fost probabil şi la Cianciun ?

— Nu, la Cianciun n-am fost. Dar nădăjduiesc că, pentru afacerile firmei, voi avea norocul să vizitez şi acel oraş.

— E un oraş frumos. Să vă duceţi neapărat pe acolo. La Cianciun veţi putea face cunoştinţă cu fratele meu mai mare, directorul firmei *Baoşan*. Fratele meu se numeşte Ta. Vă vorbesc aşa, pentru că mi-aţi devenit simpatic din prima clipă... Am impresia că vă cunosc de o sută de ani. Am să vă dau o scrisoare către fratele meu. Are să vă primească întocmai ca pe o rudă.

— Mulţumesc, domnule căpitan. Dacă voi avea prilejul să plec la Cianciun, voi profita neapărat de amabila dumneavoastră propunere. Sînt tare bucuros că firma poate să se bizuie pe sprijinul dumneavoastră.

— Nu numai sprijin, dar şi ajutor. Mergeţi neapărat şi la Cianciun, repetă căpitanul cu insistenţa sîcîitoare a beţivilor. Nimic nu se poate compara cu plăcerea de a călători, de a vizita locuri noi ! Eu, de exemplu, am simţit o deosebită plăcere cînd armata noastră înainta ca o vijelie, cucerind mereu alte şi alte regiuni şi intrînd în alte oraşe. Mă simţeam curajos şi puternic ca un leu. Aveam impresia că întreaga lume se deschide în faţa mea şi că nu există un petic de pămînt pe care să nu pot pune piciorul. Iar cît priveşte sprijinul pentru firma dumneavoastră, puteţi conta pe mine. Căpitanul I nu-i un oarecare în provincia Sinan. Pe mulţi îi ţin uite ici, în pumn.

Lăudăroşenia căpitanului fu întreruptă de clacsoanele automobilelor care se opriseră în faţa clădirii firmei. La despărţire, Van An-cen îi spuse :

— În numele firmei, vă mulţumesc, domnule căpitan, pentru sprijinul promis şi nădăjduiesc că nu vă vom rămîne datori.

Colonelul Ken şi consilierul guvernatorului se ridicară, iar oaspeţii îşi luară bun-rămas de la gazde.

Van An-cen se întoarse în apartamentul lui şi se culcă, vrînd să se odihnească puţin. Stînd culcat, se gîndi la cele petrecute la prînzul organizat de Va. În ce priveşte căpitanul de poliţie, s-ar putea să nu fie numai un lăudăros, ci pur şi simplu un om de nimic. Probabil că nu s-ar sfii să primească „mulţumiri" palpabile din partea firmei. Dacă se adevereşte că e aşa, sprijinul lui poate să fie foarte preţios. În primul rînd, prin el va putea înjgheba legături de afaceri cu cea mai

mare firmă din Cianciun, *Baoşan*. Iar Van An-cen ştia că această firmă camuflează unul dintre centrele de informaţii japoneze.

Gîndindu-se la Cianciun, Van An-cen îşi aminti din nou de bunul său prieten „A", care lucra acolo, la statul-major al armatei.

CAPITOLUL IV

Amîndoi sînteţi copiii mei

Tugs şedea gînditoare în micul ei bordei cu pereţii înnegriţi de funingine şi care semăna mai mult cu un coteţ, decît cu o locuinţă omenească. Printr-un geamlîc îngust, vîntul îşi făcea loc furios, iar suflarea lui rece făcea să pîlpîie flacăra care abia lumina bordeiul. Fata sta cu privirile aţintite la flăcăruia lămpii şi prin minte i se perindau fel de fel de întîmplări din viaţa ei. Au trecut doar nouăsprezece ani de cînd s-a născut, dar a suferit cît nu suferă altul în nouăzeci de ani. De cînd se ştia, n-a văzut în jurul ei decît foamete, sărăcie şi nedreptate. Ce puteau face bieţii oameni care năzuiau să răzbească la lumină, la învăţătură, la o viaţă cu adevărat omenească ? Tugs ştia că poporul chinez se ridicase de multe ori în cursul istoriei sale pornind la luptă crîncenă împotriva hanilor, a noionilor şi a asupritorilor manciurieni. De fiecare dată, însă, izbînda rămăsese de partea asupritorilor. Iar acum la toate acestea se mai adăuga şi domnia cotropitorilor străini, a samurailor cruzi şi îngîmfaţi.

Mama ei, sărmana, a fost şi ea o victimă a noilor stăpîni. Cînd îşi aminti de noaptea aceea îngrozitoare, cînd mama ei, rănită, abia se tîrîse pînă acasă, unde peste un ceas îşi dăduse sufletul, fata simţi o durere ascuţită în inimă. În clipa morţii, buna măicuţă mai apucase să spună în şoaptă : „Răfuiţi-vă cu cei care m-au ucis".

I se părea că toate astea se petrecuseră abia ieri şi retrăi scena groaznică a uciderii mamei, crimă petrecută sub ochii ei, sub ochii unei fetiţe de doisprezece ani.

Mama ei iubită, pe care toţi o numeau cu duioşie mătuşica Togos, slujea ca dădacă la un ofiţer japonez, consilier la o şcoală militară. Într-o zi, băieţelul de şase ani pe care-l avea în grijă, alergînd prin curte, a căzut şi şi-a julit pielea de pe frunte. La ţipătul copilului, tatăl a ieşit în goană din casă. Văzînd faţa însîngerată a odraslei sale, ofiţerul s-a înfuriat şi, apucînd o lopată care se afla aruncată pe jos, a lovit-o cu toată puterea pe biata femeie în cap. Plină de sînge, femeia s-a prăbuşit la pămînt, dar japonezul, orbit de furie, a continuat s-o lovească plin de cruzime cu cizmele. Tugs s-a repezit să-şi apere mama, dar ofiţerul a lovit-o şi pe ea cu piciorul, zvîrlind-o cît colo. Fetiţa a rămas întinsă pe locul unde căzuse şi, plîngînd în hohote, bătea pămîntul cu călcîiele goale, strigînd după ajutor. Dar japonezul a continuat s-o lovească pe mama ei. Pînă şi băieţelul acelui monstru îl rugase, cu faţa plină de lacrimi, pe tatăl său să n-o mai bată pe buna lui dădacă, căci numai din vina lui căzuse şi se zgîriase. Au plîns însă zadarnic, ea şi copilul acela încă nevinovat, pînă li s-au umflat ochii, fiindcă n-au putut să-i vină în ajutor sărmanei Togos.

La cîteva zile după moartea femeii, bucătarul Sun Şan-li l-a întîlnit în magazinul firmei pe ucigaşul nevestei sale. Clocotind de mînie, bătrînul i-a strigat japonezului : „Ieşi afară ! Ce cauţi aici ? Pentru tine nu se găseşte nimic aici ! Tu te hrăneşti cu carne de om şi bei sînge de om !" Japonezul s-a năpustit asupra tatălui ei şi a început să-l bată cu cruzime. Din fericire, tocmai atunci apăruse Van An-cen, acest om simpatic şi bun, care abia sosise la Vaniemiao venind de la Mukden şi locuia la stăpînul firmei. El îl smulsese pe tatăl ei din mîinile japonezului. Dacă n-ar fi intervenit, probabil că Tugs şi-ar fi pierdut şi tatăl şi ar fi rămas orfană de amîndoi părinţii. Nu i-ar mai fi rămas decît să moară de foame şi să fie înmormîntată undeva în stepele nisipoase, răscolite de vînt.

Apoi Tugs își aminti de ziua aceea, cîndva demult, cînd Van An-cen a venit pentru prima oară la bordeiul lor împreună cu tatăl ei. „Iată deci cum arată surioara mea! spusese el, îmbrățișînd-o cu duioșie. E tot atît de mîndră și curajoasă ca și tatăl ei! Asta e foarte bine. Să faci din ea o luptătoare, taică. În vremurile astea nu se poate altfel." Înainte de a pleca, o mai întrebase o dată: „Vrei să fii sora mea, nu-i așa?" Apoi a ridicat-o cu brațele lui puternice ca s-o sărute și i-a spus: „Zboară, păsărică mică, zboară! Tatăl tău are să-ți arate calea, iar poporul are să dea puteri aripilor tale. Nimeni nu-ți va putea opri zborul!" După aceea a plecat și de atunci nu l-a mai văzut. Tatăl îl dădea mereu drept exemplu pe fratele ei sufletesc, dar niciodată nu i-a povestit nimic despre el. Nu știa decît că e un comerciant ce umblă din loc în loc și un om foarte bun, care salvase viața tatălui ei.

Și iată că după mulți ani i-a fost dat să-l vadă din nou pe Van An-cen, azi, la prînzul oferit de stăpînul tatălui ei. A privit-o și el duios, cu ochii lui blînzi, care-i aminteau de ochii mamei. Cine să fie oare și de unde vine? Nu pare să fie numai un simplu negustor, sau numai un om milos. De cîte ori își amintea cuvintele pe care i le spusese pe vremea cînd ea nu era decît o copilă, un nu știu ce o făcea să simtă că omul acela nu poate fi doar negustor. Intuiția ei, extrem de dezvoltată, ca de altfel la toți oamenii năpăstuiți de soartă, o făcea să-și pună aceste întrebări. Poate că e un om de știință, un călător care se ocupă cu negustoria numai pentru a-și procura fonduri pentru studiile lui. Sau mai degrabă trebuie să fie unul dintre acei oameni care și-au consacrat întreaga viață luptei pentru libertate. Ce l-a putut însă aduce în acest ținut depărtat? Prigoana japonezilor, sau a gomindaniștilor? Dar, oricine ar fi, și orice l-ar fi adus aici, Tugs simțea că inima lui e curată și nobilă și îi făcea plăcere să aibă un asemenea frate. Omul acesta a salvat viața tatălui ei și era gata să-și dovedească în orice chip recunoștința.

Dacă face într-adevăr parte dintre oamenii care luptă împotriva asupritorilor poporului, ea îi va fi un ajutor credincios. Acum nu mai e fetiță. Și a avut timp să

chibzuiască mult, să înţeleagă multe şi să ajungă a fi pregătită pentru orice acţiune. Tugs n-a uitat ultima poruncă a mamei, prin care i-a cerut să urmărească cu răzbunarea pe cei care au ucis-o. A mai înţeles însă că nu numai uciderea bietei mame trebuie să fie răzbunată. În timp ce se gîndea astfel, deodată auzi nişte paşi care se apropiau de bordei. Tugs se ridică de pe laviţă şi privi afară prin ochiul de geam. Era tatăl ei. După o zi lungă de muncă la bucătărie, venea obosit acasă.

— Nu dormi încă, fetiţa tatii ?

— Te aşteptam, răspunse Tugs. Luînd apoi ceainicul de pe foc, îl întrebă : Nu vrei un ceai ?

— Nu. Deocamdată n-am nevoie de ceai, răspunse Sun Şan-li, dar te-aş ruga ceva. Deretică puţin prin cameră. Între timp, eu am să pregătesc o mică gustare. Ne soseşte un oaspete.

„E tîrziu şi totuşi îmi cere să deretic prin bordei, iar el se apucă să pregătească o gustare... Înseamnă că e vorba de un musafir de seamă. Cine să fie oare ?" îşi spuse fata, dar nu îndrăzni să întrebe, fiind obişnuită să facă tot ce-i cerea tatăl. Dispoziţiile bătrînului erau totdeauna înţelepte şi nu-i cerea niciodată un lucru de prisos. Era zgîrcit la vorbă, dar blînd şi bun, iar cînd simţea nevoia, dădea explicaţiile necesare, fără a aştepta să fie întrebat.

— Pune masa, fetiţa tatii, rosti Sun Şan-li de lîngă sobiţă. Era atît de preocupat şi adîncit în gînduri, încît i se putea citi pe faţă. Din timp în timp se uita cînd la uşă, cînd la fereastră, părînd că trage cu urechea.

Deodată, afară se auzi ţipătul înăbuşit al unei bufniţe. Sun Şan-li deschise uşa larg, semn că în bordei nu se află nici un străin şi că vizitatorul poate intra fără grijă.

În apropierea bordeiului, învăluit în bezna neagră a nopţii, stătea Van An-cen. Se apropie încet şi, după ce aruncă încă o privire în jur, se strecură pe uşă.

— Mă aşteptaţi de mult ?

— Nu. Ai sosit tocmai la timp. Ia loc, fiule.

Cînd văzu cine e oaspetele, Tugs nu mai putu de bucurie. Cum n-a ghicit îndată pe cine aşteaptă tatăl

ei ? Ciudat, însă, că sosirea lui trebuie tăinuită cu atîta grijă. De fapt, dacă, ceea ce bănuia încă de mult e adevărat, nu e cîtuşi de puţin curios. Dar asta înseamnă că şi tatăl ei...

Fata îl servi pe musafir cu o ceaşcă de ceai.

— Cum o duci, surioară ? Sper că nu m-ai uitat şi nu ai încetat să mă consideri frate.

— Nu, nu v-am uitat. V-am ţinut minte întotdeauna şi dacă dumneavoastră nu v-aţi schimbat gîndurile, vă sînt soră pe toată viaţa.

— Mulţumesc, Tugs ! Ei, şi cu ce te ocupi acum ?

— Cu nimic deosebit. Robotesc prin gospodărie, mă străduiesc să-l ajut cît pot pe tata.

— Tatăl tău mi te-a lăudat încă demult. Dar prietene bune ai ? Petreceţi bine împreună ?

— Nu prea sînt vremuri potrivite pentru petreceri, îi răspunse Tugs, privindu-l drept în faţă.

— E adevărat, trăim vremuri grele, rosti bătrînul Sun Şan-li oftînd. Fetele noastre se tem să iasă prea des pe stradă. Prin oraş forfotesc o mulţime de soldaţi beţi, care insultă trecătorii şi se leagă de femei. După cum se vede, „protectorii" [1] noştri şi-au luat iar nasul la purtare. Mă tem mai cu seamă pentru Tugs, care e aprigă din fire şi nu cruţă pe nimeni. Odată a încercat să se lege de ea un ofiţer. Fata l-a repezit atît de tare, încît nu mai ştia cum să scape de gura ei. Noroc că s-a nimerit să nu fie unul prea înfipt, altfel cine ştie ce-ar mai fi ieşit !

— Dar bine, tată, nu m-ai învăţat chiar dumneata să nu mă las jignită ? Dacă am suporta întotdeauna obrăzniciile şi n-am scoate un cuvînt, abia şi-ar bate şi mai tare joc de noi, îl întrerupse fata.

— Ai şi tu dreptate, draga mea, suspină cu amărăciune bătrînul. Apoi, înveselindu-se, rosti cu voce ridicată : Hai, copii, aşezaţi-vă la masă !

---

[1] Dezlănţuind în 1937 războiul împotriva Chinei, Japonia imperialistă urmărea să transforme China într-o colonie a sa şi să folosească teritoriile ocupate pentru viitoare agresiuni. Pe o parte din teritoriul Manciuriei, ocupanţii creaseră încă din 1932 statul-marionetă Manciu-ko, pe care Japonia îl considera protectorat.

Se aşezară pe laviţă în jurul măsuţei dreptunghiulare, pe care se afla o sticlă de vin şi cina preparată de bătrîn.

— Vinul e o băutură care poate îmbăta, dar omul cumpătat nu-şi pierde mintea. Vinul nu face decît să-l înveselească la petrecere. Aşa doresc eu să petrecem azi, cu ocazia sosirii scumpului meu fiu, rosti solemn Sun Şan-li şi turnă în pahare. — Tugs — se adresă apoi fetei — află că Van An-cen e un om bogat, dar totodată un adevărat prieten al oamenilor săraci şi lipsiţi de drepturi. Faţă de noi, e ca o rudă apropiată, aşa că poţi avea toată încrederea în el. Mi-e ca un fiu, iar tu consideră-l ca pe un frate. Amîndoi sînteţi copiii mei şi vreau să beţi din acelaşi pahar, pentru ca prin aceasta să vă întăriţi legătura. Fiţi uniţi şi nedespărţiţi, ca picăturile din acest pahar cu vin !

Van An-cen şi Tugs se ridicară şi băură vinul pe din două. Se priviră lung, cu atenţie, şi fiecare simţea cum inima i se deschide în faţa celuilalt, strîns legate prin nişte fire nevăzute. Bătrînul îi sărută pe amîndoi pe frunte şi bău şi el din paharul său.

— Sînt bucuros — spuse Van An-cen — că sora mea a crescut şi a devenit o fată mîndră şi vitează, un om care ştie să-şi apere onoarea. Nu trebuie să te laşi jignită, dar nici să te aprinzi prea tare nu e bine. Şi-apoi, nu poţi lupta singur. Cel care se află singur pe un cîmp de luptă nu e ostaş. Cu atît mai mult cînd nenorocirea e comună şi cînd jignirile sînt şi ele comune. Înseamnă că şi lupta trebuie să fie dusă în comun.

— Eu nu sînt singură. Am prieteni, care, ca şi dumneata sînt gata de luptă. Dar deocamdată nu putem face prea mult, fiindcă duşmanul e încă foarte puternic, spuse oftînd Tugs. Glasul ei însă nu trăda descurajare, iar ochii îi străluceau de mîndrie.

Sun Şan-li se uită cu uimire la fiica sa. Pe sub mustăţile-i cărunte se ivi un fugar zîmbet de mulţumire. Se vedea bine că era mîndru de fiica sa.

— Duşmanul nu-i chiar atît de puternic pe cît se pare, surioară ! reluă Van An-cen. Japonezii mai fac pe grozavii şi plănuiesc chiar să atace alte ţări. Acum, de

pildă, vor să dea o lovitură vecinei noastre, Mongoliei Populare. Numai că, între timp, mănîncă bătaie atît pe mare, cît şi pe uscat. Aproape întreaga Chină s-a ridicat, pornind un război sfînt împotriva cotropitorilor. Clipa în care japonezii vor fi învinşi se apropie. În momentul de faţă, principalul e să grăbim înfrîngerea lor. Distrugîndu-l pe duşmanul din afară, poporul va respira mai liber şi îi va fi mai uşor să-i lichideze pe duşmanii care se află în mijlocul lui. Cu cît se va elibera mai curînd de asupritorii străini, cu atît mai repede va scăpa şi de propriii săi exploatatori. Asta înseamnă să contribuim prin toate mijloacele la înfrîngerea japonezilor şi la alungarea lor din ţară.

Tugs îl asculta pe Van An-cen cu atenţia încordată. Ochii îi străluceau de bucurie şi obrajii i se îmbujoraseră. Va să zică nu greşise ! Fratele ei de suflet era, într-adevăr, unul dintre cei care luptă pentru fericirea poporului.

— Dar spune-mi, frăţioare, cu ce te putem ajuta şi ce trebuie să facem ? N-ai vrea să ne înveţi dumneata ?

— Am să mă străduiesc cît voi putea. Dar ai şi acasă un profesor bun, pe tatăl tău, Tugs !

Fata se uită întrebător la bătrîn. Sun Şan-li îşi bău vinul, îşi trecu îngîndurat palma peste frunte şi spuse fără grabă :

— Da, fata mea ! S-ar putea ca tatăl tău să fie în stare să-ţi sugereze cîte ceva. Te-am învăţat să-ţi iubeşti poporul, să nu uiţi suferinţele lui şi să-l ajuţi. Şi mi se pare că lecţiile mele n-au fost zadarnice... Am trăit o viaţă lungă şi am văzut multe. Bucurii am văzut puţine, în schimb lacrimi şi suferinţe am văzut destule. Am sperat totuşi, mereu, că vremurile se vor schimba, că va veni o viaţă nouă şi că fiica mea va putea trăi în pace şi fericire. Dar viaţa de care vorbeam încă n-a venit şi, după cît se vede, nu poate veni de la sine. Trebuie să luptăm pentru ea. Ţin să te binecuvîntez în vederea acestei lupte, fata mea ! De-acum eu sînt bătrîn, dar puţina putere pe care o mai am o închin acestei lupte şi poate că-mi va fi dat să mai apuc ziua cînd poporul meu şi fiica mea vor fi liberi şi fericiţi. Numai că, pînă atunci, trebuie să acţionăm cu băgare de

seamă, chibzuit şi cu pricepere. Sînt recunoscător destinului că ţi-a hărăzit, Tugs, să ai un dascăl atît de priceput ca fratele tău de suflet. Sînteţi amîndoi copiii mei şi aş dori să vă ajutaţi în toate şi să vă apăraţi unul pe celălalt, iar eu, cît mă vor ţine puterile, vă voi ajuta şi vă voi ocroti.

În micul bordei al lui Sun Şan-li, flăcăruia pîlpîi încă multă vreme.

CAPITOLUL V

Pe strada Hingan

La 1 mai 1945, pe străzile oraşului Vaniemiao domnea o însufleţire neobişnuită. Din loc în loc, pe străzi şi în pieţele oraşului, se adunau grupuri de cîte zece, douăzeci de oameni, care citeau manifestele Partidului Comunist lipite pe garduri, pe zidurile caselor, pe maşini şi chiar pe căruţe.

Dînd o lovitură nimicitoare trupelor fasciste, eroica Armată Sovietică a intrat în Berlin. La treizeci aprilie, deasupra Reichstagului flutura drapelul roşu al Armatei Sovietice, al armatei eliberatoare.

Visînd o dominaţie mondială, Germania hitleristă a dezlănţuit un război de jaf şi de cotropire, care a prefăcut în ruine zeci de mii de oraşe şi sate. Au pierit milioane de oameni, vărsîndu-şi sîngele pe tot întinsul pămîntului. Vîlvătaia flăcărilor aprinse de războiul mondial dura de cinci ani. Dar iată că pîrjolul se întorsese împotriva incendiatorilor.

„Victorie ! O victorie strălucită ! Fiara e lovită de moarte !"

Mergînd pe străzi şi văzînd ce se petrece în jurul său, Van An-cen se simţi cuprins de o nespusă bucurie. Pretutindeni auzea frînturi de discuţii şi mereu aceleaşi cuvinte rostite cu înflăcărare : „Războiul s-a terminat... Victorie... Revoluţia... S-a terminat cu fascismul". Ajungînd în dreptul clădirii teatrului, în colţul străzii Hingan,

Van An-cen zări pe un zid o inscripție care îi atrase îndată atenția : „Moarte Japoniei imperialiste !" A venit așadar rîndul Japoniei ! Aliatul ei a fost nimicit. Japonia imperialistă a rămas singură și nu va putea, desigur, să mai reziste multă vreme.

Pe străzi detașamente de soldați japonezi treceau în pas cadențat, voind parcă să demonstreze măreția Japoniei imperialiste și puterea amenințătoare a armatei ei. Deodată se auziră șuiere de cravașe, plesnete de bice, țipete și vaiete : polițiștii își făceau „datoria", împrăștiind pe cei care citeau manifestele, lovind cu cruzime cetățeni pașnici.

Indignat, Van An-cen se amestecă în mulțimea care forfotea cuprinsă de spaimă, cînd deodată auzi un glas ce i se păru cunoscut :

— Tată ! Tată ! striga undeva speriată o femeie.

„Nu cumva o fi Tugs ?" își zise Van An-cen și începu s-o caute prin mulțime, dar nu izbuti s-o găsească.

Rămase aproape toată ziua pe stradă, printre oamenii cuprinși de revoltă. Către seară, cînd tocmai se hotărîse să se întoarcă acasă, auzi din nou în spatele lui aceeași voce cunoscută, de astă dată părînd că i se adresează chiar lui :

— Frățioare ! Frățioare !

Van An-cen se întoarse și o zări pe Tugs. Fata îl trăgea de mînă pe Sun Șan-li, care părea să se împotrivească.

Bătrînul îi aruncă o privire fugară lui Van An-cen și îi șopti iute ceva fiicei lui. Van An-cen se oprise pe loc și aștepta. În acest timp, Sun Șan-li o dojenea pe Tugs :

— Cum poți fi atît de nesăbuită ? De ce-l strigi așa, de față cu alții ? Nu trebuie să ne pierdem capul. N-avem de ce ne duce amîndoi să-i vorbim. Dacă ești atît de nerăbdătoare, du-te singură, dar vorbește-i în așa fel încît să nu bage de seamă nimeni. Fă-te că glumești cu el.

Tugs se apropie încet de Van An-cen, care se oprise pe marginea trotuarului, avînd aerul unui gură-cască. Fata se uită la el și surîse, apoi își plecă privirea asupra unor floricele care creșcuseră lîngă rigolă.

— S-a întîmplat ceva ? o întrebă repede Van An-cen.

— L-au arestat azi pe prietenul meu.

— Unde, pentru ce ?

— Pe stradă, s-a luat la harţă cu un agent al poliţiei.

— Nu-i prea grav. Important e dacă-i un băiat de nădejde şi dacă n-are să te trădeze şi pe tine.

— E un băiat de nădejde şi am încredere în el ca în mine însămi, răspunse Tugs, şi continuă în gînd : „E curajos, hotărît şi tare ca cremenea. De aceea îl şi iubesc"...

— Dacă-i aşa, n-ai de ce să te neliniştești. Are să treacă totul. Iar dacă lucrurile se vor complica, vedem noi ce avem de făcut. Acum, draga mea, e timpul să ne ducem pe la casele noastre.

— Îţi mulţumesc, frăţioare, şopti Tugs şi dispăru în mulţime.

Vorbiseră tot timpul în şoaptă şi zîmbeau, prefăcîndu-se că sînt veseli. Văzîndu-i, trecătorii ar fi putut crede că erau o pereche de îndrăgostiţi.

„Prin urmare — îşi spuse Van An-cen — tînărul e logodnicul fetei şi ea îl iubeşte. Nici nu se putea altfel... Tugs e o fată frumoasă, deşteaptă şi plină de viaţă. O fată ca ea nu rămîne mult timp nemăritată. Din fericire, se pare că Tugs a îndrăgit un flăcău dintr-o bucată, un luptător. Probabil că tocmai asta i-a şi apropiat, fiindcă în privinţa ei nu poate exista nici o îndoială. Bătrînul a crescut-o în credinţa lui şi a făcut din ea o adevărată luptătoare. Deocamdată, însă, e prea impulsivă şi n-are pic de experienţă"...

Gîndurile lui Van An-cen fură întrerupte de apariţia unei coloane de arestaţi, escortată de poliţişti. Coloana era alcătuită din bătrîni şi tineri de-a valma. Se vedeau chiar nişte copii legaţi unul de altul. Erau duşi la închisoare. În fruntea celor escortaţi mergea un tînăr cu faţa palidă. Avea mîinile legate la spate şi îmbrăcămintea ruptă în mai multe locuri. Deodată tînărul se opri şi Van An-cen avu impresia că-l priveşte insistent pe el.

„De ce s-o fi uitînd aşa la mine ? I-am amintit poate de vreo cunoştinţă ? În orice caz, e un tînăr simpatic. N-o fi cumva logodnicul lui Tugs ?" îi trecu prin minte.

— Ce faci, dobitocule ? De ce te-ai oprit ? Ce ai cu domnul ? Nu vezi că e un comerciant onorabil, care n-are nevoie nici măcar după moarte de sufletul tău spurcat ? se răsti un poliţist, convins că-i face pe plac lui Van An-cen, şi îndată îl izbi pe arestat cu patul puştii între omoplaţi.

Tînărul se întoarse şi-l scuipă. Saliva însîngerată se întinse pe mantaua poliţistului.

— Cunoşti culoarea asta ? Ei bine, deocamdată ţi-am pătat puţin mantaua cu sîngele meu, dar nu va trece mult şi cămăşile voastre vor fi pătate de propriul vostru sînge. Şi dacă n-ai să crăpi pînă atunci, ai să vezi foarte curînd înălţîndu-se steagul roşu, a cărui culoare aminteşte sîngele vărsat de popor !

Vocea puternică şi melodioasă a tînărului atrase atenţia trecătorilor.

Turbat de furie, poliţistul zbiera, înjurînd grosolan. Intr-un acces de demenţă, îl împunse pe tînăr cu baioneta în umăr. Dar arestatul îl mai scuipă o dată şi abia după aceea porni tăcut mai departe. Din braţul stîng, sîngele îi curgea gîrlă. Trecătorii se opreau şi priveau încruntaţi şi mohorîţi în urma lui. Pînă şi casele păreau că-şi înclină în faţa lui acoperişurile lor ascuţite, construite în stil chinezesc. Simţind furia mocnită a mulţimii, poliţistul îşi vîrîse speriat capul între umeri şi se ţinea cît mai departe de arestat, încercînd să treacă neobservat. Îndurerat, Van An-cen scrîşni din dinţi. Clocotea de mînie împotriva samavolniciei poliţistului dar în acelaşi timp simţea şi o sinceră admiraţie pentru tînărul arestat şi era mîndru de curajul lui. Fără să vrea, se gîndi la prietenul lui Tugs. Oare n-o fi tocmai tînărul ăsta ? Dacă ar fi aşa, cei doi ar alcătui o pereche minunată !

*

Ridicînd puţin storurile de la ferestrele cabinetului său, colonelul Ken urmărea printre şipci ce se petrecea în stradă. Pentru el, mulţimea de afară era formată exclusiv din comunişti. Faţa lui vineţie, ciupită de vărsat, pălise de furie. Din cînd în cînd se depărta de fereastră

şi se ducea să-şi toarne cîte un pahar de vin, pe care îl golea pe nerăsuflate. Vinul însă nu izbutea să-l înveselească. Cu cît bea mai mult, cu atît devenea mai mohorît. Nu mai avusese de mult o zi atît de neplăcută. Comunicatul cu privire la înfrîngerea Germaniei, aliata Japoniei, i se aşezase peste inimă ca o lespede grea.

În timp ce se zbuciuma ca un leu în cuşcă, cineva bătu la uşă. Era maiorul Ma. Colonelul îi făcu semn cu capul spre sticla de vin, invitîndu-l să bea. Maiorul se duse să-şi ia un pahar dintr-un dulăpior din perete, în timp ce şeful lui continua să privească pe fereastră. Ken se întoarse apoi brusc spre maior :

— Ei, cum îţi plac toate astea ? Încă puţin şi vor ajunge să provoace o răscoală. Comuniştii prind tot mai mult curaj. Sosirea acelui Cijou, pe care nu-l putem prinde, parcă le-a sporit puterile. Mult o să ne mai pierdem vremea pînă îl vom aresta pe nemernicul ăsta ?

— Domnule colonel ! Eu unul sînt de părere să-l arestăm pe noul asociat al lui Va. Personal, îl consider un tip foarte suspect.

— O fi el suspect, dar n-avem nici o probă împotriva lui !

— Ce riscăm ? În cel mai rău caz ne scuzăm şi îi dăm drumul.

— S-ar putea să fie o idee bună. Dar să ne mai gîndim. Deocamdată nu trebuie să-l scăpăm din ochi şi, mai ales, e necesar să aflăm toate legăturile lui.

— Asta şi facem, răspunse uşurat maiorul. De altfel, mi-a şi parvenit un nou raport de la Ţzo Li-ţze. Tocmai veneam să vi-l aduc la cunoştinţă.

— De ce nu mi-ai spus de la început ? Dă-l încoace. Ce ne comunică ?

— Van An-cen şi-a petrecut toată dimineaţa umblînd pe stradă. Pe la prînz a avut o întîlnire suspectă cu Tugs, fiica bucătarului lui Va, raportă pe scurt maiorul.

— Da-a... E ceva, dar nu cine ştie ce. O mulţime de oameni au ieşit azi pe străzile oraşului. Zici că s-a întîlnit cu fiica bucătarului ? Cu fetiţa aceea drăgălaşă ? Poate că pur şi simplu îi face curte. Totuşi, nu-i exclus ca întîlnirea să fi fost de altă natură.

— Cred mai degrabă că era cum spuneți dumneavoastră. Pentru declarații de dragoste puteau să-și aleagă un loc mai bun.

— Poate că ai dreptate. În orice caz, văd că Țzo Li-țze se străduiește, și prin urmare trebuie stimulat. Să-mi prezinți propunerile dumitale în această privință. Trebuie să-i arătăm însă limpede ce așteptăm de la el și să-i dăm însărcinări concrete. Ar fi bine să lămurim o dată povestea cu Van An-cen. Șefii noștri au început să-și piardă răbdarea din pricina faimosului Cijou. În concluzie, trebuie să-l prindem, sau... M-ai înțeles, domnule maior ?

— Am înțeles, domnule colonel. Mai vreau să vă comunic, în treacăt, că astăzi a fost arestat un tînăr foarte obraznic. Ați auzit ceva despre asta ?

— Da, știu. Am să-l interoghez îndată chiar eu. Așadar, maiorule, nu înceta nici o clipă urmărirea lui Cijou. Asta e sarcina dumitale principală.

— Am înțeles, rosti maiorul și ieși.

Rămas singur, Ken se adînci din nou în gînduri. S-ar putea într-adevăr ca Van An-cen să fie acel agent comunist din Pekin, din pricina căruia șefii lui își făceau atîta sînge rău. Dar de ce nu s-au putut strînge pînă acum, în ciuda controlului minuțios, nici un fel de probe împotriva lui ? Tot ce a declarat pînă acum el însuși despre origina și viața lui se pare că a fost pe deplin confirmat. Nu există deci nici un temei de a te lega de el. S-ar putea însă ca toate astea să fie în realitate în defavoarea lui, ținînd seama de faptul că toți comuniștii sînt conspiratori foarte abili... De ce o fi trebuit Van An-cen să hoinărească tocmai azi atît de mult pe străzi? Poate că a vrut să urmărească rezultatele activității organizate de el ? Într-adevăr, ce i-a trebuit unui negustor serios să se înghesuie prin toată gloata aceea agitată ? Totuși, e încă tînăr și s-ar putea să nu fi fost călăuzit decît de o simplă curiozitate. Să încerce oare să „facă" din Van An-cen un agent comunist, să-l ia drept Cijou, indiferent dacă omul e sau nu cel căutat? Nu, încă nu. Să mai așteptăm, hotărî Ken. Apoi ridică receptorul telefonului și-l chemă pe comandantul închisorii, căruia îi ordonă :

— Aduceți-l la mine pe nemernicul care a scuipat!

Nu peste mult, un polițist îl îmbrînci în cabinet pe tînărul arestat și-i porunci să se așeze pe scaunul rezervat celor interogați, un scaun atît de înalt, încît picioarele arestatului nu atingeau duşumeaua.

Tînărul privi în jur, apoi își ațintì ochii asupra colonelului.

Ken ședea la biroul lui, cu privirea fixată pe serviciul de birou făcut din marmură, pe care se zărea o figurină de bronz reprezentînd un leu. Privea cu atenție leul, parcă temîndu-se ca fiara să nu-i răpească prada. Ochii îi ieșeau din orbite și buzele îi tremurau. Își ridică în sfîrșit privirea asupra tînărului și-l întrebă surprinzător de blajin :

— Cum te numești, tinere ?

— Fu Cen, răspunse tînărul.

— Frumos nume. Dumneata ești orfan ? De ce ești atît de prost îmbrăcat ?

Fu Cen se uită la pantalonii săi rupți și la sandalele scîlciate, dar nu răspunse nimic.

— La ce te gîndești ?

— La ce mă pot gîndi ?

— Regreți că ziua de muncă ți s-a terminat atît de neplăcut ?

— Nu muncesc, cer de pomană.

— Așa ? Ești cerșetor ?

— Da.

— Și de ce l-ai scuipat pe reprezentantul țării Soarelui Răsare ?

— N-am întîlnit un asemenea reprezentant.

— Eu te întreb, de ce ți-ai bătut joc de polițist ?

— A, de polițist e vorba ? Da, pe ăla l-am scuipat.

— De ce ?

— Dintr-un motiv care mă privește.

— Totuși, de ce l-ai scuipat ?

— Pentru că m-a bătut.

— Așa nu se poate, prietene. Nu pricepi oare la ce te poate duce o asemenea faptă ?

— N-am comis nici o fărădelege. Dar dacă faptul că l-am scuipat pe polițist este condamnabil, atunci e evident că polițistul a comis o ilegalitate înaintea mea, fiindcă el

a fost cel care m-a lovit mai întîi fără nici un motiv, cu patul puștii.

— Prin urmare, după cîte văd, cunoști și legile. Nu cumva ești jurist ? Dar ia spune, cîte manifeste ai lipit ?

— N-am lipit nici un manifest. Dar de citit, am citit.

— În cazul acesta, cum se face că aveai manifeste în buzunare ?

— Foarte simplu, le-am ridicat și le-am pus în buzunar.

— Cum ? Le-ai ridicat și le-ai pus pur și simplu în buzunar ?

— Da.

— Dacă n-ai lipit manifeste, înseamnă că n-ai nici o vină. Dar de ce le-ai purtat în buzunar ? Cine ți le-a dat.

— Nu mi le-a dat nimeni. Am spus o dată că le-am ridicat de jos.

— De unde anume ?

— De pe stradă.

— Și de ce le-ai luat ?

— Le-am luat ca să le citesc.

— Nu ți-a dat cumva Cijou sarcina să lipești manifestele ?

— Cine-i ăsta ? Nu-l cunosc, răspunse Fu Cen.

„Pe băiețandrul ăsta nu-l poți lua cu binișorul ca să obții de la el o mărturisire", gîndi colonelul Ken.

— Și zici că nu știi unde locuiește Cijou ? întrebă Ken.

— De vreme ce nu-l cunosc, cum pot ști unde locuiește ?

— Are să vină vremea cînd ai să recunoști totul.

— N-am ce recunoaște. Nu-l cunosc pe acest om.

— Dar ai primit totuși sarcina să lipești manifeste. De la cine ?

— Nimeni nu mi-a dat o asemenea sarcină, spuse din nou tînărul.

Un timp, colonelul tăcu, părînd că se gîndește la ceva. Se apropie apoi de arestat și uitîndu-se scrutător în ochii lui, continuă cu aceeași voce liniștită :

— Uite ce-i. Ești încă foarte tînăr. Din pricina tinereții și din lipsă de experiență s-ar putea considera că ai comis o greșeală. Mărturisește-ne de la cine ai primit manifestele și îți dăm drumul imediat. Ba îți mai dăm

şi o recompensă, aşa că n-ai să mai ai nevoie să cerşeşti. Recunoaşte, prostule, nu-i păcat să-ţi pierzi tinereţea de pomană ?

— N-am ce să recunosc, domnule, răspunse la fel de calm tînărul.

— Ticălosule ! Nemernicule ! răcni colonelul. Ai să te perpeleşti pe jăratic ! Ai să te scalzi în sînge ! O să facem ţintă de tragere din tine ! Atunci ai să vorbeşti !

Colonelul se apropie de masă şi apăsă pe butonul soneriei. Apăru un poliţist.

— Du-l unde trebuie şi învaţă-l să-şi spele nasul întîi în apă clocotită cu ardei roşu şi apoi în nişte gaz. Da, da, în gaz ! rîse colonelul. Şi spune-i comandantului să-mi raporteze imediat despre starea sănătăţii bobocului. Îmi place băiatul şi vreau să mă ocup personal de el.

★

— Ce arşiţă e afară ! exclamă Ţzo Li-ţze intrînd în camera lui Van An-cen şi, ca de obicei, aruncă o privire fugară de sub pleoapele lăsate.

— Da, e o zi călduroasă, răspunse Van An-cen. Luaţi loc, îl invită apoi pe administrator, oferindu-i un scaun.

— M-am gîndit că ar fi bine să fac un drum pînă la terenurile din apropierea oraşului. Vreau să văd ce mai e pe acolo şi ce perspective putem avea în legătură cu recolta. Am venit deci să vă cer încuviinţarea de a pleca chiar acum.

— V-aţi gîndit foarte bine. Nu strică de loc să vă duceţi acolo. Să verificaţi atent cum sînt îngrijiţi caii, în ce stare se găseşte inventarul agricol şi cum e folosit.

— Am înţeles. Dar dumneavoastră cînd plecaţi la Apele Fierbinţi ?

— Poate că am să plec chiar mîine.

— Filiala noastră de la Apele Fierbinţi are un dever mare de mărfuri, aşa că treburile merg bine acolo.

— Trebuie totuşi să se ducă cineva să verifice, fiindcă de multă vreme n-a mai fost nimeni de la centrală pe acolo. În ce mă priveşte, fiind un asociat nou în firmă,

această vizită îmi va fi foarte folositoare şi totodată voi avea prilejul să-i cunosc pe reprezentanţii noştri.

— Aveţi dreptate. Aţi auzit ce s-a petrecut ?

— Nu. Ce s-a întîmplat ?

— Azi-noapte a fost ucisă santinela de la depozitul de armament al Şcolii Militare. S-au furat aproape toate armele. Tot oraşul vuieşte.

— Nu mai spuneţi ! Să fie oare mîna comuniştilor ? Pregătesc cumva vreo rebeliune ?

— Cine poate şti ?! S-ar putea să fie şi asta, fiindcă în ultima vreme se petrec lucruri ciudate, răspunse Ţzo Li-ţze privind pe sub pleoape.

— Cred că, în ceea ce ne priveşte, n-avem de ce să fim îngrijoraţi, rosti Van An-cen. Numai şoarecele de cîmp a pierit de urît, iar noi nu sîntem şoareci. Toate astea nu ne privesc. Dacă te gîndeşti, s-ar putea chiar să cîştigăm mai bine. Ce altceva ne-am putea dori, nu-i aşa ?

— Aveţi dreptate. Dar dacă, cine ştie cum, se dezlănţuie un război civil, n-are să fie prea bine pentru noi, fiindcă se săvîrşesc şi jafuri !

— Război civil ? Cîtă vreme ne aflăm sub ocrotirea marii ţări a Soarelui Răsare, cine ar cuteza oare să-l dezlănţuie ? Eu unul nu cred aşa ceva, spuse Van An-cen. Unele mici răbufniri — asta s-ar mai putea.

— Situaţia se poate complica. În popor domneşte o mare agitaţie. Dumneavoastră, şi ca dumneavoastră şi alţii, vă bizuiţi pe ocrotirea armatei japoneze. Pe fronturi, însă, nu le merge prea bine japonezilor. Iar ura poporului faţă de japonezi devine din zi în zi tot mai crîncenă. Aţi văzut ce s-a petrecut pe străzi la întîi mai ?

— Nu-i nimic ! Aşa face cîinele, latră la caravană, rîse Van An-cen.

— Nu ştiu dacă sînt numai zvonuri sau dacă e adevărat — continuă Ţzo Li-ţze cu voce scăzută — dar se spune că ar fi sosit aici de la Pekin sau Tianţzin un agent important al partidului comunist.

— Tot ce se poate. Şi ce-i cu asta ? E adevărat că în momentul de faţă comuniştii acţionează din plin. Mai cu seamă în centrul ţării. Acesta e de altfel unul dintre motivele care m-au determinat să nu mă întorc la Pekin.

Am umblat însă prin multe locuri şi am convingerea că japonezii sînt totuşi foarte puternici. Cu atît mai mult aici, la Vaniemiao, unde au să le sucească repede gîtul comuniştilor. Aşa că, dragul meu administrator, noi doi putem dormi liniştiţi. Viaţa noastră, situaţia noastră sînt sub ocrotirea unui braţ puternic. Om mai trăi şi-om vedea ! Fii fără grijă, japonezii au să-i pună pe comunişti cu botul pe labe !

— Să audă cerul cuvintele dumneavoastră ! rosti Ţzo Li-ţze.

— Are să le audă, cu siguranţă. Altfel ne-am dus pe copcă ! zîmbi Van An-cen neputîndu-se stăpîni să nu-l stîrnească puţin pe nerușinatul provocator.

— Ei, eu mă duc, spuse administratorul ridicîndu-se.

— Mai stai puţin, îl invită Van An-cen.

— Mulţumesc, dar e timpul să plec. Vreau să mă duc pînă la terenuri, de unde am de gînd să mă întorc încă azi. Dacă plecaţi mîine, înseamnă că nu va fi nimeni aici.

— Asta aşa e. Atunci, puteţi pleca. Vă urez drum bun !

— Vă mulţumesc, răspunse Ţzo Li-ţze şi ieşi, atît de dezamăgit, încît i se putea citi pe faţă.

„E o nucă din alea tari. Îţi rupi dinţii dacă încerci s-o spargi !" oftă administratorul.

CAPITOLUL VI

Calomnia

— Taică dragă, eu plec la Apele Fierbinţi. Va trebui să ai grijă de locuinţa mea. Nu-i exclus ca redactorii de la *Steagul Albastru* să profite de absenţa mea, ca să-mi cotrobăiască prin lucruri.

— Ziua nu vor îndrăzni s-o facă. Iar noaptea am să stau de pază şi la cel mai mic zgomot am să fac o larmă de-or să se împrăştie ca nişte hoţi descoperiţi

asupra furtului. Doar dacă vor îndrăzni să pătrundă cu forţa.

— Nu prea cred că vor folosi deocamdată această metodă. Trebuie totuşi să fim pregătiţi pentru orice. E adevărat că nu se poate întîmpla nimic grav, chiar dacă vor face o percheziţie. N-or să găsească nimic deosebit pentru ei. În momentul de faţă ascunzătoarea e goală. N-am ascuns decît nişte lucruri de preţ, ca să nu li se pară curios de ce am avut nevoie de ea. N-ar fi însă de dorit să descopere ascunzătoarea.

— Am să mă străduiesc să fac în aşa fel, încît să nu-şi poată vîrî nasul acolo. Cum ai izbutit să obţii autorizaţia de intrare la Apele Fierbinţi ? A fost greu de procurat ?

— Am obţinut-o datorită ajutorului ce mi l-a dat căpitanul I. Am fost aseară la el în vizită, iar la douăsprezece noaptea m-a vizitat el, împreună cu soţia, aici la mine. Am jucat cărţi şi am stat de taclale pînă la ora trei dimineaţa. Cu căpitanul ăsta cred că vom putea face treabă. Ne-am împrietenit la toartă. Mai rămîne doar să aprindem împreună candela, să tămîiem idolul lui Gheserhan şi să ne jurăm credinţă şi dragoste reciprocă, spuse rîzînd Van An-cen.

— Ce să-i faci, fiule, cînd trăieşti cu lupii, trebuie să urli ca ei. Numai să fie spre folosul cauzei. Cînd te întorci de la Apele Fierbinţi ?

— Poimîine. Dar s-ar putea să mai zăbovesc pe-acolo. Dacă nu mă întorc la vreme, acţionaţi fără mine. Aveţi grijă ca de ochii din cap de ascunzătorile noastre. Şi încă ceva : feriţi-vă de Ţzo Li-ţze ca de ciumă. E copoi japonez.

— Fii liniştit, fiule. Principalul e să te descurci tu cum trebuie. Străduieşte-te, totuşi, să te întorci la timp, căci altminteri am să fiu tare îngrijorat...

— N-ai de ce, taică. Totul are să fie bine. Nu vă neliniştiţi din pricina mea. Ce-i cu Tugs ? S-a mai liniştit ?

— S-ar părea că da.

Van An-cen se uită la ceas.

— Se apropie ora plecării. Trebuie să mai fac unele pregătiri.

— Aşadar, drum bun, fiule. Îţi doresc succes !

— Mulţumesc. Salutări lui Tugs !

Drept răspuns, Sun Şan-li făcu o plecăciune adîncă. După ce îşi împachetă la repezeală într-o valijoară cîteva lucruri şi diverse acte, Van An-cen ieşi din casă şi porni spre gară.

★

„Cum a izbutit să cîştige atît de mult încrederea lui Va? Bătrînul nu se mai satură cînd se uită la el. Eu sînt de atîţia ani asociatul şi administratorul firmei, iar aventurierul ăsta abia a venit şi, cine ştie, în felul cum a pornit-o, o să devină singurul conducător al firmei. Văd că rezolvă singur aproape toate treburile, în timp ce eu am rămas pe planul al doilea. Pe zi ce trece îl urăsc tot mai mult. Ce neobrăzat ! Dacă aş putea, l-aş sfîşia cu mîinile mele. În realitate, sîntem ca doi cîini care se bat pentru acelaşi os. Nu vom putea rămîne multă vreme amîndoi la aceeaşi firmă !..."

Ţzo Li-ţze se ridică de pe canapeaua pe care stătuse pînă atunci culcat şi începu să se plimbe nervos prin cameră.

Canalia ! Din pricina lui, nici cei de la redacţie nu-i dau pace şi sînt gata să-i scoată ochii. Toate încercările de a se apropia de Van An-cen au rămas deocamdată zadarnice. Uliul şi-a ascuns ghearele şi s-ar putea ca la momentul oportun să-l înhaţe chiar pe el.

E evident că-i un om suspect, dar cu toate acestea nu reuşeşte să-l demaşte. Mîine va trebui să stea din nou în faţa domnilor de la redacţie, neputînd face altceva decît să se scarpine la ceafă. Iar colonelul şi maiorul îl vor sîcîi cu întrebările. I-au dat de curînd o recompensă şi i-au făgăduit alta, mult mai mare, dacă izbuteşte să-l dovedească pe Van An-cen. Şi uite că n-a realizat încă nimic !

Se aşeză din nou pe canapea şi, proptindu-şi capul în mîini, căzu pe gînduri.

Ce să facă ? Ce-ar fi să-l amestece în atentatul de alaltăieri de la depozitul de arme, să-l facă părtaş la uciderea santinelei ? Dar cum ? Să plătească un martor fals ? Unde să-l găseşti ? Şi chiar dacă îl găseşti, e o treabă periculoasă, de pe urma căreia poţi avea neplăceri.

Ce-ar fi dacă ?... Da, poate că aşa e bine : are să se strecoare în locuinţa lui Van An-cen şi are să ascundă un cuţit cu urme de sînge pe el. După aceea va provoca o percheziţie. Da ! Are să se folosească de un cuţit ! Cînd e mai bine să treacă la fapte ? În timpul nopţii ? S-ar putea ca Van An-cen să fi însărcinat pe cineva să păzească locuinţa... Probabil pe bătrînul bucătar, fiindcă se pare că sînt prieteni. E mai bine deci să facă totul în timpul zilei. Are să-l trimită pe bucătar dimineaţa după cumpărături, sau are să-i dea o însărcinare la bucătărie, pentru a-l obliga să lipsească de acolo.

Cum va proceda însă după aceea, pentru a-l convinge pe colonel să facă o percheziţie ? „Am să-i spun că la o zi după uciderea santinelei am observat o schimbare bruscă în comportarea lui Van An-cen. Directorul era tras la faţă şi tresărea la cel mai mic zgomot. Am observat o pată suspectă pe îmbrăcămintea lui. Mai pot adăuga că seara am intrat întîmplător în curtea firmei şi l-am văzut pe Van An-cen umblînd în preajma casei, privind în jur, şi căutînd parcă un loc potrivit pentru a ascunde ceva. Iar astăzi m-am folosit de un moment prielnic şi am intrat în locuinţa lui. Am văzut acolo, ieşind din lada de gunoi, mînerul unui cuţit. Am scos cuţitul, am văzut că are urme de sînge pe el şi l-am luat.

Colonelul e un tip foarte şiret. O adevărată viperă. S-ar putea să ghicească imediat despre ce este vorba şi are să spună că nici cuţitul nu este o dovadă suficientă, fiindcă oricine l-ar fi putut arunca acolo, sau chiar să-l pună în mod intenţionat ! Şi nu se va grăbi să facă o percheziţie. Se fereşte să sperie prada înainte de vreme. Maiorul Ma, însă, mi-a dat nu o dată a înţelege... Comunistul Cijou trebuie găsit cu orice preţ. Să-l creezi, dar să-l găseşti, i-a spus şi nu o singură dată.

Hotărît, nu mai poate tărăgăna lucrurile. Trebuie neapărat să facă ceva, fiindcă altfel cine ştie, ajunge să fie dat afară de la firmă şi se mai pune rău şi cu cei de la redacţie.

★

Trenul înainta prin valea largă şi înverzită a rîului Tura. Scoţînd capul pe fereastră, Van An-cen inspira adînc mireasma proaspătă a vîntului de vară, ce bătea dinspre sud. Tura îşi purta încet la vale apele albastre, sub razele soarelui meridional. Părea o panglică de mătase albastră, cu chenar verde. Trenul îşi mări viteza.

Scrutînd întinderile, Van An-cen zări în depărtare o fîşie dreaptă, parcă trasă cu linia, ce se întindea de la poalele munţilor Hingan pînă la calea ferată. Cu fiecare clipă, trenul se apropia tot mai mult de fîşia care se distingea din ce în ce mai bine. Semăna cu o frînghie lungă şi neagră împletită din păr de cal. Cînd trenul ajunse chiar în dreptul ei, constată că e o tranşee betonată, ce făcea parte din fortificaţiile construite de japonezi la Hingan, denumite „Fortăreaţa sfîntă".

De-a lungul tranşeei se zăreau ici-colo mici movilite de pămînt. Erau mormintele constructorilor anonimi ai acestor fortificaţii, mii de oameni pe care japonezii îi aduseseră cu forţa pe aceste locuri, pentru a-i lăsa să moară ca muştele din pricina subalimentaţiei şi a muncii istovitoare. De altfel, se ştia că cei care erau duşi la Hingan să lucreze la fortificaţii nu se mai întorceau. Japonia pregătea noi aventuri militare şi pentru realizarea lor aducea aici, la pieire, mii de oameni adunaţi din regiunile strivite sub călcîiul ei.

„Nu, asta nu mai poate dura. Oamenii nu mai pot trăi aşa", îşi spuse Van An-cen.

Trenul intră în gara Bailan, unde majoritatea călătorilor coborî. Van An-cen rămase în continuare la fereastră. În depărtare, pe coasta golaşă a unui munte se zăreau o mulţime de coloane mici. „Seamănă cu monumentele funerare ale soldaţilor japonezi", îşi zise Van An-cen. Cînd trenul se mai apropie, Van An-cen izbuti să distingă că micile coloane alcătuiau de fapt un obsta-

col-baraj antitanc. Stîlpii scurți de beton înfipți în pămînt se întindeau în șiruri nesfîrșite. Cîtă muncă pentru a-i înfige în stîncă ! Nu degeaba se spunea că fortificațiile de la Hingan erau construite pe oasele muncitorilor și plămădite cu sîngele lor. Cîte uzine, case și școli s-ar fi putut construi cu forțele irosite de popor pentru construirea acestor fortificații, pe care militariștii japonezi voiau să le folosească pentru a putea jefui fără milă !

În vagon își făcură apariția cîțiva agenți ai poliției. Purtau pe braț banderole albe cu ideograme negre : „San-bin" — „Paza de munte", iar la șold săbii curbe. Intrînd, începură să strige ca niște apucați : „Închideți ferestrele !", „Trageți perdelele !", „Nu aprindeți focul !", „Nu vorbiți tare !"

Oamenii abia mai șușoteau între ei. Trenul urma să treacă prin tunelul Hingan.

Peste cîteva minute se făcu întuneric și se așternu o liniște deplină. „Șacalii ! Nu vor să le vadă cineva bîrlogul ! se gîndi Van An-cen. Numai că de data asta nu se mai gîndesc să pună la cale vreo nouă cotropire tîlhărească, ci mai degrabă caută să se adăpostească de primejdia de moarte care îi amenință. Dar n-o să vă puteți ascunde ! Oamenii care au construit pentru voi aceste fortificații și-au săpat, ce-i drept, și propriile lor morminte, dar v-au pregătit și vouă groapa. Fortificațiile voastre de azi vor deveni mîine cimitirul vostru."

Trenul ieși din tunel și în vagon năvăli din nou lumina strălucitoare a zilei. Van An-cen se uită la ceas. Străbătuseră tunelul în exact douăsprezece minute. Călătorii începură să-și strîngă lucrurile și să se pregătească de coborîre. Urmau Apele Fierbinți. Van An-cen coborî împreună cu alții din vagon și porni spre o clădire de cărămidă roșie, aflată chiar lîngă gară. Pe frontonul clădirii, o firmă impunătoare atrăgea atenția : „Filiala Firmei comerciale Va".

★

— Nu-mi pot reveni în fire, domnule colonel, rosti vădit tulburat maiorul Ma. Nici atunci cînd am aflat că au pătruns rușii în Berlin nu puteam crede că a sunat

sfîrşitul. Cine şi-ar fi putut închipui că evenimentele vor lua o asemenea întorsătură ?

— Da, treburile nu merg bine ! Probabil că chiar astăzi Germania va semna actul de capitulare. Trebuie să mărturisesc că nu m-am simţit niciodată atît de abătut ! recunoscu colonelul cu privirile pironite pe un perete.

— Cine se putea aştepta ca Rusia să se apere cu succes, ba mai mult, să zdrobească armata lui Hitler ! Şi ce armată ! Şi cine s-o zdrobească ? Rusia ! Iată ce însemna în realitate „colosul cu picioare de lut"! E de neconceput !

— Da, maiorule, Japonia a rămas singură. Nu mai avem aliaţi, spuse colonelul Ken, oftînd.

— Iar aliaţii Rusiei se vor lăuda pretutindeni cu victoria lor asupra Germaniei ! Şi vor arunca forţe proaspete împotriva noastră. Nu înţeleg cîtuşi de puţin politica lor. Una e să porţi război împotriva lui Hitler sau a noastră, şi alta să ajuţi Rusia bolşevică. Asta înseamnă să tai creanga de sub tine.

— În curînd ai să înţelegi, domnule maior, cîtă dreptate au avut aliaţii. Ajutorul lor n-a fost atît de mare. Mai de grabă s-au prefăcut că dau ajutor, dar în realitate au urmărit altceva. Adu-ţi aminte cît au întîrziat cu deschiderea celui de al doilea front. S-au străduit astfel să tragă cît mai multe foloase pentru ei, cu sacrificii minime. Aliaţii au urmărit să se descotorosească de Hitler, dar în acelaşi timp au vrut să slăbească Rusia. De îndată ce au deschis cel de al doilea front, au trecut la realizarea scopului lor principal : să ocupe cît mai multe teritorii, să stoarcă toate bogăţiile, să nu lase elementele de stînga să se ridice şi să stăvilească influenţa Uniunii Sovietice.

Ochii colonelului se însufleţiseră. Părea chiar că se înveselise.

— Adevărat, aprobă Ma.

— Dar pînă una-alta, povesteşte-mi ce mai e nou pe la dumneata, se adresă Ken maiorului.

— Am primit informaţii de la Apele Fierbinţi, raportă Ma.

— Şi ?

— Van An-cen a tras la un oarecare Li, slujbaş al filialei firmei Va. Deocamdată n-a ieşit de loc din casă.

— Asta-i tot ?

— Deocamdată atît.

— Cam puţin.

Colonelul scoase din birou nişte hîrtii şi, dîndu-le maiorului, îi spuse :

— Citeşte şi semnează şi dumneata procesul-verbal referitor la atacul de la depozitul de arme. Nu se indică, însă, cînd s-au petrecut faptele. Dumneata ştii cînd s-a întîmplat ?

— După cît se pare, pe la orele zece seara. Am aflat despre atac abia după o oră, adică la ora douăzeci şi trei. Ne-am deplasat imediat la faţa locului, răspunse Ma, înapoindu-i colonelului procesul-verbal semnat. La noapte ar fi bine să luăm nişte forţe suplimentare de la Regimentul 53 de represalii. În felul acesta vom putea înmulţi patrulele pe străzi. Aşezăm posturi secrete pe o rază de cinci kilometri în jurul oraşului şi facem cît mai multe percheziţii.

— De acord. Pentru percheziţii să se înjghebeze cîteva grupe speciale, formate din oamenii cei mai de nădejde, dispuse colonelul.

În acel moment cineva bătu la uşă. Era Ţzo Li-ţze. Administratorul părea tulburat şi ochii îi jucau neliniştiţi în orbite. Cu respiraţia tăiată, începu să vorbească :

— Cred că am dat de urma ucigaşilor de la depozitul de arme al Şcolii militare Hingan.

— Ei, ei, spune repede ! îl zori Ma.

— În dimineaţa care a urmat după comiterea crimei, am trecut pe la Van An-cen. Am observat că avea o comportare foarte ciudată, era palid şi părea nedormit. Tresărea speriat la fiecare zgomot sau foşnet. Asta m-a făcut să fiu şi mai atent. Uitîndu-mă mai bine, am văzut o pată suspectă pe îmbrăcămintea lui. Mai tîrziu, spre seară, am intrat întîmplător în curtea firmei şi l-am văzut umblînd în jurul casei, căutînd parcă să ascundă ceva. Azi am reuşit să cercetez totul şi am descoperit un cuţit în lada de gunoi. Iată-l, spuse Ţzo Li-ţze, scoţînd de sub haină cuţitul pe care pretindea că l-ar fi găsit.

Colonelul luă din mîna lui Ţzo Li-ţze cuţitul şi-l examină cu atenţie.

— De data asta scumpul Van An-cen va ajunge în mîinile noastre, rînji mulţumit Ma, arătîndu-şi dinţii de cal.

Maiorul era îmbrăcat într-un costum mongol şi, după obiceiul locului, purta la brîu un cuţit scurt, cu prăselele frumos ornamentate. Înfierbîntat şi parcă pregătindu-se de bătaie, scoase cuţitul şi-l înfipse în masă. Îşi suflecă apoi mînecile lungi ale halatului şi, luînd din mîna colonelului cuţiul adus de Ţzo Li-ţze, începu să-l examineze cu atenţie.

— Cine ştie, s-ar putea să ne fie de folos, zîmbi imperceptibil colonelul. În orice caz, domnul Ţzo Li-ţze trebuie să capete o recompensă. Cît priveşte urmările, ne mai gîndim noi, spuse el, dîndu-i de înţeles lui Ţzo Li-ţze că poate să se retragă.

— Vă mulţumesc, domnule colonel, rosti administratorul, făcînd o plecăciune adîncă. Nădăjduiesc că descoperirea mea va ajuta la prinderea criminalului.

După plecarea agentului, Ken se uită ţintă la maior şi-l întrebă :

— Ce propui, domnule maior ?

— Să-l arestăm imediat.

— Cred că ai dreptate. Dar pentru asta trebuie găsit un motiv, sau... trebuie inventat ! Iată cum veţi proceda : iei o maşină şi, împreună cu oamenii de care ai nevoie, te duci în întîmpinarea lui Van An-cen pînă la Guilur. Acolo vă urcaţi în tren şi aşezaţi lîngă el un om cu mîna uşurică... Pricepi ce vreau să spun, nu ? Omul nostru va trebui să sfeterisească de la un călător un obiect oarecare şi să-l strecoare pe nesimţite în buzunarul lui Van An-cen. După aceea, păgubaşul trebuie făcut într-un fel sau altul atent asupra obiectului ce-i lipseşte. Cineva e bine să stîrnească scandal şi să-l învinuiască pe Van An-cen de furt. Să i se facă imediat percheziţie corporală, iar pe baza dovezilor materiale să fie arestat. Va fi dat jos din tren la gara Ţagan-Ciulut. Dumneata trebuie să te ţii tot timpul în umbră, pentru ca nici el, nici altcineva să nu observe participarea dumitale la operaţie. În general, totul trebuie să se petreacă

în aşa fel, încît aparent să nu avem nici un amestec. Ai înţeles ?

— Am înţeles. E un plan excelent ! Îmi permiteţi să trec la fapte ?

— Te rog.

— Ce facem însă cu percheziţiile, domnule colonel ? Probabil că deocamdată va trebui să le amînăm.

— Se înţelege. De altfel nu-i un moment prea potrivit pentru acţiuni importante de contraspionaj. Să mai aşteptăm puţin.

★

Van An-cen mergea pe malul rîului Raşan fredonînd un cîntec chinezesc. Trecu fără să se oprească pe lîngă un bordei de lut singuratic, unde ştia că locuise pe vremuri Ţze pescarul. Pretutindeni în preajma bordeiului erau numai smocuri de paie şi stuf. Uşa şi ferestrele erau larg deschise. Într-un colţ se zărea un ceainic de alamă turtit, iar podeaua era plină de îmbrăcăminte ruptă şi gunoaie, prin care scormoneau nişte cîini fără stăpîn.

Toate acestea arătau că pescarul nu mai locuia acolo. Ori a murit, ori, trădînd, şi-a părăsit pe neaşteptate bordeiul.

Van An-cen o porni înapoi, la filiala firmei „Va".

— Aţi făcut o mică plimbare ? îl întrebă politicos Li, şeful filialei, invitîndu-l la dejun.

— Da, şi mi-a plăcut foarte mult. E splendid pe malul rîului, răspunse Van An-cen, aşezîndu-se la masă.

— E singurul loc unde poţi face o plimbare ca să mai uiţi de gîndurile triste, observă Li.

— Ce bine-i să rătăceşti pe mal ! Darămite să pescuieşti ! Bănuiesc că sînt destui pescari prin partea locului, nu ? întrebă Van An-cen.

— Dimpotrivă. Nu era decît unul singur. I se spune Pescarul Verde, dar de cîteva zile nu l-am mai văzut. Doriţi cumva peşte ?

— Am auzit că peştele de aici prieşte foarte mult celor suferinzi de stomac, aşa că mi-ar fi făcut plăcere să gust şi eu un pic.

— Da, se spune într-adevăr că e tămăduitor. Dacă doriţi, am să vă fac rost.

— Cum o să puteţi găsi, dacă ziceţi că nu mai e alt pescar? Dar n-aţi aflat unde o fi plecat pescarul despre care mi-aţi vorbit? Era chiar singurul?

— Da, numai el pescuia. Iar cu el te înţelegeai foarte uşor. Dacă-i dădeai un pahar de vin, îţi făcea orice. Deunăzi mi-am condus soţia la gară şi l-am întîlnit acolo. Îşi cumpăra un bilet. Mi-a spus că pleacă la Cianciun. Oricum, vă fac eu rost de cîţiva peşti. Vi-i trimit la Vaniemiao.

— Am să vă fiu foarte recunoscător. Dar să mai vorbim şi despre treburile noastre. Spuneţi-mi, ce mărfuri au aici mai mare căutare?

— Alimentele şi mai cu seamă vodca.

— La Vaniemiao avem cantităţi suficiente. Puteţi veni să vă completaţi stocurile.

— Am să mă prezint la centrală peste vreo cinci zile.

În timpul dejunului discutară în amănunt despre afacerile care-i interesau.

— V-am întocmit un raport financiar pe ultimii trei ani, încheie Li, predînd lui Van An-cen un dosar destul de voluminos.

— Fiţi bun şi daţi-mi servieta, îl rugă Van An-cen pe subaltern, apoi puse dosarul în ea. Cred că e timpul să plec la gară. N-aş vrea să rămîn fără bilet.

— Nu vă faceţi nici o grijă. Am trimis un om după bilet. Pregătiţi-vă liniştit. Eu am să mă reped înainte, să controlez dacă totul e în ordine.

După ce porunci unei femei să strîngă vasele de pe masă, Li plecă. Puţin după aceea porni şi Van An-cen. Cînd ajunse la gară, Li îl întîmpină cu biletul în mînă. Îl conduse la tren şi-l instală în vagon.

Cum în ziua aceea erau foarte puţini călători, trenul fusese format numai din două vagoane.

Pe drum, călătorii făcură repede cunoştinţă şi se apucară să-şi povestească fel de fel de întîmplări. Într-un colţ, cîţiva jucau cărţi. Obosit de discuţia purtată cu

funcționarul filialei, Van An-cen rămase singur la locul său și se așeză cît mai comod.

Nu departe de el ocupase loc un bătrîn cu aspect venerabil, care se ținea și el departe de ceilalți călători. Din cînd în cînd, bătrînul se ridica și se plimba prin vagon, consultîndu-și nerăbdător ceasul de buzunar.

Van An-cen stătea liniștit și gîndea : „După cît se vede, Țze a trădat. Curios, de ce l-or fi poreclit Pescarul Verde ? N-avea nici o misiune să plece la Cianciun. Iar totul lasă să se înțeleagă că nu se mai întoarce la Apele Fierbinți. Ce l-a împins la trădare ? Frica ? Banii ? Numai el ar putea răspunde. Trădarea lui poate dăuna foarte mult cauzei. Toate acestea trebuie totuși verificate. Dar o să-l mai putem găsi ? Cianciun e un oraș mare și nu-i ușor să recunoști un om numai după semnalmente. Va trebui să plec în orice caz cît mai curînd la Cianciun, pentru a-l întîlni pe „A". Am să lucrez împreună cu el. Trebuie să punem mîna pe planul fortificațiilor de la Hingan. E cam greu, dar trebuie rezolvat. În cel mai rău caz, vom acționa singuri, fără pescar. Astăzi sîntem în zece mai. A venit timpul să ne concentrăm toate forțele pentru pregătirea și desfășurarea operației principale."

Trecuseră paisprezece ore de cînd plecase de la Apele Fierbinți. Trenul intră în gara Guilur și după o jumătate de ceas porni mai departe.

De la Guilur, controlorii începură să apară tot mai des. Treceau de la un capăt al trenului la altul, ca și cînd vagoanele ar fi fost pline de călători fără bilete. Pe lîngă controlul obișnuit, se mai efectuară și cîteva supracontroale de către organele poliției, fapt ce se întîmpla destul de rar. Unii dintre călători dormeau. Adormi și Van An-cen, iar puțin după aceea îl imită și bătrînul care se foise tot timpul prin vagon.

Unul dintre polițiști se apropie de bătrînul care dormea și încercă să-i scoată cu băgare de seamă ceasul din buzunar. Bătrînul, simțind atingerea, întredeschise o clipă ochii și întrebă într-o doară :

— Cît e ceasul, fiule ?

Dar nu aşteptă răspunsul, ci, închizînd ochii, adormi din nou.

Pe poliţist, parcă-l lovise cineva cu măciuca în cap. Mîinile şi picioarele hoţului de buzunare începură să tremure şi îl trecură năduşelile. Se gîndi să-l lase în plata domnului pe bătrîn, dar îndată îi apăru în minte chipul slab şi palid al maiorului Ma, care, cînd îi dăduse această misiune, îl privise ţintă cu ochii lui holbaţi şi îi spusese aspru : „Vezi ca totul să fie în ordine, că de nu... ştii ce te aşteaptă !"

În somn, bătrînul se întoarse pe cealaltă parte şi începu să sforăie.

Liniştindu-se puţin, poliţistul privi în jur. Toată lumea dormea şi în vagon domnea liniştea. Apărătorul ordinei publice prinse curaj şi, cu măiestria unui hoţ versat, şterpeli ceasul bătrînului. Nu mai rămînea decît să-l strecoare în buzunarul tînărului comerciant. Apropiindu-se fără zgomot, poliţistul se convinse că Van An-cen dormea adînc. Unde să-i vîre ceasul ? La căpătîiul comerciantului se afla servieta, întredeschisă. Cu o mişcare abilă, poliţistul dădu drumul ceasului în servietă şi se îndepărtă.

Trenul ajunse curînd în gara Ţzagan-Ciulut, unde trebuia să stea vreo douăzeci de minute. Liniştea se destrămă. O parte din pasageri coborîră, iar alţii le luară locul. Bătrînul se trezise şi el. Un călător care se apropiase de el, îl întrebă politicos :

— Tăicuţă, n-ai putea să-mi spui cît e ceasul ?

Bătrînul bägă mîna în buzunar după ceas, dar negăsindu-l la locul lui, începu să scotocească prin celelalte buzunare, să caute în tureatca cizmelor şi pe bancă, unde şezuse.

— Ia te uită ! Mi-a dispărut ceasul ! exclamă şi începu să-i întrebe pe călători dacă nu l-a găsit careva.

Van An-cen continua să stea culcat şi privea cum se agită bătrînul. „Bietul bătrîn — îşi zise el — unde putea să-şi piardă ceasul ? Sau i l-a furat vreun nemernic ?"

Între timp apăru în compartiment un agent.

— Ce s-a întîmplat, domnule ? Ce căutaţi ? Îl întrebă agentul pe bătrîn.

— Mi-am pierdut lucrul la care ţineam cel mai mult. Mi-a dispărut ceasul, spuse bătrînul şi, aplecîndu-se, începu din nou să-l caute pe jos.

— Cînd a dispărut ?

— Nu ştiu cînd s-a întîmplat, dar m-am trezit şi am descoperit că mi-a dispărut ceasul.

— Ce fel de ceas era, de mînă ?

— Nu, de buzunar.

— N-avem decît să facem o percheziţie generală, declară agentul. S-ar putea ca hoţul să nu fi izbutit încă s-o şteargă. Închide uşa ! îi strigă însoţitorului său şi trecu îndată la percheziţie. Luă la rînd întîi pe cîţiva călători mai prost îmbrăcaţi, pe care, făcîndu-i „zdrenţăroşi" şi „golani", îi întrebă aspru dacă n-au şterpelit ceasul. În cele din urmă ajunse şi la Van An-cen.

— Vă rog să mă scuzaţi. Eu, se înţelege, sînt convins... dar permiteţi-mi să vă percheziţionez şi pe dumneavoastră. Pentru a fi în ordine, ştiţi... Să nu jignim pe ceilalţi.

— Poftiţi, percheziţionaţi-mă, spuse Van An-cen ridicîndu-se. Poliţistul îi cercetă mai întîi buzunarele, apoi deschise servieta care se afla la căpătîiul lui. Vîrînd mîna în ea, tresări uimit şi scoase ceasul. Cînd îşi văzu ceasul, bătrînul înlemni de mirare, apoi izbucni ca turbat, ţipînd şi arătînd cu indignare spre Van An-cen :

— Aşadar dumnealui e hoţul ! Ăsta-i ceasul meu !

În cîteva clipe, toţi călătorii din vagon se adunaseră în jurul lor. Se priveau miraţi.

— Nu-ţi vine să crezi — şopti unul — un domn atît de arătos să rîvnească la un obiect de nimic.

— Domnule — rosti Van An-cen adresîndu-se bătrînului — nu vă pot explica deocamdată nimic, dar credeţi-mă că e o neînţelegere. Nu ştiu în ce scop, dar cu siguranţă cineva mi-a strecurat în servietă ceasul dumneavoastră.

Bătrînul, care ducea tot timpul ceasul la ureche, parcă dorind să se convingă că merge la fel ca înainte, îşi aminti deodată că în timp ce dormea se apropiase de el un poliţist. Tulburat, spuse :

— Tot ce se poate, da, da... tot ce se poate...

Poliţistul, care între timp apucase să întocmească procesul-verbal, porunci călătorilor să se împrăştie imediat şi să se ducă la locurile lor.

— Iar dumneavoastră, stimabile, va trebui să mă urmaţi, i se adresă lui Van An-cen, pe care îl obligă să coboare din tren.

CAPITOLUL VII

In beciurile serviciului de contraspionaj

Cînd apăru Li în biroul lui Va, acesta sări de pe scaun şi îl întrebă :

— Ai venit singur ?

— Nu, am venit cu încă două persoane. S-au dus la hotelul *Dian*, răspunse Li.

— Prin urmare Van An-cen nu s-a întors cu voi ?

— Cum ? N-a sosit încă ? exclamă mirat Li.

— Nu mai pricep nimic. Cînd a plecat de la Apele Fierbinţi ? întrebă repezit patronul.

— A stat la noi numai douăzeci şi patru de ore şi a plecat imediat. Eu însumi l-am condus la gară şi l-am urcat în tren.

— Bine, bine, dar nu s-a întors pînă acum ! spuse neliniştit Va.

— Să nu i se fi întîmplat ceva pe drum.

— Unde e Ţzo Li-ţze ? Cheamă-l urgent la mine, porunci Va unui funcţionar şi începu să se răsucească nerăbdător în fotoliu.

Ţzo Li-ţze apăru îndată.

— Vă ascult, stăpîne, spuse făcînd o plecăciune.

— Ştii că Van An-cen a plecat de patru zile de la Apele Fierbinţi şi n-a sosit nici pînă acum ? întrebă Va.

— Nu. Credeam că mai e acolo şi eram liniştit. Ce putea să i se întîmple ?

— Cine ştie ?! Credeam că ai aflat ceva.

— Aud pentru prima oară despre asta. E foarte neplăcut ! suspină amărît Ţzo Li-ţze. Numai să fie în viaţă.

— De vreme ce a plecat cu trenul, n-avem de ce să ne facem griji pentru viaţa lui. Doar n-au avut loc deraieri, rosti Li.

— Asta aşa e. Totuşi s-a întîmplat ceva cu el! Obiectă Va.

— Da-a... lungi vorba Ţzo Li-ţze. E o întîmplare cam misterioasă.

— Oricum ar fi, trebuie să întreprindem ceva. Uite ce facem: dumneata, Ţzo, informează-te la poliţie, iar eu am să vorbesc cu maiorul Ma, spuse patronul, ridicîndu-se de la birou şi îndreptîndu-se spre ieşire.

„Mai mult ca sigur că l-au arestat. Dacă-i aşa, socotelile prietenului tău sînt încheiate", îşi spuse mulţumit Ţzo Li-ţze, ieşind în urma lui Va.

Bătrînul Sun Şan-li era şi mai îngrijorat. Trecuseră patru zile şi Van An-cen nu se întorsese.

„Nu cumva a căzut în mîna lor? îi fulgeră prin minte bătrînului. Ce-i de făcut? În primul rînd nu trebuie să se descopere ascunzătoarea. Deşi acum nu-i nimic suspect ascuns acolo, totuşi, chiar aşa, rămîne o probă serioasă. Totuşi, mă îndoiesc că ăştia ar avea ceva dovezi în contra lui. Cred că nu ne-am putut trăda cu nimic, se gîndi bătrînul, umblînd prin bucătărie. De la Van An-cen duşmanii nu vor afla nimic. E un om pe care nu-l poate înfrînge nimeni!" La acest gînd, bătrînul mai prinse curaj, deşi inima i se strîngea de durere cînd se gîndea la schingiuirile la care poate fi supus Van An-cen... Întrebă şi Tugs de cîteva ori dacă n-a sosit fratele ei. De data asta va trebui să-i spună adevărul.

★

Van An-cen fusese închis într-o celulă de beton, absolut izolată, un fel de cuşcă în care nu putea sta nici în picioare, nici culcat, ci numai pe vine.

Îşi simţea capul greu din pricina nopţilor nedormite şi îl durea tot corpul din cauza bătăilor. Îl chinuia setea şi era atît de obosit, încît nu-şi putea concentra gîndurile; asculta doar cu încordare, căutînd parcă să pă-

trundă liniştea care îl înconjura. Deodată i se păru că aude pe cineva cîntînd. Încordîndu-şi şi mai mult atenţia, izbuti treptat să desluşească cuvintele cîntecului :

Hai la lupta cea mare,
Rob cu rob să ne unim,
Internaţionala
Prin noi s-o făurim...

Cîntau nişte deţinuţi, desigur comunişti chinezi. Nici batjocura, nici chinurile la care fuseseră supuşi între zidurile închisorii nu au putut înfrînge voinţa lor de luptă. Cîntecul făcu să-i bată mai tare inima şi îi întări hotărîrea de a nu ceda în faţa duşmanului. Cuvintele acestui cîntec care simbolizează lupta sfîntă a proletariatului revărsară puteri noi în trupul chinuit al lui Van An-cen. Vocile deţinuţilor răsunau tot mai puternic. Părea că întreaga închisoare cîntă. Nimic nu putea înăbuşi acest cîntec, nici zidul înalt al închisorii, nici reţeaua de sîrmă prin care trecea curentul electric de înaltă tensiune, reţea întinsă în jurul închisorii, nici şanţul adînc care înconjura fortul. Van An-cen văzu parcă aievea nestăvilitul imn ridicîndu-se dintre zidurile închisorii şi zburînd deasupra taberelor de nomazi, deasupra cătunelor, satelor şi oraşelor, trecînd peste cîmpiile unde mai bîntuia războiul. Mii şi mii de oameni îl ascultă, iar cîntecul le umple inimile de nădejde, îi trezeşte şi îi conduce la lupta cea mare, la lupta hotărîtoare împotriva duşmanilor celor care muncesc, împotriva asupritorilor poporului.

În cele cîteva zile de cînd se afla în închisoare, Van An-cen izbutise să vadă cum erau chinuiţi nu numai cei care luptau împotriva ocupanţilor, dar şi nenumăraţi cetăţeni paşnici, despre care nu se ştia de ce fuseseră azvîrliţi în cazemate. Deţinuţilor li se turna pe nas şi pe gură petrol, benzină, apă clocotită amestecată cu ardei roşu, li se rupeau oasele de la mîini şi picioare, erau îngropaţi de vii şi erau aruncaţi în mijlocul cîinilor care îi sfîşiau.

Fusese martor la schingiuirea acelui tînăr curajos care l-a scuipat pe agentul de poliţie.

Cine n-a asistat sau n-a trecut el însuşi prin chinurile acelea, nu şi le poate închipui.

„Aşadar, m-au arestat pe baza unei acuzaţii mincinoase. Asta înseamnă că n-au fost în stare să găsească un pretext mai bun. Abia după aceea m-au acuzat că aş fi membru al partidului comunist. Se pare că mă iau drept un agent al Partidului Comunist Chinez, agent sosit chipurile de la Pekin. Vor să mă acuze că am participat la uciderea santinelei de la depozitul de arme. Folosesc deci un fals, bizuindu-se pe un denunţ mincinos, reflectă Van An-cen. Cine poate fi denunţătorul? Nu poate fi altul decît Ţzo Li-ţze. Acum îmi dau seama de ce a venit la mine înainte de plecarea mea la Apele Fierbinţi şi mi-a povestit despre cele întîmplate, încercînd să mă provoace la discuţie! Numai că n-a izbutit să afle nimic de la mine, cîinele! De altfel nici nu ştiam ceva precis despre atacarea depozitului. Ce s-o fi întîmplînd la locuinţa mea? Dacă duşmanii au dispus o percheziţie, avînd vreo bănuială, s-ar putea să fi descoperit ascunzătoarea. Deocamdată însă n-au scos o vorbă despre asta. Ori n-au dat peste ea, ori bătrînul cu surioara au izbutit să le abată privirile. Cred că mai curînd ultima presupunere e cea exactă."

★

— Ce-i nou? A mărturisit ceva? întrebă colonelul Ken.

— Nimic. Se încăpăţînează. Afirmă că în noaptea aceea n-a ieşit din casă.

— Funcţionarii firmei au fost interogaţi?

— Au fost interogaţi aproape toţi. În ziua de şase mai n-a plecat de la firmă. Se pare că şi-a petrecut toată seara stînd acasă. Mai mult nu ştiu nici ei.

— Ah! Toate ies pe dos! izbucni furios Ken şi porni agitat prin cameră.

— Se ţine tare, ticălosul, şi rămîne demn! Purtarea lui mă convinge tot mai mult că e comunist. Cu cît îl batem mai tare, cu atît devine mai dîrz şi tace, intră în vorbă Ma. Îmi vine să-i sfărîm fălcile.

— Nu săriţi peste cal ! Prin bătăi, n-ai reuşit deocamdată să obţii nimic. Există oameni pe care bătaia îi înverşunează şi îi face şi mai hotărîţi. E o prostie să crezi că orice om poate fi silit să vorbească de îndată ce-i bătut sau i se spune : „Te ucid !" Van An-cen nu face parte dintre cei slabi. Pentru el trebuie găsit altceva. Avem nevoie de probe !

— Cînd mă lovesc de încăpăţînare, îmi pierd cumpătul şi nu mă mai stăpînesc, spuse Ma.

— Te înţeleg. Şi eu l-aş tăia pe dobitocul ăsta în bucăţi, şi o dată cu el pe toţi ceilalţi chinezi şi mongoli. Dar dacă vrem să scoatem ceva de la ei, avem nevoie de mult sînge rece şi de stăpînire. E foarte important să-l silim să recunoască măcar un fleac, pentru ca apoi să descoperim şi restul. Iar pentru asta ne trebuie nişte date, unele probe, cît de neînsemnate. În afară de asta, nu uita, domnule maior : faptul că Van An-cen şi Cijou sînt una şi aceeaşi persoană e doar o presupunere. Cine ştie cum se vor mai desfăşura lucrurile ? Poate că ne vom vedea siliţi să-l punem în libertate... De aceea, deocamdată nu trebuie să mergem prea departe. Iar dacă e, într-adevăr, acel Cijou pe care îl căutăm, abia că nu trebuie să ne descotorosim de el. Trebuie ca prin el să ajungem pînă la toţi complicii, să descoperim şi să ardem pînă la temelii întregul cuib de viespi, încheie colonelul.

— Dumneavoastră-mi vorbiţi despre fapte, despre probe, dar de unde să le luăm ? obiectă maiorul Ma.

— Vezi ? Tocmai despre asta e vorba. Sigur că nu ne cad singure în palmă. Trebuie să ştim să le pescuim. Trebuie găsit punctul slab din depoziţiile lui, să-l încurcăm. Dacă probele şi datele nu se pot descoperi, pot fi... create. Despre cuţit l-ai întrebat ?

— Da. Dar neagă categoric că ar fi al lui. Cred că ar trebui să-l acuzăm direct de atacarea depozitului de arme.

— Nu, asta ar fi o greşeală de neiertat. Dacă e unul şi acelaşi cu Cijou, atunci n-a acţionat singur. În spatele lui stă o bandă întreagă de comunişti, iar de partea lor înclină simpatia unei părţi însemnate a poporului. Dacă îl acuzăm că a atacat depozitul, îşi va da seama

că e tot ce ştim despre activitatea şi legăturile lui şi are să ne inducă în eroare. Îţi închipui cîţi prieteni de-ai lui şi cîţi complici ne vor scăpa ? Nu mai vorbesc de faptul că s-ar putea ca Cijou să nu aibă nici un amestec în atacarea depozitului.

— Adevărat, zise Ma oftînd.

— Am să încerc să-l interoghez eu însumi, declară Ken. Iar dumneata ai să notezi depoziţiile lui. Numai să scrii totul amănunţit.

Ridicînd receptorul telefonului, colonelul îl chemă pe şeful închisorii şi îi ordonă să-l aducă pe Van An-cen.

Curînd după aceea doi agenţi îl îmbrînciră pe acesta în cabinetul colonelului. Ken se ridică şi îi ieşi în întîmpinare.

— Bună ziua, domnule Van An-cen.

— Bună ziua.

— Nu găsiţi că revederea noastră are loc în împrejurări destul de stranii ? zîmbi Ken.

— Ba da. Dar nu din vina mea, domnule colonel.

— Doar n-oi fi eu vinovat ! Ce, eu am furat ceasul ?

— Lăsaţi povestea asta. Ştiţi prea bine că nu sînt un hoţ.

— N-aţi vrea să spuneţi că eu sînt cel care trebuie să explic cum a ajuns ceasul în servieta dumneavoastră ?!

— Nici gînd. Dar mi se pare cel puţin ciudat că un fapt atît de minor, ca furtul unui ceas, interesează nişte persoane atît de suspuse cum sînt colonelul Ken şi maiorul Ma ?

— Nu vi se pare, domnule Van An-cen, că aptitudinile dumneavoastră polemice sînt oarecum surprinzătoare pentru un comerciant de rînd ?

— Dumneavoastră, domnule colonel, consideraţi oare că toţi comercianţii chinezi sînt inculţi şi lipsiţi de demnitate ?

— În orice caz, consider că, punînd întrebări, riscaţi să nu primiţi răspunsurile dorite. Aici eu pun întrebări. M-aţi înţeles ?

— E foarte limpede ceea ce spuneţi. Vreau numai să vă rog, domnule colonel, să se procedeze drept şi să nu se admită să mi se aducă acuzaţii false, ca povestea asta cu ceasul...

— Ceasul nu ne interesează. De altfel ştiţi foarte bine, îl întrerupse colonelul pe Van An-cen. Dar în timpul cercetărilor făcute în legătură cu ceasul, au apărut unele circumstanţe care vă privesc şi care n-au putut să ne lase indiferenţi. Înţelegeţi despre ce vorbesc?

— Nu, nu înţeleg.

— Cu timpul veţi înţelege! Tocmai pentru lămurirea acestor circumstanţe v-am invitat la mine.

— Oare pentru asta trebuie să fiu azvîrlit în închisoare şi supus la bătăi?

— Domnule Van An-cen, mi se pare că ne-am înţeles că eu pun întrebări. Dar de astă dată am să vă răspund: aţi fost arestat pentru furtul ceasului şi nu avem nici o răspundere în această privinţă, după cum nu răspundem nici pentru măsurile luate de administraţia închisorii. De altfel, domnule Van An-cen, după cît se vede, dumneavoastră sînteţi un om cult şi trebuie să înţelegeţi că în unele cazuri nu-i chiar atît de simplu să lămureşti care-i adevărul şi care minciuna, sau dacă acuzaţia e falsă, cum aţi binevoit să vă exprimaţi. Nu-i aşa?

— Nu ştiu, domnule colonel, la ce cazuri vă referiţi. Dacă vă referiţi tot la ceas, vă repet, nu l-am luat, deşi deocamdată nu pot dovedi. Ştiu însă că sînt torturat în închisoare în locul altcuiva, adică în locul acelua care de fapt l-a furat. În afară de asta, mi se aduc şi alte acuzaţii absurde, la fel de caraghioase. Dumneavoastră singur aţi recunoscut, domnule colonel, că acuzaţia poate fi întemeiată, dar că se poate întîmpla să nu fie decît o presupunere. Acuzaţiile ce mi se aduc nu sînt decît calomnii.

— Poate negaţi şi faptul că aţi venit aici de la Pekin?

— N-am ascuns niciodată că sînt originar din Pekin, dar am arătat că am plecat de mult din acel oraş.

— Cum demult? Exprimaţi-vă mai precis.

— Am părăsit Pekinul cu opt ani în urmă. Aveam douăzeci şi şapte de ani.

— Prin urmare acum aveţi treizeci şi cinci. Dar arătaţi mult mai tînăr!

— Se poate.

— Spuneţi-mi, Van An-cen, unde v-aţi petrecut ziua de şase mai ?

— Am stat aproape toată ziua la birou şi acasă.

— Şi seara n-aţi plecat nicăieri ?

— Ba da, seara am ieşit.

— La ce oră ?

— Cred că pe la zece.

— Pe la zece ? Şi pentru ce anume ?

— Pentru treburi personale.

— Aşa ? Bine. Domnule maior, daţi-i să citească şi să semneze procesul-verbal de interogatoriu.

Observîndu-l atent pe Van An-cen, maiorul Ma gîndi: „Colonelul e un om cu experienţă. Ştie să ia un interogatoriu. L-a silit pînă la sfîrşit pe ticălosul ăsta să se dea de gol. A mărturisit că în ziua de şase mai a ieşit seara de-acasă, ceea ce a negat pînă acum. Să vedem cum are să se mai descurce ?"

După ce Van An-cen semnă documentul, colonelul se aşeză fără grabă în fotoliu. „Ei, acum cred, sufleţelule, că te am în mînă", jubila în sinea lui.

— Aşadar, în seara de şase mai în jurul orei zece aţi ieşit din casă ? Şi unde v-aţi dus ?

— La căpitanul I.

— La căpitanul I ? exclamă Ken sărind din fotoliu. Pentru ce ?

— Am fost la el după autorizaţie. Autorizaţia de a pleca la Apele Fierbinţi.

— Şi cînd aţi plecat de la dînsul ?

— Am plecat pe la douăsprezece noaptea împreună cu căpitanul şi cu soţia sa. Ne-am întors la locuinţa mea şi au stat amîndoi la mine pînă la trei dimineaţa.

— Dar ce-au făcut la dumneavoastră ?

— Am băut vin şi am jucat cărţi împreună.

— Aşadar, în seara de şase mai de la orele zece la douăsprezece noaptea aţi fost la căpitanul I ?

— Da.

— Nu încercaţi oare să mă minţiţi ?

— Nu.

— Dar de ce aţi afirmat pînă acum că în seara de şase mai aţi stat tot timpul acasă ?

— Pentru că n-am vrut să dau explicaţii unor oameni care mă băteau şi nu voiau să asculte nici un fel de argumente.

— Aşa ? Totuşi, cum aţi ajuns în jurul orei zece seara în apropierea depozitului Şcolii militare Hingan ?

— E o născocire. N-am fost acolo. De altfel, se poate verifica uşor.

— Dacă va fi nevoie, vom verifica. La ce oră aţi fost acolo ?

— N-am fost niciodată.

— Domnule Van An-cen ! Nu vă complicaţi situaţia. Ştiţi ce vă aşteaptă ? Avem dovezi.

— Nu există. N-am trecut niciodată prin apropierea depozitului militar. De unde puteţi avea asemenea dovezi ? Doar dacă e vorba de un denunţ mincinos.

— Ce-aţi ascuns în lada de gunoi de lîngă casa dumneavoastră ?

— N-am ascuns nimic. Ce-aţi mai găsit şi acolo ?

— Vă interesează ? Ei bine, e un obiect care demască fără drept de apel minciuna dumneavoastră.

— Iar eu sînt convins că un asemenea obiect nu poate exista. Nu e decît o nouă provocare, la fel ca şi aceea cu ceasul. Se vede treaba că cineva vrea cu tot dinadinsul să mă calomnieze. Aţi fost indus în eroare, domnule colonel. Dar sper să vă lămuriţi şi în chestiunea asta. E limpede că cineva vrea să vă îndrume pe un făgaş greşit. Sînt un comerciant paşnic şi nu un criminal.

Ken se ridică tăcut, se apropie de Van An-cen şi timp de cîteva secunde îl privi ţintă. Ochii uşor imflamaţi, din pricina insomniei, ai lui Van An-cen îl înfruntară liniştiţi. Nu se putea citi în ei nici tulburarea, nici frica. Răsucindu-se pe călcîie, colonelul se îndreptă spre fereastră şi-şi plimbă privirea într-un punct. Şeful serviciului de contraspionaj reflecta : „În ceea ce priveşte căpitanul I, se înţelege că spune adevărul. Dacă ne-ar fi minţit, ar fi făcut cea mai grosolană prostie. Totuşi, voi sta de vorbă cu căpitanul I. Cît priveşte istoria cu cuţitul, miroase cît colo a fals. Probabil e o născocire a lichelei de Ţzo Li-ţze. Din păcate noi înşine l-am împins pe calea asta... Pe scurt, deocamdată n-avem nici o

dovadă serioasă. Cu toate acestea Van An-cen e, evident, o persoană suspectă. E prea inteligent ca să fie un simplu comis-voiajor. În orice caz, nu e un prieten al japonezilor, asta se simte în toate. Oare vom izbuti să-i smulgem mărturisirea că el e Cijou? Şi tocmai asta ne-ar trebui. Şefii au început să se cam încrunte din pricina acestui afurisit de Cijou. Naiba să-l ştie! Poate să nu fie decît o mistificare şi ne silesc să alergăm după o fantomă! Şi asta-mi poate strica toată cariera."

Îndepărtîndu-se brusc de la fereastră, Ken se apropie din nou de Van An-cen.

— Aţi petrecut aproape toată ziua de întîi mai pe străzile oraşului. Ce v-a determinat să faceţi asta?

— Domnule colonel, în ziua aceea toată lumea era pe stradă. Sînt un om foarte activ şi nu se putea să nu mă preocupe evenimentele care se petreceau. Căci, pe lîngă toate, ele constituiau şi o primejdie pentru bunăstarea mea personală, pentru capitalul meu, pentru viitorul meu. Am urmărit cu groază şi dezgust acţiunile gloatei dezlănţuite, dar eram lipsit de puterea de a întreprinde ceva şi am strîns doar pumnii de furie. Omul e atras spre locul care ascunde pentru el o primejdie, întocmai ca fluturele la lumină.

— Hm! După cîte se vede aveţi şi ştofă de filozof! zîmbi Ken.

— Domnule colonel, am auzit că dumneavoastră sînteţi un bun cunoscător al Chinei. Prin urmare ştiţi că înclinarea spre meditaţie e una din caracteristicile noastre. Iar omul care a călătorit mult, ca mine, a văzut multe şi a avut de-a face cu fel de fel de oameni, e şi mai obişnuit cu meditaţia.

— Meditaţiile dumneavoastră le-aţi împărtăşit şi lui Tugs în timpul întîlnirii secrete din ziua aceea? zîmbi sarcastic Ken.

— Lui Tugs? repetă întrebarea zîmbind Van An-cen. Iertaţi-mă, domnule colonel, ce întîlnire secretă putea fi pe stradă, în miezul zilei?

— Dar ce treabă aveaţi cu dînsa?

— N-aveam nici o treabă deosebită. E o fată frumoasă şi nutresc pentru ea multă simpatie. Aş putea

spune chiar că sîntem prieteni. Fata e orfană şi în afară de taică-său nu mai are pe nimeni, aşa că mă socoteşte ca pe un fel de frate adoptiv.

— Ce însărcinare i-aţi dat în timpul întîlnirii de la întîi mai ?

— Însărcinare ? Ce însărcinări puteam să-i dau ? Doar nu e servitoarea mea !

— Vă rog să nu mai umblaţi cu cioara vopsită ! Ştim totul. Despre ce-aţi discutat cu Tugs ?

— Am schimbat cîteva cuvinte, cum se obişnuieşte între cunoştinţe cînd se întîlnesc întîmplător.

— Şi cu tatăl ei v-aţi întîlnit întîmplător ?

— Cu Sun Şan-li ? Cu dînsul mă întîlnesc aproape în fiecare zi. E bucătar la firma noastră.

— Credeţi că nu ştiu şi fără să-mi spuneţi dumneavoastră unde şi în ce calitate lucrează Sun Şan-li ?

— De vreme ce ştiţi, de ce-mi puneţi asemenea întrebări stupide ?

— Cum ? Stupide ? începu deodată să strige colonelul. Tu vrei să mă înveţi pe mine ce trebuie să te întreb, dobitocule ? Faţa lui Ken se schimonosi de furie şi buzele începură să-i tremure. Repezindu-se la Van An-cen, îşi înfipse unghiile în urechile lui. Am să te învăţ eu să vorbeşti, canalie ! Am să te jupoi de viu ! Am să te îngrop de viu ! Luaţi-l ! porunci colonelul celor doi poliţişti care apăruseră la chemarea lui.

După ce poliţiştii îl scoaseră pe Van An-cen din birou, Ken, oarecum tulburat de ieşirea lui nepotrivită, se adresă maiorului, care, amintindu-şi de recentele poveţe ale şefului său referitoare la sîngele rece şi stăpînirea de sine, rîdea în sinea sa.

— Ce propuneţi să mai facem ? După mine, înainte de toate trebuie să stăm de vorbă cu căpitanul I.

— Ocupă-te dumneata de asta. Dacă declaraţiile lui Van An-cen se dovedesc a fi adevărate, vom fi siliţi deocamdată să-i dăm drumul şi să intensificăm urmărirea lui. Dar, domnule maior — continuă Ken, revenind la tonul său obişnuit, autoritar — nădăjduiesc că ai înţeles un lucru : urmărirea care ai făcut-o pînă acum nu-i bună de nimic. Trebuie schimbat totul în mod radical. Şi nu strică să-l cercetăm atent pe licheaua de

Ţzo Li-ţze. Nu cumva se vinde acestui cîine chinez ? Dar spune-mi, te rog, percheziţia de la locuinţa lui Van An-cen a fost destul de minuţioasă ?

— Da, domnule colonel. Am condus-o personal.

— Şi n-ai găsit nimic suspect ?

— Nimic.

☆

— Bietul meu frate ! Desigur că-i supus la chinuri, rosti Tugs gîndindu-se în acelaşi timp şi la soarta iubitului ei, Fu Cen, despre care însă nu pomeni nimic.

— Nu fi îngrijorată, fetiţa tatii. Fratele tău e un om inteligent şi curajos. Va şti să se apere. Trebuie să fie însă foarte îngrijorat în privinţa ascunzătorii.

— Cred că ar trebui să-i trimitem un bileţel.

— Un bileţel ? N-ar fi rău. Dar cum să i-l trimitem ?

— Printr-un tînăr coreean cu care era prieten Fu Cen.

— Bietul Fu Cen ! Nu cred că-i merge prea bine în închisoare. E un flăcău simpatic şi isteţ. De cîte ori venea pe la noi, mă uitam cu plăcere la el. Dar unde lucrează prietenul lui ?

— E temnicer.

— Temnicer ? Hm ! Crezi că ne putem bizui pe el ? Dacă ne trădează ?

— E un om de nădejde. L-am întîlnit o dată după arestarea frăţiorului meu. A trecut pe lîngă mine şi, fără să se oprească, mi-a spus : „Prietenii tăi sînt închişi la noi. O să vorbim mai amănunţit altă dată". Trebuia să-l văd neapărat, dar am tot aşteptat o ocazie. Mi-era frică să nu-l expun pe el la neplăceri. Am să izbutesc totuşi să-l întîlnesc chiar azi. Ce să-i scriu frăţiorului ?

— Trebuie să cumpănim bine. Bileţelul cată să fie scurt şi aşa fel ticluit, încît să nu-l înţeleagă decît Van An-cen.

— Ce-ar fi, tată, dacă i-am scrie aşa : „Floarea ta parfumată încă nu s-a deschis. N-aş vrea să se atingă de ea mîini străine".

Bătrînul Sun Şan-li închise ochii şi căzu pe gînduri. Apoi rosti, surîzînd trist :

— Faci progrese, fetiţa tatii. Te-ai gîndit bine. Prima frază : „Floarea ta parfumată încă nu s-a deschis" o lăsăm aşa. A doua, însă, parcă ar suna mai bine aşa : „Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de ea".

— Ai dreptate, tată ! Eşti înţelept ! Am să scriu îndată bileţelul. Sînt sigură că frăţiorul meu are să-l înţeleagă.

— Şi eu cred.

Rupînd un petic de hîrtie, Tugs scrise repede bileţelul şi i-l citi tatălui.

— Şi-acum, tată, mă duc să-l predau. Ştiu unde îl pot găsi cel mai sigur pe tînărul de care ţi-am vorbit.

— Du-te sănătoasă, fetiţa tatii ! Numai vezi, fii cu ochii în patru. Şi spune-i şi tînărului să procedeze cu multă prudenţă.

— Nu fi îngrijorat, tată. Totul are să meargă cum trebuie. Mă întorc curînd, rosti Tugs şi ieşi alergînd din bordei.

★

— Ei, ce spune idiotul ăla ? îl întrebă colonelul pe maiorul Ma.

— Acuzaţia cade, domnule colonel. Depoziţiile lui Van An-cen şi ale căpitanului I coincid, răspunse Ma, predînd şefului declaraţia căpitanului de poliţie.

— Am prevăzut că aşa va fi, zise colonelul, citind raportul şi azvîrlindu-l după aceea furios pe masă.

— Trebuie să vă spun, domnule colonel, că iar a venit la mine Va, negustorul. A jurat că e convins de nevinovăţia lui Van An-cen şi a insistat în fel şi chip să fie eliberat.

— Şi dumneata ce i-ai spus ?

— I-am răspuns, ca şi data trecută, că nu ne ocupăm de el şi nu ştim nimic despre el.

— Acum cîtva timp l-am fi putut da pe uşă afară pe negustorul ăsta păduchios. Dar acum... E un om bogat, se bucură de o mare influenţă printre negustorii din oraş şi ne dă un ajutor preţios prin livrările de alimente făcute armatei noastre. Poţi să-i faci oarecari promisiuni. Dar în anumite condiţii. Pentru treaba asta

trebuie să obţinem de la el o răsplată cît mai mare. M-ai înţeles ?

— Foarte bine, domnule colonel, răspunse Ma rînjind.

— Pe Van An-cen va trebui să-l eliberăm. Dar înainte de a-l pune în libertate, trebuie să-l arestăm fără tărăboi pe bătrînul Sun Şan-li şi să-l interogăm. Bucătarul ar putea să ne dea informaţii preţioase. Trebuie să lămurim neapărat cine-i acest Van An-cen. Pentru asta trebuie să instalăm în locuinţa lui un microfon prin care să putem asculta ce vorbeşte. Trebuie montat în perete, dar în aşa fel încît să nu se observe nimic. Ocupă-te de asta dumneata personal. Ia un electrician de-al nostru, care să lucreze în prezenţa şi sub directa dumitale observaţie.

— Am înţeles ! Cînd socotiţi că ar fi cel mai potrivit să pătrundem în locuinţa nemernicului ?

— Totul trebuie făcut chiar azi. Veţi instala microfonul pînă la ora unu noaptea. După ce-şi termină electricianul treaba, luaţi un zugrav care să refacă zugrăveala pe perete. Pentru asta trebuie să-l folosiţi pe bătrînul care a zugrăvit apartamentul. Mă refer la zugravul pregătit special pentru Van An-cen. Dumneata îl cunoşti, nu-i aşa ? Aşadar, la ora unu treizeci îl aduci la mine, dar pe ascuns. Ai lui nu trebuie să ştie încotro şi pentru ce pleacă. Să ia cu el tot ce-i trebuie pentru lucru.

Colonelul deschise apoi seiful şi scoase un microfon cu cablul şi capetele de rezervă respective.

— Ăsta-i un ajutor de nădejde ! L-am folosit pentru prima oară cu succes acum zece ani, cînd lucram la Harbin. Să încercăm de data asta să ascultăm un alt bolnav. Poate că, în sfîrşit, vom izbuti să punem un diagnostic corect, rosti colonelul cu vocea lui dogită, izbucnind într-un rîs sacadat.

— Ha-ha-ha ! rîse şi maiorul arătîndu-şi slugărnicia faţă de şeful lui. Bine le-aţi ticluit pe toate ! Cum nu mi-a dat şi mie prin minte pînă acum ?

— Zugravul trebuie, aşadar, să lucreze sub directa dumitale supraveghere. Pînă va fi totul gata, locuinţa lui Van An-cen trebuie supravegheată discret. După ce îşi va îndeplini misiunea, îi dai bătrînului nişte însoţitori.

I-a venit de mult timpul să se întîlnească cu spiritele strămoşilor săi. Pe drum, însoţitorii vor trebui să-i dea ajutor în această privinţă. Sper că m-ai înţeles, nu ?

— Perfect, domnule colonel. Ce facem însă cu Ţzo Li-ţze ? Să-l trimitem şi pe el să-şi regăsească strămoşii ?

— Nu, deocamdată nu. Dar scarmănă-l în aşa fel, încît să vadă negru înaintea ochilor. Spune-i pe faţă că îl bănuim a fi şi agentul celorlalţi şi că nu vom admite aşa ceva. Dacă vrea să recîştige încrederea noastră, să ne raporteze amănunţit tot ce are să povestească Van An-cen funcţionarilor firmei despre arestarea sa. Pînă nu se va lămuri definitiv problema cu Van An-cen, nu trebuie să-l înlăturăm pe Ţzo Li-ţze. Avem timp pentru asta. Dispariţia lui s-ar putea să-i folosească lui Van An-cen. Sau poate dumneata eşti de altă părere ?

— Nu, sînt în totul de acord cu dumneavoastră, domnule colonel.

— Dacă-i aşa, treci la fapte ! Da ! Nu uita lucrul cel mai de seamă. Trebuie arestat bătrînul Sun Şan-li. Şi nu mai tîrziu de orele opt seara. Dar asta nu e destul. Mai trebuie îndepărtată pentru oarecare vreme şi Tugs. Poate vei reuşi s-o ademeneşti la locuinţa dumitale şi să faci în aşa fel încît să nu poată pleca de la dumneata cîtva timp. Dacă n-are să vrea de bună voie, poţi... Numai fără scandal. Ştii dumneata... căluş, automobil şi aşa mai departe. Prefă-te că eşti îndrăgostit de ea şi spune-i că ai recurs la forţă numai fiindcă ai vrut să fii cu ea, că nu poţi fără ea etc., etc. La nevoie, promite-i căsătoria. Chiar dacă bătrînul şi fiică-sa nu-s ajutoarele lui Van An-cen, îi sînt în orice caz prieteni, iar fata se pare că se cam agaţă de gîtul lui. Nu-i exclus ca în timpul absenţei sale, banditul să le fi cerut să-i supravegheze locuinţa, aşa că măcar pentru noaptea asta e bine să fie îndepărtaţi. Afară de asta, în curtea firmei şi în jurul ei trebuie pusă pază. Toţi suspecţii trebuie arestaţi pe loc şi duşi la închisoare. Fără măsurile acestea, operaţia ar putea da greş. Dacă Van An-cen va afla că în ajunul eliberării sale i-am vizitat locuinţa, poate bănui imediat despre ce este vorba şi tot planul nostru se va spulbera ca o băşică de săpun... Cînd te vei întoarce acasă, după ce vei fi pregătit totul, spune-i

lui Tugs că în ziua aceea urmează să fie eliberat Van An-cen şi sfătuieşte-o să se ducă la el şi să-l îngrijească, deoarece, chipurile, a slăbit foarte mult. Spune-i, de asemenea, că arestarea lui a fost o simplă neînţelegere. Tugs va merge îndată acasă la Van An-cen, aşa că putem afla multe prin microfonul nostru, care îşi va îndeplini imediat misiunea. Sper că totul e lămurit?

— Da, domnule colonel. Îmi permiteţi să mă retrag?

★

După ce, în urma interogatoriului, a fost îmbrîncit din nou în celulă, rămînînd singur, Van An-cen izbucni fără să vrea în rîs: tare era caraghios colonelul acela pitic, ciupit de vărsat şi turbat de mînie. Felul cum s-a desfăşurat interogatoriul şi mai cu seamă izbucnirea lui Ken avuseseră darul să-i confirme bănuiala: serviciul de contrainformaţii nu numai că nu ştia nimic precis despre el, dar urmărea şi o pistă greşită, luîndu-l drept altcineva. În ciuda ameninţărilor colonelului, Van An-cen era din ce în ce mai convins că japonezii vor fi nevoiţi să-l elibereze. Mai mult ca sigur că i-au percheziţionat locuinţa, dar tot atît de sigur e că n-au descoperit ascunzătoarea. Sau poate că-i ascund în mod intenţionat această descoperire? Într-un asemenea caz, va trebui să declare că şi-a construit o ascunzătoare pentru a-şi putea dosi acolo averea, în cazul cînd se vor produce dezordini în oraş.

„Ken e foarte priceput la provocări, deşi e tare nervos, dar nu-i atît de cretin ca locţiitorul său. El va hotărî probabil să-mi dea drumul, dar va continua «cercetarea». Altfel n-ar face două parale ca şef al serviciului de contraspionaj", îşi spuse Van An-cen. Numai de-ar ajunge să fie liber. Cu copoii lui Ken se descurcă el. A mai scăpat de atîtea ori. După ce va fi pus în libertate, va trebui cu orice preţ să se ducă la Cianciun şi să ia legătura cu „A". Amintindu-şi de el, Van An-cen zîmbi emoţionat. De omul acesta îl leagă o prietenie veche, călită în lupta dusă împreună împotriva duşmanului comun.

„A" şi-a pierdut de timpuriu mama. Cînd avea şapte

ani, tatăl lui, pe atunci mobilizat în trupele gunului harcin Bavujav l-a dus la Mukden şi l-a lăsat acolo unui vechi prieten al său, un comerciant japonez, care urma să aibă grijă de el. Tatăl lui „A" a căzut în lupte şi japonezul l-a înfiat pe băiat. „A" a izbutit să termine şcoala japoneză de ofiţeri, după absolvirea căreia a fost promovat în rîndurile locotenenţilor şi a fost numit într-o funcţie modestă la statul-major al armatei din Cianciun. Originea mongolă şi nepriceperea lui de a se ploconi în faţa superiorilor l-au împiedicat să avanseze, deşi a învăţat întotdeauna foarte bine şi a absolvit şcoala în mod strălucit. E adevărat că pe Ganjurjav, fiul gunului Bavujav, care a terminat o dată cu el aceeaşi şcoală militară, naţionalitatea mongolă nu l-a împiedicat să obţină titlul de general-locotenent şi să devină şeful statului-major al Armatei a 9-a. Dar Ganjurjav era gun, cu alte cuvinte trădător al poporului său. În schimb locotenentul „A" şi-a legat încă din anii tinereţii soarta de lupta pentru eliberarea naţională a patriei şi izbăvirea oamenilor muncii de asuprirea exploatatorilor. Van An-cen îşi aducea aminte cu recunoştinţă de ajutorul de nepreţuit pe care i l-a dat „A" de atîtea ori. Acum, cînd trebuia să obţină planul fortificaţiilor de la Hingan, colaborarea locotenentului „A" avea să fie hotărîtoare. Va risca oare Ken să se folosească de nişte acuzaţii false şi să nu-l pună în libertate ? Atunci întregul plan se va nărui şi totul se va transforma într-o înfrîngere. Dar asta nu e posibil. Trebuie să fie liber şi va fi. Va găsi el un mijloc să iasă de aici. Sarcina pe care i-a încredinţat-o patria trebuie să fie îndeplinită !

Van An-cen îşi înălţă capul şi privi prin fereastra mică a celulei. Zări un porumbel care se oprise din zbor lîngă gratii. Vîrîndu-şi căpşorul printre ele şi aplecîndu-l într-o parte, porumbelul îl privea pe deţinut, de parcă voia să-i spună ceva.

— Te uiţi la mine, porumbelule, şi mă compătimeşti pentru starea nenorocită în care mă aflu ? Sau ai venit de departe ca să-mi aduci cuvinte de alinare de la iubita mea şi de la copilul meu ?

Şi tot uitîndu-se la porumbel, această pasăre simbolică, se pomeni gîndindu-se la pace. Va domni oare în curînd

pacea pe pămînt, pacea aşteptată de popoarele care au suferit atît de mult ? Nu, pacea nu poate veni de la sine, ea trebuie cucerită, trebuie să lupţi pentru ea. Trebuie mai întîi distruse acele forţe cumplite care îi taie drumul, care se tem de ea, cum se teme cîrtiţa de soare. El, Van An-cen, şi-a închinat toate puterile şi întreaga viaţă acestei lupte şi îi va rămîne credincios pînă la moarte.

— Vrei să mă iei cu tine, porumbelule ? Dar, după cum vezi, nu pot să-mi iau zborul de aici... Aripile mele sînt deocamdată legate. Zboară tu, porumbelule, fără mine ! Zboară la cei ce-mi sînt aproape şi la prieteni şi transmite-le salutul meu. Spune-le că sînt în viaţă, că moralul meu e întreg şi că numai o dată cu viaţa s-ar frînge şi voinţa mea de a lupta împotriva duşmanilor noştri.

Parcă dînd ascultare cuvintelor lui Van An-cen, porumbelul bătu din aripi, se ridică spre înălţimi şi dispăru în depărtările cerului albastru.

Pe coridor răsunară paşi grei. Se auzi zgomotul cheii în broască şi masiva uşă de fier se deschise scîrţîind. În prag apărură comandantul închisorii şi temnicerul.

— Azi începem de aici, rosti comandantul.

Îl scoaseră brutal pe Van An-cen din celulă şi îl duseră în camera de tortură. Ajuns din nou acolo, fu culcat pe o bancă, cu faţa în sus. Doi călăi îi răsuciră mîinile şi i le înţepeniră sub bancă. Apoi îi legară picioarele de ea. Pe Van An-cen îl durea trupul din pricina bătăilor suferite de curînd, îi era greaţă şi nu era în stare să opună nici o rezistenţă.

— Mi se pare că moare de sete ! Ia tratează-l cu nişte ceai cu ardei roşu. Parcă asta aşteaptă, rosti comandantul întorcîndu-se spre temnicer şi rîzînd în timp ce învîrtea în mînă o vergea.

Temnicerul începu să-i toarne lui Van An-cen în nas conţinutul unui ceainic. Van An-cen se înecă, dar spre mirarea lui, nu simţi durerea sfîşietoare la care se aştepta. Totuşi, pentru a-şi înşela călăii, îşi schimonosi faţa ca în chinurile unei dureri insuportabile, strănută de mai multe ori, începu să se sufoce şi se prefăcu că-şi pierde cunoştinţa.

— Ai să ne spui acum adevărul, pui de căţea ? strigă la urechea lui comandantul, trăgîndu-l de păr. Apoi iar se întoarse către temnicer şi îi porunci : Cară hoitul ăsta înapoi şi vino la mine. Trebuie să adăpăm şi celelalte vite.

Temnicerul îl tîrî pe deţinut pînă la celulă. În timp ce-l îmbrîncea, se aplecă spre Van An-cen şi îi strecură în mînă un petec de hîrtie, şoptindu-i :

— Din partea sorii dumitale.

— De la care soră ? Ce provocare mai e şi asta ?

— Dacă aţi simţit că apa a fost fără ardei, puteţi fi încredinţat că nu-i nici o provocare. Nu vă pierdeţi curajul. În curînd ne vom mai întîlni. Eu îmi risc capul. Nu vorbiţi prea mult, că o păţim amîndoi, rosti repede temnicerul şi trînti uşa.

„Să fie într-adevăr un om de-al nostru ? Sau e vorba de sforăriile lui Ken ? Nu, mai curînd aş crede că Sun Şan-li şi Tugs nu stau cu mîinile-n sîn. În orice caz, de vreme ce bileţelul e aici, trebuie să-l citesc."

Ridicînd peticul de hîrtie aruncat de temnicer, Van An-cen citi : „Floarea ta parfumată încă nu s-a deschis. Nu voi lăsa pe nimeni să se atingă de ea." Da, scrisoarea era într-adevăr trimisă de Tugs. Floarea nu s-a deschis şi mîini străine nu se vor atinge de ea — asta înseamnă că ascunzătoarea n-a fost descoperită. Totul merge bine. Aşadar chiar şi în închisoare există un om de-al nostru. Dintr-o dată, Van An-cen se simţi mai vioi şi mai sigur de izbîndă.

★

Ora două noaptea. Într-una din camerele redacţiei ziarului *Steagul Albastru,* colonelul Ken şi maiorul Ma şedeau unul în faţa celuilalt şi discutau.

— Puteţi fi liniştit, domnule colonel ! Totul a fost executat perfect. Rămîne doar ca bătrînul să refacă zugrăveala şi, o dată cu asta, nici dumnezeu nu va mai putea bănui nimic, raportă mulţumit de sine Ma.

— Dacă e aşa, atunci e bine. Nici unul dintre slujbaşii firmei nu bănuieşte nimic ?

— Nu. N-a fost nici unul prin apropiere. E drept că pe vreo doi am fost nevoiți să-i reținem, iar la poartă stăteau niște cerșetori suspecți, pe care m-am văzut silit să-i expediez în liniște cu duba. Asta pentru orice eventualitate. Acum, domnule colonel, ar trebui rezolvată problema cu Țzo Li-țze. Cred că mai avem nevoie de el taman ca de pețitor după nuntă. Poate că n-ar strica să profităm de faptul că l-a calomniat pe Van An-cen, să-l acuzăm de provocare și în felul acesta să-l înlăturăm, propuse maiorul, căruia nimic nu-i făcea mai multă plăcere decît operația numită de el „înlăturare".

— Nu, obiectă pe un ton iritat Ken. De altfel, am mai vorbit o dată despre asta. Deocamdată e prematur. Un cîine viu e, totuși, mai bun decît un tigru mort. Chiar dacă Van An-cen nu-i unul și același cu Cijou și n-a avut nici un amestec la atacarea depozitului de arme, rămîne o persoană dubioasă. Trebuie cu orice preț să ne lămurim pînă la capăt în această privință. Înlăturîndu-l chiar acum pe Țzo Li-țze, l-am pune și mai mult în gardă pe Van An-cen, care își va ascunde ghearele ca o pisică. Nu face nimic dacă bănuiește că Țzo Li-țze e cel care l-a calomniat, sau că e agentul nostru. Mai bine să creadă că a fost victima unei calomnii, decît să înțeleagă că îl mai bănuim și de altceva. Sigur că acum are să se ferească de Țzo Li-țze ca de un lepros. Dar asta ne poate fi de folos, fiindcă Țzo Li-țze va juca rolul unui paravan, pentru a ascunde pe ceilalți informatori. Nu, deocamdată nu ne vom atinge de el. Nici împrejurările în care ne aflăm nu ne permit să dăm cu piciorul unor agenți. Dumneata ia-l însă la rost și scutură-l bine, să i se facă inima cît un purice !

— Am înțeles, domnule colonel ! Permiteți să-l aduc pe zugrav ?

— Da !

Ma dispăru și peste puțin timp se întoarse însoțit de un bătrîn înalt și ciolănos, pe care localnicii îl cunoșteau sub numele de Sun Da-ghe. Bătrînul se bucura de multă stimă, fiind priceput în meserie și un patriot cu convingeri democrate. Prin anul 1930, cînd japonezii au ocupat Manciuria, desenase o caricatură antijaponeză, devenită

foarte populară, fapt pentru care a fost arestat şi a cunoscut amarul închisorii din Mukden.

Ocolind privirea ochilor negri şi vioi, adînciţi sub sprîncenele cărunte ale bătrînului zugrav, Ken se uită pieziş la faţa lui cu pometi proeminenţi şi cu mustăţi cărunte şi lungi care coborau pînă la bărbie.

— Ia loc, onorabile Sun Da-ghe ! spuse colonelul oferind zugravului un scaun. Te-am invitat aici cu rugămintea să ne execuţi o mică lucrare.

— Sînt întotdeauna bucuros să lucrez. Nu înţeleg, însă, de ce a trebuit să fiu sculat la miezul nopţii ? întrebă zugravul fără ocol.

— Ne cerem scuze, dar e vorba de o lucrare extrem de urgentă. Am primit pe neaşteptate vestea că soseşte o persoană foarte sus-pusă. Trebuie deci să i se pregătească urgent o locuinţă. Pentru dumneata nu e o treabă prea grea şi socotim că o vei termina pînă dimineaţa.

— Nu ştiu dacă am să vă pot satisface, domnule, şi dacă am să pot face faţă pretenţiilor dumneavoastră.

— Sînt sigur că vei face faţă, scumpe domn, de asta sînt sigur. De altfel, pentru a fi deplin liniştit, ai să fii bine plătit.

— Nu alerg după bani şi m-am obişnuit să nu iau mai mult decît se cuvine pentru lucrare. Şi-apoi, după cum spuneţi, e vorba de un fleac, aşa că nu ştiu dacă mai e cazul să vorbim despre plată...

— Orice muncă trebuie plătită. Iar noi sîntem obişnuiţi să răsplătim cu dărnicie, replică Ken.

„De ce or fi atît de grăbiţi strigoii ăştia ? se gîndi Sun Da-ghe. Ce persoană importantă a binevoit să poftească pe la noi ? Să-l scoli pe om noaptea din pat ! Nu mai ţin seama de faptul că eşti bătrîn, sau că eşti bolnav. Puţin le pasă de toate. Cînd are să-i înghită oare pămîntul pe diavolii ăştia ?"

Răspunse însă cu glas tare :

— Bine, arătaţi-mi ce trebuie să fac. Dacă îmi stă în putinţă, am să execut lucrarea. Şi îmi veţi plăti atîta cît face.

— N-o să te nedreptăţim, spuse colonelul cu vocea lui de bas şi se adresă apoi lui Ma : Condu-l te rog pe

dumnealui, domnule Ma. Nu uitaţi să luaţi vopselele de care veţi avea nevoie.

— Poftiţi, spuse Ma şi ieşi împreună cu bătrînul zugrav.

„Dacă Van An-cen e una şi aceeaşi persoană cu Cijou, microfonul ne va ajuta să-l demascăm, îşi spuse Ken, după ce rămase singur. Deocamdată nu ne rămîne decît să-l interogăm cît mai amănunţit pe Sun Şan-li. O să-i aplicăm cîinelui cîteva vergele înroşite în foc şi îndată are să înceapă să schelăie. Mai tîrziu, îl vom aresta din nou pe Van An-cen şi o să-l facem să asculte banda cu înregistrarea convorbirilor lui. Are să fie un spectacol interesant. O să holbeze ochii ca un viţel la poarta nouă!"

Maiorul îl conduse pe Sun Da-ghe pe strada Sinanţze. Secera lunii lumina slab împrejurimile. Cerul senin era presărat cu stele mărunte, care licăreau ca nişte fulgi de nea gata să cadă. Circulaţia pe străzi încetase demult. Oraşul Vaniemiao dormea, cufundat într-o linişte deplină.

Pe drum, zăriră o mulţime de cerşetori care dormeau pe lîngă garduri. Aspectul jalnic al acestor nenorociţi trezi în conştiinţa zugravului imagini pe care ar fi dorit să le aştearnă pe pînză şi care trebuiau să reprezinte scene din viaţa patriei sale în acest an de grele încercări.

Cînd ajunseră aproape de porţile masive de fier ale firmei Va, le ieşiră în întîmpinare doi oameni îmbrăcaţi în veşminte negre. Erau ofiţerii puşi de pază cu două ore înainte de venirea lor. Maiorul intră împreună cu zugravul pe poartă şi dispărură în fundul curţii. Ofiţerii încuiară din nou poarta, apoi, trecînd în cealaltă parte a străzii, se aşezară la pîndă.

— V-aş ruga să lucraţi fără să faceţi zgomot. N-am vrea să se afle că aici va locui o persoană importantă, spuse Ma oprinduse în faţa uşii locuinţei lui Van An-cen. Cu un gest degajat, de stăpîn, scoase cheile şi descuie uşa. Trecură prin antreu şi intrară într-o cameră mare, care se vedea că folosea ca salon. Ferestrele erau acoperite cu perdele groase, negre ; lumina era aprinsă. Zugravul recunoscu îndată apartamentul în care fusese adus : era al asociatului firmei comerciale „Va", adică al dom-

nului Van An-cen. Şi deodată se simţi cuprins de o vagă bănuială.

— Va trebui să lucraţi în dormitor. Acolo e stricată zugrăveala care trebuie refăcută.

— Bine, hai să vedem, răspunse zugravul.

Mobilele erau acoperite de praf şi lipsa de aer făcea ca apartamentul să pară nelocuit. „Ce s-o fi întîmplat cu cel care locuia aici ?" gîndi bătrînul şi începu să se simtă stingherit. Începu totuşi să se pregătească de lucru, apucîndu-se să amestece vopselele pentru a obţine culorile şi nuanţele necesare.

Urmărindu-l cu atenţie, cu ochii lui bulbucaţi, maiorul observă îndată umbra care trecuse peste faţa bătrînului.

„Ce-o fi gîndind vulpoiul ăsta bătrîn ? Nu cumva a intrat la bănuieli ?" îşi spuse Ma.

Dorind să spulbere orice bănuială din partea zugravului, rosti cu indiferenţă :

— După cum vedeţi, e o treabă destul de uşoară. Peretele a fost lovit cu ceva, sau poate că zugrăveala a căzut singură. Iar vreun prost, probabil unul dintre lucrătorii firmei, s-a apucat şi a mînjit totul cu vopsea albă. Uitaţi ce pată a făcut !

— Tot trebuia acoperit mai întîi cu alb, obiectă blînd bătrînul, schiţînd un zîmbet. Văd că vopseaua e distribuită egal. Urmează să fie aşternut fondul gălbui-verzui şi abia după aceea vin desenate înfloriturile.

În timp ce-i răspundea maiorului, bătrînul nu înceta să se gîndească la Van An-cen. Îşi aminti deodată că deunăzi auzise pe cineva spunînd că tînărul ar fi dispărut, sau chiar ar fi fost arestat. Sun Da-ghe nu-l cunoştea, îl văzuse doar în treacăt de cîteva ori, dar faţa lui Van An-cen i se păruse simpatică. Se vedea că omul e inteligent. Avea în ochi o privire vie şi pe buze un zîmbet plăcut.

— Hai, dă-i drumul la treabă, domnule ! izbucni deodată maiorul pe un ton poruncitor.

— Scuzaţi-mă, dar încă nu sînt gata vopselele. Tenta necesară nu se obţine cît ai bate din palme, îi răspunse calm bătrînul. Apoi, după o scurtă pauză întrebă : Mi se pare că asta e locuinţa asociatului firmei „Va", domnul Van An-cen ?

— Se poate. După cîte ştiu, sînteţi prieten bun cu dînsul, spuse Ma rîzînd forţat.

— L-am văzut cu totul de două sau trei ori, dar locuinţa o cunosc : eu am zugrăvit-o.

— Aşa ? făcu maiorul. Cine să fi stricat peretele ? Dacă n-ar fi fost mîzgăleala asta aici, n-ar fi trebuit să munciţi acum.

— Dar de ce vă grăbiţi atît de tare, domnule maior ? Oare înaltul dumneavoastră oaspete trebuie să sosească chiar astăzi ?

— Da, tocmai asta e, că soseşte astăzi, răspunse Ma. Scoţînd din buzunar ţigările, îi oferi şi bătrînului să fumeze.

— Mulţumesc, dar nu fumez, spuse zugravul parcă preocupat de un gînd.

„Da... Ceva nu-i în regulă aici ! Mobilele şi toate lucrurile sînt acoperite cu praf, un strat care se vede că s-a aşternut de mai multe zile. Asta înseamnă că Van An-cen n-a mai dat pe-acasă de multă vreme. Cum se poate, prin urmare, ca, în lipsa lui, locuinţa să fie dată altcuiva ? Sau poate a pus-o chiar el la dispoziţia acestui vizitator ? Dar de ce cu atîta timp înainte ? Ori o fi adevărat ceea ce se zvoneşte, că Van An-cen e arestat ? În orice caz, reparaţia asta urgentă dă de bănuit." Între timp, bătrînul aşternuse peste pata albă un strat de culoare galben-verzuie. După ce uscă stratul nou cu o uscătoare specială cu jăratic, luă pensulele, pregătindu-se să deseneze înfloriturile. Din întîmplare, ciocăni cu degetul mic în perete şi după sunet îşi dădu seama că în acel loc se află sub tencuială un spaţiu gol. Fără să vrea, se convinse definitiv că sub zid se află ascuns ceva. Auzise nu o dată că există nişte aparate speciale pentru a trage cu urechea şi că acestea sînt montate deseori în perete. Sosirea neaşteptată a unui superior trebuie să fie o minciună sfruntată. El, aşadar, fusese chemat să camufleze obiectul unui complot murdar îndreptat împotriva lui Van An-cen. „N-am nici o legătură cu acest Van An-cen, pe care la o adică nici nu-l cunosc, dar de vreme ce ăştia uneltesc ceva rău împotriva lui, cred că-i de datoria mea să-l pre-

vin. Ce semn i-aş putea lăsa fără ca bulbucatul ăsta să bage de seamă ?" îşi frămînta creierii Sun Da-ghe.

— Grăbiţi-vă ! E destul de tîrziu, începu să-l ia la zor Ma.

— O lucrare bună nu se face în pripă, îi răspunse zugravul, continuînd să deseneze liniştit.

În cele din urmă găsi o soluţie. Desenă fluturele viermelui de mătase, lăsîndu-i neterminate antenele, în speranţa că Ma nu va observa nimic. Uscînd după aceea zugrăveala şi coborînd de pe scară, vîrî pe ascuns o pensulă subţire sub plapuma împăturită a lui Van An-cen. Maiorul, plictisit să mai stea cu ochii pe el, nu băgă de seamă nimic.

„Cum văd, Van An-cen e un om important, îşi spuse iar bătrînul. Trebuie să fie comunist, altfel de ce ar fi urmărit ? Am devenit fără voia mea complicele celor care îl urmăresc. Cine ştie, poate că ăştia vor voi să scape de mine ca de un martor periculos... Din partea mea am făcut tot ce-am putut să-l previn pe Van An-cen. Are să înţeleagă el semnul meu şi asta are să-l ajute."

— Am terminat, se adresă el maiorului.

— Atunci să mergem, spuse nerăbdător Ma.

Era grăbit, mai ales că nu apucase toată ziua să fumeze opiu şi nu prea se simţea în apele lui. Se uită clipind din ochi la zugrăveala de pe perete şi se gîndi : „Am impresia că-n oglinjoara asta o să vedem în sfîrşit chipul lui Van An-cen şi o să-i aflăm toate secretele fără ca el să bănuiască măcar !"

— Stimabile, îţi mulţumim pentru lucrare ! E timpul să mergem să-ţi plătim. N-avea grijă. O să-ţi plătim din plin, rînji maiorul, scoţînd revolverul şi îndreptîndu-l spre zugrav.

Aşadar presimţirea nu l-a înşelat pe bătrîn ! Sînt într-adevăr hotărîţi să-l ucidă. Ce să-i faci ?! Oricît ai vrea să mai trăieşti, tot trebuie să mori odată. Dorinţa de a trăi e însă veşnică şi mai devreme ori mai tîrziu oamenii vor izbuti să-şi făurească o viaţă liberă şi fericită. Sun Da-ghe îşi străbătuse drumul vieţii în mod cinstit. Iar dacă Van An-cen este unul dintre cei care luptă pentru o viaţă nouă, înseamnă că a izbutit şi el să facă un bine, că n-a trăit zadarnic nici chiar ultimele clipe ale vieţii.

Peste cîteva clipe uşa se deschise şi intrară santinelele care stătuseră în spatele ei. Îi răsuciră bătrînului mîinile şi i le legară la spate. Scoţîndu-l după aceea pe poartă, îl îmbrînciră în ghionturi spre închisoare.

CAPITOLUL VIII

În libertate

— Fiule ! Dragul meu ! În sfîrşit ! exclamă Va întinzînd mîinile către Van An-cen şi pregătindu-se să-l sărute.

Călcînd cu paşi apăsaţi, încît gemea duşumeaua sub el, Va se grăbi să iasă de după tejghea, dar de emoţie nu izbutea să deschidă uşiţa !

— Vai, cum ai slăbit, sărmanul de tine ! Eşti complet schimbat la faţă !

— Nu face nimic ! Principalul e că sînt în viaţă şi ne-am întîlnit din nou. Dacă oasele-mi sînt întregi, creşte şi carnea la loc, spuse zîmbind Van An-cen, apoi deschise liniştit mica uşă ce-l despărţea de magazin.

— Ce-au avut cu tine ? Hai, stai jos. Uite un scaun. Prin urmare ţi-au dat drumul ? se agită Va, sincer emoţionat.

Van An-cen se lăsă încet pe scaun.

— După cum vedeţi, m-au eliberat. De data asta, m-am convins personal că zicala : „Defăimatul n-ar scăpare" nu e bună, fiindcă, iată, eu unul m-am salvat, cu toate că am trecut prin multe în această jumătate de lună.

— Noroc că nu te-au tîrît la judecată.

— N-au avut de ce. Doar n-am făcut nici o crimă.

— Sînt convins. Şi cine e ticălosul care a îndrăznit să te calomnieze ? Cum poţi să ponegreşti un om nevinovat ? Ce fel de om o fi netrebnicul care te-a aranjat în halul ăsta ? rosti indignat Va, dînd din cap.

— Se mai găsesc şi oameni din ăştia ! Probabil că despre ei se spune : „Mîţa blîndă zgîrie rău". Din pricina unui asemenea om am suferit ! spuse Van An-cen.

În clipa aceea în magazin îşi făcu apariţia un tînăr, un funcţionar al firmei, care se ocupa cu încasarea datoriilor.

— Vă salut, domnule director ! Vai ! Arătaţi atît de obosit ! exclamă uimit tînărul, uitîndu-se atent la Van An-cen.

— A trebuit să birui o boală grea, dragul meu, şi-am cam zăcut în ghearele morţii. Se vede însă că mi-a fost scris să mă mai întîlnesc o dată cu dumneata. Cum o duci, cum te simţi ?

— Sînt sănătos. Ce să fie cu mine ? Dar dumneavoastră ar trebui să vă duceţi să vă odihniţi.

— Lasă, frăţioare. Am să mai stau puţintel aici şi-apoi am să mă odihnesc, zîmbi Van An-cen.

Mai veniră şi alţi slujbaşi ai firmei şi toţi îşi clătinau capul îndureraţi şi spunîndu-şi : „Ce istovit pare tînărul director !".

— Vă mulţumesc, prieteni, pentru interesul ce mi-l arătaţi, le zise Van An-cen. Dar nu trebuie să fiţi îngrijoraţi din pricina mea. Am să mă refac repede. Am scăpat, în schimb, de bănuiala care mă apăsa.

— Copii, domnul Van An-cen trebuie să se odihnească. O să staţi de vorbă cu dînsul mai tîrziu. Acum duceţi-vă şi pregătiţi-i patul şi îngrijiţi-vă de mîncare. Unul dintre voi să-l caute şi să mi-l trimită urgent pe Ţzo Li-ţze, porunci Va.

— Cum merg treburile firmei, stăpîne ? întrebă Van An-cen.

— Nu prea grozav. În lipsa dumitale, a trebuit să trag singur carul. Şi în afară de asta...

Voi să-l anunţe pe Van An-cen despre soarta bucătarului, dar se răzgîndi. Trebuia mai întîi să-l lase să se odihnească. E şi aşa destul de amărît. Străduindu-se să încheie discuţia, începu să-i povestească cum s-au alarmat cu toţii cînd a sosit Li de la Apele Fierbinţi şi le-a spus că el, Van An-cen, plecase de acolo de cîteva zile, dar încă nu se întorsese. Au luat de îndată măsuri, l-au căutat în diverse locuri, dar din păcate fără nici un rezultat.

Cînd i se aduse la cunoştinţă că s-a întors Van An-cen, Ţzo Li-ţze simţi cum i se împleticesc picioarele de spaimă.

În timp ce se îndrepta spre magazin, unde-l chemase Va, suspina disperat. Prin urmare, toată urzeala lui nu folosise la nimic. Ba mai mult, poate că Van An-cen a aflat că el e cel care l-a denunţat ! Fiara, dacă scapă din capcană, iute se aruncă asupra vînătorului ! Colonelul şi maiorul se vor strădui cu siguranţă să arunce întreaga vină asupra lui... Cine ştie ce are să mai iasă şi din asta ? În orice caz, toate au ieşit pe dos.

Cînd îl văzu pe Van An-cen, se repezi aproape alergînd spre el şi începu să facă plecăciuni adînci, atît de adînci, încît atingea podeaua cu fruntea.

— Vă salut, iubitul meu ! Mă bucură că vă aflaţi din nou printre noi ! Am fost foarte îngrijoraţi în privinţa dumneavoastră. Vai cît am suferit ! exclamă Ţzo Li-ţze şi mereu suspina şi făcea plecăciuni.

— Îmi închipui ! răspunse surîzînd Van An-cen. S-a dovedit, însă, domnule Ţzo Li-ţze, că uneori calomnia nu izbuteşte să doboare pe cel calomniat. Cînd nu te aştepţi, vezi că trăieşte şi că e liber.

— Da-a... Calomnia rămîne totuşi un lucru îngrozitor, rosti Ţzo Li-ţze, schimbîndu-se puţin la faţă şi ferindu-se de privirile lui Van An-cen, pentru ca directorul să nu observe cît era de tulburat.

— Aminteşte-ţi ce spune zicala : „Buturuga mică răstoarnă carul mare", continuă Van An-cen. Interesant mi se pare — domnule Ţzo Li-ţze — că oamenii pot să mănînce, să bea, să glumească şi să rîdă împreună, aşa cum facem noi doi, iar după aceea pot totuşi să se pornegrească unul pe celălalt.

Ţzo Li-ţze avu o senzaţie ca şi cum cineva i-ar fi turnat pe ţeastă apă clocotită, apoi apă rece ca gheaţa.

Înţelegînd din aluziile lui Van An-cen despre ce era vorba şi temîndu-se că ar putea izbucni o ceartă gravă, Va se grăbi să-i întrerupă.

— Ajunge, prieteni. Tu, fiule, eşti tare ostenit. Hai să te conducem acasă.

Luîndu-l de braţ, Va şi Ţzo Li-ţze îl conduseră pe Van An-cen pînă la locuinţa lui.

— Acum, dragul meu, culcă-te ! Şi pune-te pe dormit. Iar tu, Ţzo, trimite servitorii să-l îngrijească cum trebuie pe bolnavul nostru.

— Am înţeles, rosti Ţzo Li-ţze, pregătindu-se să se retragă.

— Nu trebuie să vă faceţi griji. N-am nevoie de îngrijiri. Nu sînt bolnav şi pot să mă mişc perfect şi singur. Lăsaţi-i pe toţi la treburile lor, să lucreze cum trebuie, pentru firmă. Asta va fi cea mai bună îngrijire pentru mine.

— Dacă-i aşa, fie cum zici ! rosti Va. În orice caz — se întoarse el către Ţzo Li-ţze — porunceşte să i se aducă cît mai repede de mîncare.

— Bine, răspunse Ţzo Li-ţze şi se îndepărtă grăbit.

„Mii de draci ! Cum am putut comite o asemenea greşeală ? continua el să se vaiete. Ce-ar fi dacă"... Ţzo Li-ţze se simţea de parcă i se aruncase de pe acum un sac în cap. Probabil că şefii ştiau că povestea lui cu cuţitul... Îl vor lua de gît ! Va trebui să susţină cu tărie că a găsit într-adevăr cuţitul lîngă casa lui Van An-cen. Să nu se dea de gol. Sau poate să mai născocească ceva ? S-ar putea găsi destule mijloace pentru a putea scăpa de neobrăzatul ăsta. Dar nu, aşa ceva ar fi deocamdată nepotrivit. S-ar putea să-i dăuneze tot lui. Cum se face însă că l-au eliberat ? Doar nu poate fi vorba de „legalitate"...

— Totuşi, fiule, fă cît mai puţine eforturi fizice. Trebuie să te refaci. Ai grijă de tine şi lasă oamenii să te îngrijească.

— Mulţumesc, stăpîne. E de prisos. Am să dorm bine la noapte, iar mîine, dacă-mi permiteţi, am să viu acasă la dumneata şi am să mă odihnesc acolo.

— Aşa e foarte bine ! Voi fi foarte bucuros să te primesc. Ai să găseşti totul la dispoziţie. Acum mă duc. Înzdrăveneşte-te, mai spuse Va, sculîndu-se de pe scaun.

— Îţi mulţumesc, stăpîne. Mîine dimineaţă am să viu neapărat.

— Vino, vino dragul meu ! De altfel, te rog să faci totul cum vrei, dar nu în dauna sănătăţii. La revedere !

„De ce nu s-o fi arătînd pînă acum Sun Şan-li ? Dacă ar fi aici, ar fi apărut pînă acum", se îngrijoră Van An-cen. Intrînd după aceea în dormitor, se aşeză pe canapea.

Foarte curînd i se aduse prînzul. Împreună cu una din slugi, veni şi tînărul care se ocupa cu încasarea datoriilor.

— Nu mai aveţi nevoie de nimic, domnule director ? îl întrebă el prietenos pe Van An-cen.

— Mulţumesc, am tot ce-mi trebuie. Numai că nu înţeleg — zîmbi Van An-cen — de ce ai devenit dumneata bucătar ? Unde e bătrînul Sun Şan-li ?

Tînărul se fîstîci. Nu voia să povestească despre arestarea bucătarului, gîndindu-se că vestea l-ar putea amărî pe Van An-cen, care şi-aşa arăta destul de deprimat şi obosit. Dar nici să se eschiveze de la răspuns nu putea. Oare arestarea bucătarului şi întîmplarea cu Tugs să aibă vreo legătură cu neplăcerea pricinuită directorului ? Pare-se că e foarte important pentru Van An-cen să afle totul cît mai curînd.

De aceea tînărul răspunse cu glas scăzut :

— Bătrînul bucătar şi fiica lui au dispărut pe neaşteptate.

— Au dispărut ? Au plecat undeva ? întrebă calm Van An-cen.

— Nu ! Se spune că bucătarul ar fi fost arestat.

— Prostii ! O simplă născocire. Cine ar putea avea nevoie de un bătrîn inofensiv şi neajutorat ? Ce vină i s-ar putea găsi ?

— Sînt arestaţi, totuşi, şi oameni nevinovaţi. Poate că vor să afle ceva de la el în legătură cu alţii.

— Hm ! Nu prea văd ce poate şti în afară de numirea bucatelor şi de metodele lor de preparare !

— Asta aşa e. Dar oricît de ciudat ar fi, bătrînul a fost totuşi arestat.

— Şi cu Tugs ce e ? întrebă Van An-cen la fel de calm.

— Se spune că a fost dusă la locuinţa maiorului Ma.

— A fost dusă ? Nu cumva s-a dus singură la el, să se intereseze de soarta tatălui ei ?

— Nu cred, răspunse tînărul, coborînd privirea. Iar cum Van An-cen nu mai întrebă nimic şi începu să mănînce, mai aşteptă puţin, lăsîndu-se cînd pe un picior, cînd pe celălalt, apoi plecă.

Rămas singur, Van An-cen dădu farfuriile la o parte. Nu-i ardea de mîncare. „Aşadar l-au arestat pe bătrîn. A făcut oare vreo greşeală, sau s-a trădat cu ceva? Sau, şi mai probabil, banditii speră să afle de la el ceva despre mine şi să vadă cum reacţionez auzind de arestarea lui? Totodată, nu-i exclus ca, eliberîndu-mă pe mine şi arestîndu-l imediat pe Sun Şan-li, să urmărească a semăna neîncredere între noi. Neîncredere... Dar nu văd ce nevoie aveau s-o îndepărteze de mine şi pe Tugs? De vreme ce îi interesează relaţiile dintre mine şi ea, ar fi fost mai normal să nu se atingă de ea şi să ne ţină sub o observaţie cît mai atentă. Dar dacă Ma a hotărît să profite de ocazie şi să necinstească fata? Cîinele!"

Cuprins de aceste gînduri chinuitoare, îşi lăsă capul pe braţe.

Ce să facă? Nu poate s-o părăsească pe Tugs la nenorocire. Dacă i se întîmplă ceva, n-are să-şi ierte niciodată. Iar pentru bătrînul Sun Şan-li ar fi o lovitură îngrozitoare. Pe de altă parte, însă, el nu poate, nu are dreptul să rişte şi să se dea de gol. Orice pas nesăbuit poate periclita întreaga organizaţie, poate să atragă atît asupra bătrînului cît şi a fiicei o nenorocire şi mai mare. Şi totuşi... Trebuie să rişte. În fond, în ceea ce priveşte fata, riscul n-ar fi prea mare. Acţiunile directe, hotărîte, au darul să pună adesea în derută pînă şi pe duşmanul cel mai experimentat. Cînd se aşteaptă că te vei ascunde de el, că te vei strădui să stai în umbră, ca să nu-şi mai amintească de tine, iar tu apari deodată în faţa lui şi îl provoci la o „discuţie deschisă", abia se dezorientează. În orice caz, o asemenea atitudine nu poate constitui o probă împotriva celui care o adoptă. Da! Aşa trebuie să facă! În cel mai rău caz, va spune că e îndrăgostit de dînsa, că Tugs e logodnica lui şi că nu se putea să nu-l preocupe soarta ei.

Luînd această hotărîre, Van An-cen se ridică, ieşi din casă şi porni spre locuinţa maiorului Ma.

După aerul umed şi stătut din celulă, pe care o părăsise doar de cîteva ceasuri, aerul de afară i se păru la început deosebit de curat şi plăcut. Curînd însă pulberea galbenă şi uscată care se ridica de pe străzi începu să-i umple nările şi să i se aşeze pe buze. Soarele dogorea fără

milă. Pămîntul era atît de încins, încît îi ardea tălpile prin încălţămintea chinezească, uşoară şi subţire. Trupul, acoperit de vînătăi de pe urma bătăilor primite de curînd, îl durea, iar picioarele slăbite refuzau să-l poarte. În ciuda arşiţei, avea frisoane şi faţa i se umplu de o sudoare rece. Se opri de cîteva ori, ca să-şi mai tragă sufletul şi să-şi adune puterile.

Ajuns în dreptul locuinţei lui Ma, constată că portarul lipsea şi că plecase uitînd să încuie poarta. Pătrunse deci nestingherit în grădina mică în fundul căreia se afla casa maiorului.

Urcînd pe terasă, Van An-cen împinse uşor uşa şi se pomeni într-o cameră mobilată în stil chinezesc. Nu era nimeni acolo. Storurile erau trase şi sub un abajur de sticlă roz ardea o lampă. Pe o măsuţă joasă se afla o pipă din lemn negru, cu ciubuc de lut, din cele pentru fumatul opiului. Dintr-o cameră alăturată se auzeau voci.

Van An-cen trase cu urechea şi recunoscu glasul maiorului.

— Nu fi îngrijorată, prostuţo, am să mă străduiesc să-i vin în ajutor tatălui tău. Vezi bine că pe fratele tău adoptiv l-au eliberat. S-au lămurit şi i-au dat drumul. Nici pe tatăl tău n-or să-l ţină mult. Tu însă trebuie să fii a mea. Trebuie să-mi făgăduieşti ! De altfel sînt gata să mă căsătoresc cu tine. De ce taci ? Răspunde-mi, ai să fii a mea ?

— Pot oare să mă gîndesc la aşa ceva, cînd sînt atît de îndurerată ? răspunse Tugs printre lacrimi.

— Ţi-am spus doar că n-ai de ce să fii îngrijorată. Înţelege odată, prostuţo, că ai să fii fericită cu mine. M-am îndrăgostit de tine din ziua cînd te-am văzut pentru prima dată la prînzul de la patronul firmei. Vino lîngă mine ! Lasă-mă să te sărut !

Se auzi un zgomot şi ţipătul fetei :

— Lăsaţi-mă ! Eu nu vă iubesc, nu vreau...

— Aşa ! Te împotriveşti ? Ei lasă ! Ai uitat în mîinile cui te afli ?...

— Dă-te la o parte, ticălosule ! Mai degrabă mor, decît să mă las necinstită de tine ! Lasă-mă, lasă-mă ! ţipa mînioasă Tugs.

Nu mai putea zăbovi. Van An-cen se îndreptă hotărît spre uşa din dosul căreia se auziseră ţipetele. Din odaie se auziră paşi repezi. Ticălosul scăpase, pesemne, fata din mîini. Van An-cen bătu furios în uşă. În prag apăru maiorul. În spatele lui stătea Tugs, palidă, cu părul despletit şi cu faţa udă de lacrimi. Zărindu-l pe Van An-cen, Ma se fîstîci. Ochii i se holbară de mirare şi păreau gata să-i iasă din orbite.

— Domnul Van An-cen? Mă bucur că vă văd la mine. Cărui fapt îi datorez această plăcere? rosti Ma, străduindu-se să aducă un surîs pe faţa lui de cal. Poftiţi vă rog, intraţi!

La început, Tugs parcă încremenise. Apoi, cuprinse năvalnic gîtul lui Van An-cen şi se lipi de pieptul lui.

— Fratele meu! Ce fericită sînt că vă revăd! exclamă ea, gîfîind de emoţie.

Maiorul îi pofti pe oaspeţi să ia loc pe scaune, iar el se aşeză pe canapeaua aşternută cu rogojini galbene-aurii, pe care se aflau o mulţime de perne de mătase înflorată.

— Aşadar, cărui fapt îi datorez fericirea de a vă vedea la mine, domnule Van An-cen? întrebă el din nou, mutînd pe măsuţa din faţa lui piesele garniturii pentru fumat opiu şi îndreptînd fitilul lămpii. Ca şi în prima cameră, storurile ferestrelor erau trase şi lumina aprinsă, de parcă ar fi fost seară.

— Am trecut prin preajma casei dumneavoastră, domnule maior, şi, amintindu-mi de amabila dumneavoastră invitaţie de a vă face o vizită, am hotărît să mă folosesc de ocazie. Afară e o arşiţă cumplită şi un praf de nedescris. Se vede că sînt atît de slăbit, încît abia-mi mai tîrăsc picioarele. Am simţit deodată că se învîrtesc toate în jurul meu şi prin faţa ochilor mi se roteau nişte cercuri. Mai lipsea puţin şi aş fi căzut. Mi-am amintit atunci că locuinţa dumneavoastră se află pe aproape. Am îndrăznit să intru ca să-mi trag răsuflarea şi totodată să mă sfătuiesc cu dumneavoastră cum aş putea face să-mi recapăt cît mai repede puterile.

— Aţi procedat foarte bine. După cum vedeţi, şi Tugs a venit la mine în vizită. Are o neplăcere, săraca. L-au arestat, nu ştiu de ce, pe tatăl ei. I-am făgăduit

însă că mă voi interesa de dînsul. Tugs mi-a spus de altfel că vă socoteşte fratele ei adoptiv. Asta e foarte frumos. Cu acest prilej, am lămurit-o că aţi fost arestat dintr-o regretabilă confuzie şi că o să fiţi eliberat. Nădăjduiesc că şi tatăl ei va fi pus în libertate cît de curînd.

În timp ce vorbea cu Van An-cen, maiorul se gîndea : „Dracul te-a adus aici ! Colonelul a avut iarăşi dreptate. Dacă n-a alergat ea la el, a pornit el în căutarea ei. Asta însă nu schimbă nimic. Chiar dacă sînt prieteni buni. Ea îi zice frate, iar el o numeşte soră. S-ar putea însă ca în realitate să fie îndrăgostiţi unul de altul. Să-l iubească oare Tugs pe dobitocul ăsta ? Bine, distraţi-vă deocamdată. Dar orice s-ar întîmpla, dragă Tugs, n-ai să scapi de îmbrăţişările mele !"

Suspinînd pe ascuns, Tugs se uita întristată la Van An-cen. Ce slăbit e ! A suferit desigur foarte mult în închisoare, acolo unde suferă acum tatăl ei şi Fu Cen.

Cum însă nu voia să-şi dezvăluie sentimentele în faţa acestui maior ticălos, se stăpîni şi nu putu spune decît :

— Eşti tare obosit. Ai nevoie de odihnă şi de îngrijiri !

— Fata are dreptate, domnule Van An-cen. Într-adevăr, nu arătaţi prea bine, ţinu să adauge Ma zîmbind.

Pironindu-şi privirea asupra lui, Van An-cen îi replică prompt :

— Nu e de mirare, domnule maior ! E însă o vorbă pe la noi : „Rănile nu pot spurca trupul, aşa cum noroiul nu poate spurca apa curată".

Ma se prefăcu a nu pricepe aluzia lui Van An-cen şi continuă :

— Trebuie să vă odihniţi cît mai mult. Ar fi bine să vă petreceţi cîteva săptămîni într-o staţiune balneară. Dar mai întîi e nevoie să vă restabiliţi complet. Din păcate, văd că nu vă îngrijiţi. De ce a trebuit să ieşiţi în oraş şi să bateţi atîta drum, cînd abia v-aţi întors acasă ? Ce atîta zor ?

— Îmi era tare dor de aer curat şi am vrut să mai văd oameni. E drept că am făcut o greşeală : am ieşit

să iau puțin aer și era cît pe ce să mă prăbușesc în stradă.

După ce încălzise cocoloșul de opiu deasupra lămpii, Ma îl învîrtea între degetul mare și arătător ca să-i dea o formă cît mai rotunjită. În timpul acesta gîndea: „Mă socotește oare atît de prost, ca să-și închipuie că-l cred ? Sau își bate pur și simplu joc de mine ?"

Dar continuă să joace rolul unei gazde amabile.

— Ce mai e nou pe la firmă ? întrebă politicos.

— Nu prea sînt noutăți deosebite, răspunse scurt Van An-cen.

— Eu, în schimb, în ultima vreme... — rosti maiorul, dar se întrerupse pentru a-și lua pipa și după ce aprinse opiul la flacăra lămpii, trase cîteva fumuri... — am foarte multă treabă. Va trebui în curînd să plec din nou.

În cameră se răspîndi mirosul dulceag și amețitor al opiului.

Tugs ședea ca pe ace. De-abia aștepta să plece din casa asta blestemată, să se știe cît mai departe de omul respingător care era maiorul. Simțea că nu mai poate răbda și că din clipă în clipă va sări de pe scaun și va fugi. Tocmai atunci observă cu plăcere că Van An-cen se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Cred că e timpul să ne retragem, spuse adresîndu-se lui Ma.

— De ce vă grăbiți ? Mai stați puțin.

— Nu, mulțumesc. Pentru azi m-am plimbat și am stat destul la dumneavoastră. Sînt obosit și aș vrea să mă culc. De altfel e timpul și pentru dumneavoastră să vă odihniți.

— Dacă nu vă simțiți bine, n-am să vă mai rețin. Mergeți și culcați-vă, iar pe scumpa noastră Tugs o rog să vă dea cea mai atentă îngrijire.

Van An-cen și fata se îndreptară spre ieșire, cînd Ma îi strigă din urmă și le spuse că, fiind îngrijorat de starea sănătății lui Van An-cen, a hotărît să-i conducă. Amețit de opiu, vorbi tot drumul vrute și nevrute și-i povesti lui Van An-cen tot felul de anecdote, care mai de care mai deocheate. Era mulțumit că, prin ingenioasa lui ideie, îi împiedicase pe cei doi să stea de vorbă

într-un moment cînd abia se revăzuseră, şi bucuros că nu vor putea discuta decît acasă la Van An-cen. De îndată ce vor ajunge acolo, îşi vor descărca sufletele unul faţă de celălalt, fără să ştie de microfonul instalat în perete. Iar el, maiorul, va afla în sfîrşit ce legături există între ei : frate şi soră adoptivi, o pereche de îndrăgostiţi sau comunişti în ilegalitate.

În timp ce se îndrepta grăbit spre redacţia ziarului *Steagul Albastru*, faţa sa galbenă şi sfrijită se lumină de un surîs plin de satisfacţie.

★

— Cum adică, lepădătură ?! Ai vrut aşadar să ne înşeli ? Praf te fac ! striga colonelul Ken, lovind cu pumnul în masă.

În faţa lui, Ţzo Li-ţze, zdrobit, bolborosea cuvinte neînţelese din care cu greu se desprindea ce voia să spună.

— Iertaţi-mă, domnule colonel. E vorba de o neînţelegere. Nu v-am înşelat niciodată. V-am spus întotdeauna adevărul.

— O neînţelegere ? Adevărul ? Prin urmare cuţitul constituie şi el un adevăr, zdreanţă ce eşti !?

Ken îşi scoase ochelarii şi, în timp ce-i ştergea, continua să-l fixeze, ca o fiară dezlănţuită, pe Ţzo Li-ţze.

— Cuţitul, domnule colonel, e o dovadă de netăgăduit a vinovăţiei lui Van An-cen şi mă mir cum a reuşit să scape basma curată. Ce-i drept, e foarte inteligent şi iscusit...

— Nu mai spune ! Uite-l cum se miră ! Nu te miri însă că mai suportăm o lichea ca tine ? M-am lămurit demult cine eşti. Am bănuit de la început cum şi de unde a apărut la dumneata cuţitul acela spurcat. Dacă l-am luat totuşi, a fost numai ca să te avem la mînă. Nu-ţi mai rămîne decît o ultimă posibilitate de a evita pedeapsa cea mai aspră : să recunoşti totul. Altfel...

Inima lui Ţzo Li-ţze se făcu cît un purice, genunchii începură să-i tremure, trupul i se acoperi cu o sudoare rece. Aplecîndu-se şi mai mult, scînci cu glas subţire :

— Am vrut... Am vrut să vă ajut. Van An-cen e o persoană dubioasă. Am fost învinuit că nu obţin destule informaţii preţioase. Şi mi s-a cerut...

— S-a cerut ? Ce s-a cerut ? răcni colonelul. Denunţuri mincinoase ţi s-au cerut, ticălosule ?

— Nu, dar...

— Nici un dar ! Minciuna ta ne-a adus un mare prejudiciu, pentru care e prea puţin dacă ţi se taie capul. Te întreb pentru ultima oară : de unde ai luat cuţitul ?

— L-am... l-am găsit.

— Unde l-ai găsit ?

— La mine în curte. Am stabilit că Van An-cen...

— Iar ai născocit o versiune ? Ascultă ! Pînă acum te-am luat drept un mincinos şi un provocator, acum însă sînt gata să jur că eşti un trădător. Poate că chiar tu ai participat la atacarea depozitului ! Domnule maior, se adresă el lui Ma, care şedea pe canapea, trimite-l pe ticălosul ăsta la închisoare !

— Domnule colonel ! Îndurați-vă ! izbucni în plîns Ţzo Li-ţze, căzînd în genunchi. Am să vă spun totul. Ascultaţi-mă ! Vă sînt devotat din tot sufletul, dumneavoastră şi marii Japonii. V-am slujit întotdeauna în mod cinstit. Dar... cu blestematul ăsta de Van An-cen... N-am putut cu nici un chip să mă apropii de el, deşi simt că nu e ceea ce vrea să pară. Cuţitul vi l-am dat ca să-l puteţi aresta şi să-i smulgeţi mărturisiri. N-am vrut să vă pricinuiesc nici o neplăcere. Eu m-am străduit...

Scîrbit, colonelul se apropie de Ţzo Li-ţze, care făcea plecăciune după plecăciune şi suspina.

— Ridică-te, blegule ! Ce te tot zvîrcoleşti ca o rîmă pe ploaie ? Ai greşit — ai curajul şi recunoaşte — şi nu te fîţîi ca o tîrfă !

— V-am mărturisit totul, domnule colonel. Iertaţi-mi vina şi am să vă slujesc cu şi mai mult devotament, rosti Ţzo Li-ţze, ridicîndu-se de jos şi ştergîndu-şi lacrimile cu mîneca largă a halatului.

— Bine, de astă dată te iertăm. Dar bagă de seamă, n-o să-ţi mai înghiţim nici o minciună. N-avem nevoie de scornelile tale. Ai înţeles ?

— Am înţeles, domnule colonel.

— Dacă ai să-ţi mai permiţi vreo nouă provocare, ne răfuim cu tine la fel cum ne răfuim cu un trădător. Şi n-o să-ţi mai ascultăm nici un fel de justificări. Ai să te justifici în faţa judecătorului iadului. Ai înţeles ?

— Am înţeles, domnule colonel.

Trebuie să-ţi răscumperi vina prin muncă cinstită şi devotată. Domnul maior îţi va explica absolut tot ce va trebui să faci. Poţi pleca.

— Vă mulţumesc, domnule colonel. Am ştiut că aveţi o inimă bună. Credeţi-mă, eu... pentru dumneavoastră... — începu Ţzo Li-ţze, dar pe neaşteptate se apucă de partea dreaptă a pîntecului şi începu să geamă prelung.

— Asta ce mai e ? De ce ai început să gemi ?

— Ah ! Iertaţi-mă ! Ah ! Sufăr de o boală cronică de ficat...

— Am impresia, domnule Ţzo Li-ţze, că dumneata suferi de alte boli cronice : minciuna şi înşelăciunea. Ei bine, du-te acasă şi bagă-te în pat.

Îndată ce se închise uşa în urma agentului, Ken se adresă maiorului :

— Raportează-mi, domnule maior. Ce mai e nou ? Cum e cu microfonul ?

— Funcţionează. Dar deocamdată n-am înregistrat nimic deosebit. Van An-cen a avut prima convorbire cu un slujbaş al firmei — un tînăr, care lucrează la ei ca agent pentru încasarea debitelor. Tînărul i-a adus prînzul şi, printre altele, i-a povestit despre arestarea bătrînului Sun Şan-li şi despre faptul că Tugs se află la mine. Van An-cen a ascultat destul de calm şi s-a exprimat că nu vede cine ar avea nevoie de un bătrîn inofensiv şi neajutorat, afară de cazul cînd ar dori să afle de la el denumirile unor feluri de mîncare gustoase şi cîteva reţete culinare. Iar în privinţa lui Tugs, a declarat că, după părerea sa, fata a venit la mine ca să intervină pentru tatăl ei.

— Asta a fost toată convorbirea ?

— Da.

— E înregistrată la noi ?

— În întregime.

— Să-mi dai înregistrarea. Are importanţă nu numai conţinutul, ci şi tonul convorbirii. Van An-cen nu-i atît de prost încît să-şi dezvăluie gîndurile în faţa unui străin. Liniştea lui poate fi prefăcută. Mai sînt alte noutăţi ?

— Da, în primul rînd, în legătură cu Van An-cen s-a dovedit că aţi avut dreptate, domnule colonel. Îndată ce a auzit că Tugs se află la mine, a şi pornit în goană după ea. Mai bine zis n-a prea alergat, fiindcă a venit tîrîndu-şi cu chiu cu vai trupul vătămat, ca un vierme strivit.

Maiorul povesti amănunţit cum a decurs vizita lui Van An-cen, fără a uita să sublinieze că, după vizită, i-a condus pe Van An-cen şi pe Tugs pînă acasă, pentru ca prima lor convorbire să aibă loc în faţa microfonului.

— În afară de asta, ce mai ai de raportat ? întrebă nerăbdător Ken, cînd Ma îşi termină în sfîrşit povestirea.

— În al doilea rînd, am primit de la Cianciun o telegramă cifrată trimisă de generalul Ta. Iată textul.

— Ai uitat, domnule maior, că telegramele cifrate se raportează în primul rînd ? rosti Ken arătîndu-şi nemulţumirea.

— Nu conţine nimic urgent, obiectă Ma. Poftiţi : *„Diferite locuri sosesc informaţii activitate agent comunist chinez Cijou stop Posibil aceste zvonuri lansate în scop dezinformare chiar de Cijou care credem acţionează raionul Vaniemiao stop Intensificaţi operaţii teren prin urmărirea lui Van An-cen anturaj şi legături."*

— Într-adevăr, nu e nimic urgent, totuşi mesajul pare curios, rosti Ken, restituindu-i telegrama după ce se uită peste ea. Zici că fata se află în momentul de faţă la locuinţa lui ? Hai să mergem să ascultăm ce şi-or mai fi spunînd.

★

Scăpînd în cele din urmă de maior, fata şi Van An-cen răsuflară uşuraţi şi intrară pe poarta sediului firmei. Încordarea din ultimele ceasuri, lupta interioară chinuitoare, datorită căreia izbutise să se stăpînească şi să nu se repeadă asupra nemernicului cînd a încercat s-o ne-

cinstească pe Tugs, rolul de musafir pe care fusese nevoit să-l joace, iar pe deasupra obligaţia de a suporta laudele şi trivialităţile lui Ma, toate acestea îl istoviseră peste poate pe Van An-cen. Observînd că se schimbase brusc la faţă, fata se apropie de el şi îl sprijini de mijloc. Ţinîndu-se de umărul ei, Van An-cen ajunse cu chiu, cu vai pînă acasă.

— Surioară, du-te te rog în dormitor şi pregăteşte-mi patul, spuse aproape în şoaptă Van An-cen, după ce intrară în apartamentul pe care-l ocupa. Lipsit de vlagă, se aşeză pe primul scaun care îi apăruse în cale.

— Îndată, frăţioare, răspunse Tugs şi dădu fuga în dormitor.

Cînd ridică aşternutul, zări printre plăpumi o pensulă cu urme de vopsea proaspătă.

— Cum o fi ajuns aici ? se întrebă fata nedumerită, apoi ieşi repede din odaie şi dădu fuga la Van An-cen.

— Ia uite ce-am găsit în patul dumitale, frăţioare !

Luînd pensula, Van An-cen o examină cu atenţie. Vopseaua încă nu se uscase şi era de aceeaşi culoare cu aceea care acoperea pereţii. Înseamnă că cineva a refăcut, în lipsa lui, zugrăveala. Dar de ce ?

— Unde ai găsit-o ?

— Era ascunsă sub plapumă.

— Ştii ce, surioară ? Te-aş ruga să ieşi puţin pe terasă. Uită-te pe fereastră şi vezi dacă nu zăreşti pe cineva venind încoace. Dacă vine, vesteşte-mă. Ai înţeles ?

Cu toate că abia se mai putea mişca, Van An-cen trecu în dormitor. Ajuns acolo, aruncă o privire pe pereţi, dar nu observă nimic suspect. Descumpănit, examină încă o dată pensula cu atenţie.

Pe coada subţire de lemn se distingeau urme de vopsea cenuşie, roz, albastră, verde şi galbenă. Dar în vîrful pensulei rămăsese, încă umedă, vopsea albastră, albastrul închis folosit la multe din desenele care ornau pereţii. Pas cu pas şi milimetru cu milimetru, fără să-şi desprindă privirea de pe perete, Van An-cen examină zugrăveala. I se părea că rătăceşte prin stepa nemărginită, din care cu greu scapă cineva. De abia se ţinea pe

picioare, dar îşi continuă cu perseverenţă cercetarea. Pierdu aproape două ore căutînd şi tocmai cînd începuse a crede că străduinţa lui e zadarnică, descoperi pe perete, chiar în dreptul patului, un fluture cu antenele neterminate.

„De ce nu-s terminate antenele ? Poate că aşa fuseseră de la bun început, îşi spuse Van An-cen. Totuşi, pentru a se asigura, îşi puse degetul pe tencuială şi apăsă uşor. I se păru puţin umedă şi moale. Pentru comparaţie, pipăi ceva mai încolo şi se convinse că nu s-a înşelat. Trase atunci uşor de firul electric şi descoperi tocmai lîngă fluturele neterminat un alt fir, care intra în perete. Locul racordului era foarte bine camuflat. Ghici imediat că în perete fusese instalat un microfon. Pentru mai multă siguranţă, verifică şi celelalte camere, dar nu mai descoperi nimic suspect.

Tugs nu mai ştia ce să creadă. Trecuseră aproape două ceasuri şi Van An-cen nu mai apărea. Gîndindu-se că poate i s-a făcut rău, îl strigă. Auzind chemarea ei, Van An-cen apăru. În cîteva cuvinte, îi spuse să nu fie îngrijorată şi să continue să pîndească la fereastră.

„Caută ceva, îşi spuse fata. Să-i fi dispărut din lucruri în timpul lipsei ?" Dar îndată se gîndi că trebuie să fie vorba de ceva mult mai important.

În cele din urmă, Van An-cen ieşi din cameră şi, punînd degetul pe buze, îi făcu semn să tacă şi tot în tăcere îi întinse un bilet, în care scria : *„În dormitor, deasupra patului meu, cineva a instalat un microfon. Ştii ce este un microfon ?...* (Cu un semn din cap, Tugs confirmă că ştie.) *Am controlat toate camerele, dar n-am găsit nimic suspect. Totuşi, trebuie să fim prudenţi. Nici un cuvînt de prisos. Nu putem vorbi liber decît în ascunzătoare."*

Fata luă creionul şi scrise :

„Ce-ar fi să tăiem legătura ?"

„Nu se poate. Abia le-am trezi bănuielile. Mai bine să asculte. Numai să nu ne scape vreo vorbă pe care nu trebuie s-o audă", răspunse tot în scris Van An-cen.

„Dar în ascunzătoare e totul în ordine ?"

„Cred că da. Dacă ar fi descoperit-o, m-ar fi întrebat despre ea. Trebuie totuşi să mai verific."

„Aşadar, vom fi siliţi să nu mai vorbim de loc în cameră ?"

„Dimpotrivă. Tocmai noi trebuie să folosim microfonul împotriva lor !"

„Nu l-aţi întîlnit cumva în închisoare pe Fu Cen ?"

„Ba da, l-am întîlnit. L-am văzut cu două zile în urmă. Se ţine straşnic. De ce a fost arestat ?"

„A primit nişte manifeste de la prietenul lui Se şi le-a lipit pe străzi. În ziua aceea a reuşit să lipească opt din zece. Două au rămas la el. Au fost găsite cînd l-au arestat."

„Cine e Se, unde locuieşte ?"

„Locuieşte împreună cu maică-sa lîngă ruinele cetăţii, la cărămidărie. E un băiat inteligent şi curajos."

„Unde lucrează ?"

„A lucrat la hotelul Tentailiui, *dar patronul nu-l putea suferi tocmai pentru că era curajos şi drept, şi l-a dat afară din serviciu. El te cunoaşte. Zice că a făcut cunoştinţă cu dumneata cînd ai tras la hotel."*

Van An-cen îşi aduse aminte de tînărul slujbaş de la hotelul unde înnoptase. Îi atrăsese atenţia faţa deschisă, corpul atletic şi îndemînarea tînărului.

Arătînd spre mîncarea de care Van An-cen abia se atinsese, fata îl sfredeli cu ochii, supărată.

„Ai mîncat ?"

„Nu mi-e foame. Poţi lua mîncarea înapoi.

Tugs scrise în bilet :

„N-am să te las să mănînci mîncăruri preparate de alţii. Nu putem fi siguri de nimic. Sînt în stare să-ţi pună otravă în mîncare. Pînă nu-l eliberează pe tata, am să gătesc eu."

„Îţi mulţumesc, surioară. Eşti foarte isteaţă. Cînd ai de-a face cu un duşman perfid şi crud, trebuie să te aştepţi la orice. Am să te ascult", îi răspunse Van An-cen.

Apoi arse foile pe care îşi scriseseră şi spuse :

— Surioară, deretică te rog un pic prin apartament. Eu am să mă culc, să mă odihnesc puţin.

Tugs începu să deretice prin casă. Van An-cen trecu în dormitor şi se întinse cu desfătare în pat. Ar trebui, într-adevăr, să doarmă şi să prindă puteri. După atîtea

nopți nedormite, credea că va fi de ajuns să se culce într-un pat adevărat pentru a adormi imediat. Acum însă, cu cît încerca mai mult să uite de toate, cu atît mintea lui lucra mai febril.

Treaba cu microfonul nu poate fi trecută prea ușor cu vederea. Înseamnă că japonezii au hotărît să forțeze lucrurile. Și n-au procedat rău. N-a lipsit mult ca să-l prindă și să-l ducă legat de zgardă. Dar, cum spune proverbul : în tot răul e și-un bine. De data asta, nenorocirea altora l-a ajutat pe el. Dacă Tugs ar fi fost acasă și ar fi venit la el imediat după întoarcerea lui, discuția dintre ei ar fi putut oferi dușmanului probe serioase. Noroc că nu s-a întîmplat așa. Și, iarăși, noroc că n-a intrat în dormitor și el, ci numai fata, pe care a trimis-o să-i aștearnă patul. Cîte asemenea întîmplări mărunte și neprevăzute pot veni în ajutorul cuiva, sau pot provoca cele mai mari nenorociri ! Iată încă o dovadă că trebuie să fie cît mai precauți și vigilenți ! Mai cu seamă acum. Nu i-a dat prin cap imediat că în absența lui puteau să instaleze un microfon în locuință, și rău a făcut ! Asta trebuie să-i servească drept lecție pentru viitor. În curînd va trebui să plece la Cianciun, unde va avea de pregătit operația principală. Va fi nevoie de o și mai mare prudență. Asta, însă, nu înseamnă că va trebui să acționeze fără curaj și hotărîre.

Dar de ce au rămas oare neterminate antenele fluturelui ? Să fie numai o greșeală ? Greu de crezut. Ori să fie un semn pentru a putea găsi mai ușor locul unde se află microfonul ? Asta e și mai puțin probabil, deoarece cunosc foarte bine locul unde au zidit microfonul și nu le-ar folosi la nimic să lase o urmă care să trezească bănuiala dușmanului ? Și-apoi chiar dacă fluturele ar fi rămas neterminat din întîmplare, cum a ajuns pensula sub plapumă ? Nu, nu e vorba de simple întîmplări. Atît fluturele, cît și pensula nu sînt decît semne lăsate dinadins. De cine însă ? Probabil de zugravul pe care l-au silit să restaureze zugrăveala vătămată. Iar pentru asta l-au adus, desigur, pe bătrînul Sun Da-ghe, acela care i-a zugrăvit și prima oară locuința. După ce s-au folosit de el, probabil că l-au închis, sau chiar l-au ucis.

Poate că ar fi bine să completeze desenul chiar în noaptea asta. Totuşi, mai bine să aştepte pînă mîine. Deocamdată să caute să afle ce s-a întîmplat cu Sun Da-ghe. Dacă a dispărut, nu mai încape nici o îndoială că el e cel care a lăsat semnele. Auzise nu o dată vorbindu-se foarte frumos despre trecutul zugravului. De altfel, era convins mai demult că e un aliat.

Dacă presupunerile lui se adeveresc, înseamnă că bătrînul Sun Da-ghe a rămas credincios pînă la capăt convingerilor sale. Aşadar, duşmanul iar a dat greş. Desigur, are şi duşmanul destui sprijinitori, dar el, Van An-cen, are mai mulţi şi nu oameni de teapa lui Ţzo Li-ţze. De pildă, cine o fi oare acel tînăr mongol modest, care l-a anunţat despre soarta lui Sun Şan-li şi a lui Tugs ? Se pare că şi el e un prieten...

Chinuit de aceste întrebări, Van An-cen uită pentru o vreme rănile care-i acopereau trupul. De la un timp, însă, începură din nou să-l doară parcă şi mai tare. Totuşi, biruit de oboseală, se cufundă în cele din urmă într-un somn adînc, dar agitat.

★

— Deocamdată nu-ţi prieşte să mănînci mîncare prea grasă, aşa că am gătit cu ulei. Nu e chiar atît de gustoasă...

— Nu face nimic, surioară. Nu sînt mofturos.

— Sînt foarte îngrijorată din pricina tatii. E atît de slab, încît nu ştiu dacă are să mai iasă viu din închisoare !

Colonelul Ken, care asculta la microfon, îi făcu semn cu ochiul maiorului : acum are să înceapă o discuţie interesantă. Maiorul zîmbi şi el mulţumit şi se aplecă iute spre aparat.

Tehnicianul care stătea lîngă ei se uita fără să clipească la banda aparatului de imprimat sunetele.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. De vreme ce nu-i vinovat cu nimic, îl vor cerceta şi după aceea îi vor da drumul. Trebuie să înţelegi că protectorii noştri au duşmani şi că autorităţile nu pot să lase nepedepsiţi pe cei care vor să le aducă prejudicii şi să provoace răzmeriţă. Insti-

gatorii sînt întotdeauna şi pretutindeni pedepsiţi. Nu e, deci, de mirare dacă se nimereşte uneori să fie cercetat şi cîte un nevinovat. Cînd tai pădurea, sar aşchii. Nici eu nu prea cred ca tatăl tău să fie amestecat în ceva. Sînt convins că în curînd va fi iar acasă, viu şi nevătămat.

— Oh, frăţioare ! Dumneata eşti un om tînăr, puternic şi, totuşi, uite cît eşti de istovit. Ce are să se întîmple cu tăicuţul meu, bătrîn cum e ?

Colonelul îl împinse cu cotul pe maior. Se aplecară şi mai atenţi asupra aparatului.

— Nimeni n-are să chinuie un bătrîn. Pe mine, ce-i drept, m-au bătut, dar foarte puţin. A fost destul de greu şi pentru mine, dar nu sînt supărat pe ei. Nu sînt vinovaţi dacă s-a găsit un calomniator, care să mă încondeieze pe nedrept. Se vede că aşa mi-a fost scris.

— Aşa e, frăţioare. Nu degeaba se spune : „Calomnia este un omor fără vărsare de sînge, comis în plină zi".

Ken îi făcu din nou semn maiorului şi îşi trase scaunul şi mai aproape.

Uitîndu-se pe furiş la colonel şi la maior, tehnicianul îşi pironi din nou privirea asupra benzii.

— E un proverb adevărat. Dar n-ai ce-i face. Trăim vremuri grele. Fiecare vrea să trăiască mai bine şi se găsesc oameni care încearcă să-şi clădească fericirea pe nefericirea altuia. Calomniatorii sînt oameni periculoşi. Dar şi mai primejdioşi decît ei sînt cei ce vor să provoace dezordini şi să ia averea, drepturile şi chiar viaţa altora. Aştia nu-s decît nişte trîntori şi haimanale ce nu vor să muncească şi aşteaptă să se înfrupte din bunurile agonisite de alţii. Nu le convine că ţara noastră e ajutată de puternica Japonie, care se îngrijeşte nu numai de înflorirea ei, dar şi de înflorirea altor popoare ale Asiei.

— Totuşi, nu pot înţelege : cum se poate să te apuci, aşa deodată, să calomniezi un om nevinovat ?

— Eşti încă foarte tînără, surioară dragă, şi nu cunoşti oamenii. Există fel de fel de oameni. Unii sînt invidioşi, lacomi sau chiar răi din naştere.

— Adevărat.

— Apoi, după cîte ştii, nu poţi pune frîu gurii altuia. Principalul e ca tu însuţi să fii cinstit şi curat. Dacă eşti aşa, murdăria nu se poate lipi de tine. Iar acum, surioară, fii bună şi încălzeşte-mi nişte apă. Aş vrea să mă spăl.

— Îndată, frăţioare, acuşi, îţi aduc apă caldă. Ne-am luat cu vorba şi am uitat de toate.

Colonelul şi maiorul se uitară unul la altul nedumeriţi.

— Ce-i asta ? Să fi descoperit microfonul ? Eşti sigur că totul e în ordine ? întrebă Ken ridicîndu-se încruntat.

— Sînt absolut sigur că microfonul e ascuns perfect. Să mai ascultăm puţin, domnule colonel !

— Va să zică dumneata consideri că asta a fost o discuţie sinceră ? Sau poate Van An-cen n-are încredere în Tugs ? Eu unul am totuşi impresia că a aflat de microfon. Nu cumva o fi lăsat zugravul vreun semn ?

— Nu se poate, domnule colonel ! Am stat tot timpul cu ochii pe el.

— A te uita nu înseamnă a vedea.

— Dar am văzut, domnule colonel.

— Văzut ? Atunci, cum explici toate astea ?

Ma se ridică în faţa şefului său.

— Nu mai pricep nimic... Ciudat ! bolborosi neputincios.

— Ciudat ? Dacă am lucra ceva mai bine, n-ar exista nimic ciudat. Van An-cen e şi rămîne un om ce nu-mi inspiră încredere. Dacă îl lăsăm să ne scape, facem o greşeală de neiertat. Cheamă-l îndată pe Sun Şan-li şi ia-i un interogatoriu. Dar aşa cum trebuie ! E limpede ?

— Am înţeles, domnule colonel. Hodorogul ăsta are să spună tot.

— Fii însă atent şi lucrează inteligent. De răspunsurile lui Sun Şan-li pot depinde multe. Trebuie invitaţi la interogatoriu şi cîţiva „reporteri" de-ai noştri, care să fie folosiţi cu pricepere.

— Ce facem cu Van An-cen ?

— Am să mă ocup personal de el şi am să-l înconjur cu oameni de-ai mei. De acum încolo fiecare pas de-al lui va fi urmărit de mine. Ticălosul de Ţzo Li-ţze nu mai

poate fi folosit. Pare-se că Van An-cen l-a mirosit. Deocamdată trebuie trecut la alte treburi.

— Am înţeles, domnule colonel. Totul se va executa cum aţi dispus dumneavoastră.

CAPITOLUL IX

La Cianciun

— Eşti din nou pe picioare, fiule ? Nu te-ai ridicat din pat prea devreme ? întrebă îngrijorat Va, adresîndu-i-se lui Van An-cen.

— Nu. Mă simt foarte bine, răspunse tînărul asociat.

— Cred că te-ai sculat totuşi prea devreme. Ar fi trebuit să mai stai la pat cîteva zile. Dacă nu ţii să fii îngrijit de slujbaşii firmei, vino la mine. Ai mei vor fi încîntaţi să te îngrijească. Ştii doar cît eşti de iubit în casa mea.

— Mulţumesc, patroane. Nu merită atîta deranj. Mă îngrijeşte Tugs.

— Tugs ? Nu-i rău. E adevărat că-i aproape un copil, dar se pare că e isteaţă şi îndemînatică. Deci, fie şi Tugs, numai să-ţi fie de folos.

— Nu m-am aşteptat să fie atît de pricepută. Mă îngrijeşte cum nu se poate mai bine, ca pe un adevărat frate.

— Drăgălaşă fată ! Sărăcuţa de ea, probabil că e tare îngrijorată din pricina tatălui ei !...

— Nu mi s-a plîns în mod deosebit, dar cred că suferă foarte mult.

— Cred şi eu ! Altfel nici nu se poate ! E doar tatăl ei ! Cînd te-ai întors, am vrut să-ţi spun ce s-a întîmplat cu el, dar mi-a fost teamă că am să te indispun, aşa că am tăcut.

— E adevărat că-i simt lipsa. În ultimul timp ne-am obişnuit unul cu celălalt, astfel încît fără să vreau simt că-mi lipseşte. Cred, totuşi, că nu e cazul să fim prea îngrijoraţi. E vorba, probabil, de un fleac.

— Şi eu tot aşa cred. Ce putea să facă bietul bătrîn ? În cel mai rău caz, nu poate fi vorba decît de o informaţie răuvoitoare.

— Tot ce se poate. Aşa cum a fost şi cu mine.

— Apropo, ştii că Ţzo Li-ţze nu s-a mai ridicat din pat de cîteva zile ? Zice că se simte rău şi nu se poate scula.

Van An-cen ştia ce se petrece cu administratorul şi faptul îl bucura ; se ivise o ocazie foarte potrivită pentru a se deplasa el însuşi la Cianciun. Se prefăcu însă că află pentru prima oară de boala administratorului.

— Păcat de el. Dar ce are ?

— Nu se ştie. Familia a vrut să cheme medicul, dar nu le-a dat voie. Zice că suferă de o boală cronică şi de obicei crizele trec de la sine. Ce boală o mai fi, ca să refuze ajutorul medicului ?

— Ţzo Li-ţze s-a îmbolnăvit într-un moment nepotrivit. Boala lui îmi încurcă toate proiectele.

— Dar de ce ai nevoie de el ? Pentru afacerile firmei ? E ceva urgent ?

— Da. Aveam de gînd să-l trimit după mărfuri la Cianciun. Ne-au rămas foarte puţine ţesături de bumbac.

— În cazul ăsta trebuie să plece unul dintre noi. Dar cine ?

— Va trebui să aşteptăm pînă se va înzdrăveni Ţzo Li-ţze.

— Mă rog, mă rog, numai că n-aş vrea să-l trimit pe el. Nu prea face treabă. Nu ajunge ca omul să fie plăcut în societate, mai trebuie să fie şi dîrz în afaceri. Iar Ţzo e prea moale. Nu sînt sigur că ar izbuti să trateze cu folos pentru firma noastră. Mai degrabă are să profite patronul firmei *Baoşan*. Afacerile încheiate de el nu ne-au adus decît pierderi. De ce crezi că ţi-am încredinţat ţie, fiule, funcţia de conducător al firmei ? N-am nici o poftă să-l trimit pe el la Cianciun. Administratorul nu-i destul de priceput.

— Nu ştiam asta. Personal, îl credeam un om cu multă experienţă.

— E o eroare. A plecat o dată la Punliac cu un transport de mărfuri şi l-a dat aproape în întregime pe datorie. Pentru încasare a trebuit să cheltuim o groază de

bani. Sau chestia cu Ganjurjav. Generalul datorează pînă azi firmei o sumă foarte importantă. E mai bine să pleci dumneata, bineînţeles cînd ai să te refaci.

— Nu mai putem aştepta. Dinspre partea mea, pot pleca chiar acum.

— De plecat vei pleca, dar mai trebuie să ne gîndim şi la sănătatea ta.

— Mă simt excelent, aşa că n-aveţi de ce vă face griji în legătură cu sănătatea mea. Trebuie să aprovizionăm cît mai urgent firma cu mărfuri. Va trebui, însă, ca dumneavoastră să staţi de vorbă cu căpitanul de poliţie şi să-mi procuraţi autorizaţia.

— Asta o aranjez eu. Cu căpitanul sînt prieten şi are să ne ajute bucuros.

— Atunci vă rog să aveţi dumneavoastră grijă de autorizaţie. Eu mă duc acasă să mă pregătesc de plecare.

— Aşadar, te-ai hotărît totuşi să pleci ? Vezi să nu te îmbolnăveşti. Nu uita că eşti departe de casă şi nu te-ai întremat destul.

— Nu face nimic, lăsaţi, n-are importanţă. Sînt dator să mă gîndesc la afacerile firmei, spuse Van An-cen luîndu-şi rămas-bun.

„Mai rar un tînăr ca Van An-cen ! se gîndi Va după plecarea lui. Nu ca Ţzo Li-ţze. Ăsta-i cu tot sufletul preocupat de bunul mers al firmei. E bine să plece la Cianciun, să vadă locuri noi şi să ia legătura cu oamenii de acolo. Sînt convins că va şti să încheie o tranzacţie avantajoasă. *Baoşan* e o firmă importantă şi legăturile cu ea ne vor fi de mare folos."

Fără să mai zăbovească, Va se hotărî să pornească imediat la căpitanul I pentru a-i cere autorizaţia.

*

— Surioară, toarnă-mi te rog nişte ceai, mi-e tare sete, spuse Van An-cen intrînd în casă.

— N-ai cumva temperatură ? întrebă Tugs.

— Nu. E foarte cald afară şi mi s-a făcut sete.

Tugs turnă ceaiul.

— Nu vrei să mănînci ceva ? întrebă ea.

— Nu, deocamdată nu vreau decît un ceai.

După ce bău o ceaşcă de ceai, Van An-cen scoase dintr-un sertar planul oraşului Cianciun şi se adînci în studierea lui, făcîndu-şi însemnări într-un carnet. Nu mai fusese niciodată la Cianciun, dar cercetînd amănunţit planul, ajunse la convingerea că se va putea orienta cu uşurinţă prin oraş.

Locotenentul „A", cu care trebuia să se întîlnească acolo, lucra la statul-major al armatei japoneze din Cianciun. Sub directa conducere a acestui stat-major se afla şi construirea marilor fortificaţii de la Hingan. „A" trebuia să-l ajute să procure planul fortificaţiilor. Concret, totul se cerea rezolvat la faţa locului, în funcţie de împrejurări. Trebuia de asemenea să-l găsească pe Ţze pescarul şi să se lămurească ce e cu purtarea lui. Iar dacă a trădat, trebuie făcut inofensiv. Pe deasupra, trebuia să stabilească în acelaşi timp legături cu firma *Baoşan*, în realitate un important centru de informaţii al japonezilor.

Ascunzînd planul oraşului şi carnetul, Van An-cen i se adresă lui Tugs :

— Surioară, dă o fugă la biroul firmei şi cheamă-l pe unul dintre funcţionari.

După ce plecă fata, Van An-cen începu să examineze cataloagele mărfurilor chinezeşti şi japoneze cu care făceau comerţ firmele din Cianciun.

Intră un funcţionar tînăr, care părea a fi un adolescent.

— M-aţi chemat ? întrebă el, făcînd o plecăciune.

— Da, ia loc, te rog. Hai să alcătuim lista mărfurilor de care avem nevoie. Eu am să examinez cataloagele şi am să-ţi dictez. Te-aş ruga să notezi.

Nu apucaseră să termine treaba, cînd intră Va.

— Întocmiţi lista ? Uite şi eu m-am întors de la căpitanul I. Iată autorizaţia. Iar aici e o scrisoare. Căpitanul m-a rugat s-o dai fratelui său la Cianciun, spuse Va, înmînîndu-i lui Van An-cen autorizaţia şi plicul deschis ce conţinea scrisoarea.

— Admirabil. Înseamnă că ne-am asigurat de reuşită. Trebuie să fie scrisoarea de recomandaţie pe care mi-a promis-o căpitanul. Fratele său e patronul şi directorul firmei *Baoşan*.

— Da, da. Aşa este. Vorba zicalei : „O mînă spală pe alta". Căpitanul I ne ajută pe noi, iar datoria noastră este să ne arătăm recunoscători faţă de el.

— Vreţi să verificaţi lista ? întrebă Van An-cen.

— Nu e nevoie. Las totul la aprecierea ta, fiule. Mă duc acasă să-ţi pregătesc o procură, îi răspunse patronul.

— Bine. Am să trec s-o iau cînd plec la gară. Atunci am să vă şi arăt şi comanda de mărfuri.

— Perfect. Între timp am să trimit un slujbaş să-ţi cumpere bilet, rosti Va şi ieşi.

Van An-cen şi funcţionarul mai avură de lucru cîteva ceasuri cu întocmirea listei de mărfuri ce trebuiau procurate la Cianciun.

— În fine, am terminat, spuse mulţumit Van An-cen, ridicîndu-se de la masa de lucru. Poţi să te întorci la birou.

— Vă doresc călătorie plăcută, domnule director, spuse funcţionarul făcînd o plecăciune.

— Mulţumesc, fiule. Toate cele bune, răspunse Van An-cen.

După aceea îi dădu lui Tugs un bilet cu următorul conţinut :

„Plec astăzi la Cianciun. Dacă în lipsa mea îl vor elibera pe tatăl tău, nu uita să-i spui de microfon. Mă întorc peste patru sau cinci zile. Păzeşte casa cu grijă. Dacă mi se întîmplă ceva, «A» are să comunice pe unda stabilită. Cunoşti ora de recepţie. Sper că totul are să meargă bine."

„Îţi doresc drum bun şi să ne revedem cît mai curînd. Pînă vei sosi, poate că tata are să fie liber. Toate instrucţiunile dumitale le voi ţine minte şi am să mă străduiesc să le îndeplinesc întocmai", scrise fata drept răspuns.

Cei doi citiră apoi scrisoarea deschisă a căpitanului I către fratele său :

— *„Dragă frate ! Sînt încredinţat că spiritele străbunilor continuă să te aibă în paza lor, că afacerile merg bine şi că eşti fericit. Neînsemnatul dumitale frate, datorită concursului prinţilor harcini şi horcini, trăieşte şi el bine.*

Bizuindu-mă pe amabilitatea dumitale, te rog să primeşti bine pe aducătorul acestei scrisori. Mi-e un bun

prieten. Dacă vrei să-mi comunici ceva, poţi să-i predai lui scrisoarea."

„Iată o scrisoare foarte valoroasă, se gîndi Van An-cen. Cu ajutorul ei voi reuşi să leg relaţii personale cu directorul principal al firmei *Baoşan*, care totodată e şi unul dintre cei mai importanţi agenţi japonezi ai contraspionajului, şi asta va fi foarte util".

După ce îşi făcu valiza, Van An-cen îşi luă rămas-bun de la Tugs şi se îndreptă către locuinţa lui Va pentru a lua procura.

— Eşti gata, fiule ? Uite şi procura. Îţi doresc drum bun, succes şi să te întorci cît mai curînd. Cînd ajungi la Cianciun şi cînd vei pleca de acolo, te rog să telegrafiezi neapărat. Altfel iar o să fiu îngrijorat.

— Vă promit că am să telegrafiez. Vă rog să vă uitaţi peste listă.

— Ce să mă uit la ea ! Du-te cu dumnezeu. Să te întorci cu bine şi succes în toate !

— Mă voi strădui cît voi putea, îl asigură Van An-cen, făcînd o plecăciune.

— Nene ! Adu-mi şi mie o jucărie frumoasă, îl rugă băieţelul de nouă ani al lui Va, care se afla şi el în camera tatălui său.

— Dacă ai să fii cuminte, am să-ţi aduc o mulţime de jucării !

— Ce bun eşti, nene ! exclamă băiatul şi se lipi cu obrăjorul de pomeţii laţi ai lui Van An-cen, care se aplecase spre el.

Pe strada ce ducea spre gară treceau oameni grăbiţi ducînd legături şi geamantane. Pînă la plecarea trenului nu mai era mult şi Van An-cen îşi grăbi pasul.

La intrarea în gară îl întîmpină un funcţionar al firmei. Era chiar tînărul care se ocupa de încasarea debitelor. Adusese biletul pentru Van An-cen. Luîndu-i valiza, îl conduse pînă la tren şi îl instală în vagon. Van An-cen îi mulţumi călduros şi îşi luă rămas-bun de la el.

Locomotiva şuieră şi trenul porni.

Tînărul petrecu lung cu privirea trenul care se depărta. Fără să vrea, se gîndi ce mare deosebire e între oameni. De pildă între Van An-cen şi Ţzo Li-ţze. Îşi aminti de

clipa cînd îl cunoscuse pe Van An-cen. Noul director îl trimisese la generalul Ganjurjav. Îi vorbise aspru şi rece, dar ochii, ochii lui Van An-cen trădau bunătatea.

*

— Am trimis, sub semnătura dumneavoastră, o telegramă cifrată generalului Ta. L-am anunţat de plecarea lui Van An-cen, raportă Ma, colonelului. De obicei nedespărţit de straiele mongole, de cuţit şi de amnar, Ma era înveşmîntat de data asta în uniformă militară şi stătea în poziţie de drepţi în faţa colonelului.

— Să sperăm că generalul va avea mai mult noroc decît noi. De altfel, nu mă-ndoiesc de asta. Generalul Ta e foarte priceput şi are la dispoziţie ajutoare pe care se poate bizui. Spune-mi, însă, cum stăm cu trecerea oamenilor ? E totul pregătit ? întrebă Ken.

— Totul a fost pregătit, cu excepţia buletinelor de identitate mongole. Ele vor fi gata către seară.

— Ai grijă să nu se întîrzie. În noaptea asta agenţii noştri trebuie să treacă graniţa, spuse colonelul, aplecîndu-se peste harta uzată prinsă pe perete. Ce crezi, domnule maior, care dintre aceste două direcţii trebuie aleasă? întrebă el, arătînd cu degetul scurt şi strîmb, liniile albastre şi groase trase dinspre dealul Handgaita spre rîul Halhin-gol.

— Nu ştiu, rosti Ma ridicînd din umeri, şi, amintindu-şi de anul 1939, de luptele din regiunea rîului Halhingol [1], la care luase şi el parte şi unde japonezii suferiseră o grea înfrîngere din partea trupelor Republicii Populare Mongole, oftă adînc.

---

[1] La 28 mai 1939, armatele imperialiste japoneze au încălcat teritoriul R. P. Mongole cu scopul de a cuceri tînăra republică şi de a ocupa în continuare părţi din teritoriul Uniunii Sovietice. Pe baza acordului sovieto-mongol din 12 martie 1936, Uniunea Sovietică a sărit în ajutorul R. P. Mongole. Trupele sovieto-mongole, dînd o lovitură nimicitoare agresorilor pe cursul rîului Halhin-gol, i-au alungat pe japonezi de pe teritoriile R. P. Mongole (august 1939). La 16 septembrie, în urma altor înfrîngeri grele, Japonia s-a văzut silită să propună Uniunii Sovietice încheierea ostilităţilor.

— Ce tot oftezi ? îl întrebă ironic Ken, ducîndu-şi mîinile la spate şi umflîndu-şi pieptul. Văd că nu-ţi prea place cînd se pomeneşte de Halhin-gol. Hai, fii bărbat, maiorule ! Capul sus !

Rîsul ironic al colonelului, dispreţul cu care îl privea superiorul, fură ca o lovitură de bici pentru maior. Îi păru rău de răspunsul dat şi se grăbi să-şi îndrepte greşeala :

— După părerea mea, domnule colonel, ambele direcţii sînt bune.

— De bune sînt ele bune, dar trebuie ales drumul cel mai sigur pentru a-l putea înşela mai uşor pe inamic şi pentru a ajunge cît mai repede la punctele unde i se va putea pipăi pulsul. Trimite agenţii cu avionul la Apele Fierbinţi şi organizează trecerea lor peste rîul Numreg. Întocmeşte un plan amănunţit al operaţiei şi raportează-mi.

★

— Vă trimit un oaspete. Vă rog să-l primiţi bine şi să aveţi personal grijă de el, spuse proprietarul şi directorul principal al firmei *Baoşan*, domnul Ta, administratorului hotelului *Asia Răsăriteană* din Cianciun.

— Am să-l primesc cu plăcere, domnul meu. Vă rog să-mi spuneţi cînd şi de unde va sosi ? întrebă servil administratorul.

— Soseşte azi de la Vaniemiao. Trebuie să aveţi însă în vedere că nu e un peştişor dintre aceia pe care obişnuiţi dumneavoastră să-i prindeţi, ci e vorba de o adevărată balenă, spuse generalul rîzînd. E un comunist chinez de seamă, un ilegalist cu experienţă.

— Îmi daţi o însărcinare grea, domnule general. Dar am să încerc să mă descurc.

— Trebuie să vă descurcaţi. Cu orice preţ. Omul acesta a sosit de curînd de la Pekin la Vaniemiao şi a devenit asociatul şi conducătorul firmei comerciale „Va". Aveţi sarcina să-l urmăriţi cînd va ieşi din hotel şi să aflaţi cu cine se întîlneşte şi pe cine vizitează. Îndată ce va sosi, am să-l trimit la hotelul dumneavoastră cu un om care are să vă dea un bilet de la mine. Aţi înţeles ?

— Am înţeles. Am să fac tot ce-mi va sta în putinţă.

— Vă rog să fiţi, însă, foarte precaut. Rapoartele să mi le trimiteţi prin vechiul nostru om de legătură. Primul raport îl am la orele două noaptea la locul stabilit. S-a înţeles ?

— Am înţeles, domnul meu. Totul are să fie făcut întocmai cum aţi ordonat.

— Puteţi pleca.

Administratorul se retrase după ce făcu o plecăciune adîncă.

Generalul Ta reciti telegrama cifrată primită de la colonelul Ken :

„Conducătorul firmei «Va», numitul Van An-cen, aflat sub observaţia noastră ca important conspirator în contra statului, a plecat la Cianciun aparent pentru a procura un transport de mărfuri de la firma dumneavoastră. Dosarul lui vi l-am comunicat mai de mult în mod amănunţit. Rugăm cercetaţi legăturile lui la Cianciun, iar informaţiile culese să ni le comunicaţi nouă."

— Un negustor chinez, sosit de la Vaniemiao, doreşte să stea de vorbă cu dumneavoastră, anunţă un servitor.

— Un negustor din Vaniemiao ? Nu şi-a spus numele?

— Nu, şi nici eu nu l-am întrebat.

— Bine ai făcut. Spune-i că deocamdată nu sînt în birou, dar că de îndată ce am să mă întorc, ai să mă înştiinţezi de sosirea lui. Fii politicos cu el. Mai întreabă-l o dată de unde a venit. Probabil că-i tocmai Van An-cen. Aşadar, iată, domnule maior, s-a ivit prilejul pe care îl aştepţi de atîta vreme de a te evidenţia. Sper că îţi aminteşti instrucţiunile mele referitoare la Van An-cen ? Să ţi le mai reamintesc, totuşi, încă o dată, fiindcă dacă este într-adevăr cel drept care este luat de către cei de la Vaniemiao, atunci trebuie să fim cu ochii în patru.

— Am să ţin seama de toate acestea, domnule general. Puteţi fi liniştit. După înfăţişare, face o impresie plăcută. E prezentabil, se poartă cu demnitate şi-i politicos. Vorbeşte bine limba japoneză.

— M-da... — rosti îngîndurat generalul. Comuniştii sînt nişte inamici puternici. Sînt viteji, devotaţi convingerilor lor, rezistenţi, inventivi şi abili. Tocmai din aceste pricini e greu să lupţi cu ei. Trebuie, însă, să-i depăşim

în toate privinţele. Trebuie să reuşim să le opunem principiile noastre, principiile moralei samurailor [1], spiritul nostru cu adevărat japonez şi să terminăm cu comuniştii o dată pentru totdeauna. Du-te şi fă cum ţi-am spus.

Uitînd că nu este în uniformă şi că îi lipsesc cizmele, maiorul, deghizat în servitor, salută lipind călcîiele, apoi ieşi.

„Oricît de puternic şi de viclean ai fi, n-ai să scapi uşor din mîinile mele bătrîne, dar încă destul de puternice. Am să scot untul din tine, şi-am să te trimit colonelului Ken ca să-ţi facă o bucurie. Se vede că el nu-i destul de tare pentru tine", rîse liniştit generalul Ta, după ce rămase singur.

Servitorul reveni în sala de aşteptare şi, făcînd o plecăciune adîncă, îi spuse vizitatorului :

— Pentru moment, directorul lipseşte. Îndată ce va sosi, am să-l anunţ de venirea dumneavoastră. Iertaţi-mă că vă întreb, dar de unde veniţi ?

— Transmiteţi-i, vă rog, că vin de la Vaniemiao. Trebuie să-i înmînez directorului o scrisoare de la fratele său, căpitanul I. Afară de asta, aş vrea să discut cu dînsul diverse chestiuni de afaceri.

— Aşteptaţi, vă rog, aici. Mă mai duc o dată să văd, spuse şi mai politicos servitorul.

„Probabil că e în birou. Dar de ce mă ţine atît de mult în sala de aşteptare ? Mai verifică ceva în ultima clipă ? Habar n-are că eu ştiu foarte bine ce instituţie se ascunde sub firma *Baoşan*", se gîndi Van An-cen.

Maiorul-servitor se afla din nou în faţa generalului.

— Zice că vrea să vă înmîneze o scrisoare de la fratele dumneavoastră şi să discute în chestiuni de afaceri.

— O scrisoare de la fratele meu ? Hm ! Prin urmare e Van An-cen. Agentul care l-a urmărit de la gară pînă la firmă mi-a raportat telefonic. Bine, am să-l primesc îndată. Aşadar, maiorule, nu uita : va trebui să joci rolul servitorului său. Sarcina dumitale principală este de a nota exact ora plecării lui de la hotel şi ora întoarcerii, de a-l observa în timpul şederii în camera hotelului şi de a cer-

[1] Samurai — castă războinică japoneză.

ceta cu atenţie, în absenţa lui, camera şi lucrurile pe care şi le-a adus. Ai înţeles ?

— Da.

— Poftește-l să intre.

— Îndată, spuse maiorul şi se îndreptă grăbit spre uşă.

În pragul uşii, Van An-cen îşi scoase pantofii, iar după ce intră făcu o adîncă plecăciune spre gazdă.

— Vă salut ! Vă rog să mă scuzaţi că am îndrăznit să vă deranjez. Sînt conducătorul firmei „Va" din Vaniemiao. Permiteţi-mi să vă predau o scrisoare de la fratele dumneavoastră, spuse el, predînd gazdei plicul cu scrisoarea căpitanului.

— Sînt foarte bucuros să vă cunosc. Dezbrăcaţi-vă şi luaţi loc, spuse prietenos Ta, scoţînd din plic scrisoarea.

— Vă mulţumesc, rosti Van An-cen scoţîndu-şi mantaua.

Servitorul îi luă imediat mantaua şi pălăria şi le puse într-un dulap care se afla într-o parte a camerei. În timp ce atîrna lucrurile oaspetelui în dulap, servitorul îl privea nedumerit. „Să fie oare chinez ? Prea vorbeşte bine limba japoneză." Cum uşa dulapului era deschisă larg, printre alte haine Van An-cen zări o uniformă de culoare kaki, cu epoleţi de aur şi galoane roşii. Izbuti chiar să distingă gradele de general-locotenent. Informaţiile lui se dovediră deci exacte : în fruntea firmei *Baoşan* se afla un general-locotenent. Servitorul, observînd că n-a deschis dulapul care trebuia, şi temîndu-se că oaspetele ar putea vedea uniforma, trînti cu putere uşa şi deschise imediat alt dulap, în care atîrnă îmbrăcămintea lui Van An-cen.

Ocupat cu citirea scrisorii, gazda nu observă greşeala servitorului.

„...te rog să primeşti bine pe aducătorul acestei scrisori. Mi-e bun prieten. Dacă vrei să-mi comunici ceva, poţi să-i predai lui scrisoarea dumitale." Generalul îşi stăpîni cu greu furia care începea să clocotească în el împotriva fratelui său. „Ce dobitoc ! Cum poate fi atît de idiot ?! S-a împrietenit cu un escroc şi e mulţumit ! Şi trimite scrisoarea deschisă ! Dacă nu primea mesajul cifrat de la Ken, vita asta, care spune că e fratele lui, l-ar fi putut împinge să comită naiba ştie ce greşeală !"

Cu toate astea, generalul rămase în aparență foarte calm și amabil.

— Poți pleca, se adresă el servitorului. Mai tîrziu ai să-l conduci pe domnul Van An-cen la hotel. Vă rog, serviți-vă ! Nu doriți o țigară ? rosti apoi mieros, împingînd în fața oaspetelui un vas frumos plin cu fructe și o cutie lăcuită, cu țigări.

— Mulțumesc. Cu fratele dumneavoastră, căpitanul I, sînt bun prieten. Probabil că v-a scris despre asta în scrisoare, spuse Van An-cen.

— Cum nu, cum nu ! Țin foarte mult la fratele meu și vă sînt recunoscător că ați binevoit să-mi aduceți vești de la el. Am sentimentul că ar fi venit chiar fratele meu. Prietenii lui sînt și prietenii mei, răspunse generalul zîmbind. Luînd apoi o carafă de cristal, care se afla întotdeauna pe masă, umplu două pahare și propuse lui Van An-cen să bea împreună în cinstea sosirii lui și a împrietenirii lor. După aceea începură să discute.

— Cînd apa lacului e liniștită, și rațele sînt liniștite, spune o zicală. Sînt încîntat că modesta noastră firmă se poate bizui pe o colaborare permanentă cu o firmă atît de înfloritoare ca a dumneavoastră, rosti zîmbind Van An-cen.

— Ați rostit cuvinte înțelepte. Vreau să adaug, însă, că oamenii demni de stimă trebuie să se ajute cu mărinimie între ei și trebuie să fie uniți, cum sînt degetele într-un pumn, răspunse Ta rîzînd.

— Zgîrcitul n-are parte de prieteni, iar cine n-are prieteni, e sărac și singur. Cine știe să lege prietenii e bogat. Eu unul am mulți prieteni și pot spune că sînt recunoscător destinului meu, spuse Van An-cen și rîse și el.

— Cuvintele dumneavoastră sună ca maxima unui înțelept, numai că sînt puțin cam enigmatice. Iar tainițele acestei enigme sînt greu de descoperit.

— În fond, pentru asta există enigme, pentru a nu fi prea ușor dezlegate !

— Văd că sînteți un as în materie de discuții filozofice, așa că mă recunosc învins. Nădăjduiesc însă că mă voi putea număra și eu în curînd printre prietenii dumneavoastră.

— Ar fi o cinste deosebită pentru mine. „Cine ştie să lege prietenii e bogat", iată deviza mea ! răspunse rîzînd Van An-cen.

— Frumoasă deviză şi sînt gata să o adopt şi eu. În orice caz, nădăjduiesc că vom fi prieteni buni. Iar acum, stimabile musafir, vă rog să-mi arătaţi lista de mărfuri de care aveţi nevoie.

Van An-cen îi dădu lista şi procura firmei, care îl împuternicea să încheie tranzacţii comerciale.

— V-am fi foarte recunoscători dacă aţi putea să ne livraţi toate mărfurile cerute pe baza listei.

— Cred că vom satisface în întregime cererea dumneavoastră. Am să predau lista şefului secţiei de desfaceri şi dumnealui se va înţelege cu dumneavoastră asupra amănuntelor.

— Cum vom face decontarea, domnule director ? Doriţi să vărsăm întreaga sumă pe loc, în numerar, sau ne puteţi acorda un credit ?

— O parte din mărfuri vi le vom livra pe credit. Dar am dori ca în viitorul apropiat să ne livraţi şi dumneavoastră ceva. În primul rînd materii prime şi alimente. Şeful secţiei de achiziţii vă va comunica ce anume ne face trebuinţă.

— Se înţelege că vă vom putea livra, deşi nu ştiu dacă vă vor conveni termenele noastre. La întoarcerea mea la Vaniemiao am să le stabilesc şi am să vi le comunic neîntîrziat.

— Aveţi de gînd să plecaţi curînd ? Nu vreţi să mai staţi la noi, la Cianciun ?

— Mă aşteaptă acasă treburi urgente. Va trebui să plec peste vreo cinci zile.

— Vă înţeleg, trăim vremuri de încordare.

— Într-adevăr, răspunse Van An-cen, schiţînd un zîmbet ironic.

— Nădăjduiesc că nu e ultima dumneavoastră vizită la Cianciun. Uşile firmei noastre vor fi întotdeauna deschise pentru dumneavoastră, şi începînd de astăzi sînteţi pentru noi un oaspete dorit. Voi fi oricînd bucuros să vă primesc.

— Vă sînt foarte recunoscător, domnule director.

— Şi-acum, să ne mai gîndim şi la dumneavoastră... Cred că e cazul să vă odihniţi puţin, spuse Ta, apăsînd pe butonul soneriei. Mi se pare că aţi venit aici direct de la gară...

— Da, m-am grăbit să vă găsesc.

— Vă voi da îndată un însoţitor. Vă va conduce la hotel şi va rămîne pe lîngă dumneavoastră în tot timpul şederii dumneavoastră aici. Ştiţi, sînt slabe speranţe să te poţi bizui pe oamenii hotelului !

— Vai ! Nici n-am îndrăznit să sper o asemenea atenţie din partea dumneavoastră, îi mulţumi Van An-cen. Nu ştiu, însă, dacă merită să vă faceţi atîtea griji şi să vă lipsiţi de serviciile unuia dintre servitorii dumneavoastră ?

— Nici vorbă ! Firma noastră e în măsură să-şi primească în mod onorabil clienţii de seamă. În afară de asta, sînteţi prietenul fratelui meu şi, prin urmare, oaspetele meu personal.

Între timp intră servitorul pe care Van An-cen avusese prilejul să-l cunoască.

— Îl vei conduce pe domnul Van An-cen la hotelul *Asia Răsăriteană* şi vei rămîne cu dînsul pentru a-l servi în tot timpul şederii sale la noi.

Servitorul-maior încremeni într-o plecăciune respectuoasă în faţa oaspetelui.

Mic şi îndesat, semănînd cu un buştean putred, bătrînul Ta se ridică de la masă şi, amabil pînă la exagerare, îşi luă rămas bun de la Van An-cen. Între timp, zîmbind larg, încît i se vedea dantura de aur, îl sfredelea pe musafir cu privirea ochilor săi rotunzi şi negri ca nişte mărgele.

„Generalul e neobişnuit de amabil ! Îmi pune la dispoziţie pînă şi servitorul lui ! Şi ce servitor ! Probabil că şi ăsta are în dulap o uniformă de ofiţer", îşi spuse Van An-cen ieşind în urma maiorului travestit. De altfel, ştia prea bine că sub straiele unor slugi, spălătorese sau tot felul de vînzători ambulanţi, adesea se ascund agenţi sau chiar generali japonezi. „Fără îndoială că Ma sau colonelul i-a rugat pe colegii săi să mă urmărească în timpul şederii la Cianciun. Lacheul ăsta mă va urmări pretutindeni ca o umbră. Şi probabil că nu e singurul. Trebuie

să mă aştept ca generalul să-mi mai «ataşeze» şi alte suflete vîndute, ce seamănă a oameni taman ca umbra cu omul viu. Numai că generalul — deşi pare a fi extrem de abil în materie de spionaj — va afla tot atît cît au aflat Ken şi slugoii lui. Va trebui să se mulţumească doar cu bănuielile lui, ceţoase ca visul şi lipsite de consistenţă ca umbra. În afară de bănuieli, generalul nu are nici o probă împotriva mea."

CAPITOLUL X

Răufăcătorul se pierde singur

— Dumneavoastră sînteţi administratorul hotelului ?

— Da. Dar sînt ocupat. Adresaţi-vă funcţionarului de serviciu. Vine îndată.

— Scuzaţi, am o scrisoare către dumneavoastră, insistă servitorul care îl însoţea pe Van An-cen, întinzînd un plic. O scrisoare din partea directorului firmei *Baoşan,* domnul Ta.

Auzind numele lui Ta, administratorul deveni deodată politicos şi zîmbi arătîndu-şi dinţii mari şi albi. Citi biletul. În timpul acesta, Van An-cen îl cerceta atent. Să fie oare numai o coincidenţă ? Numai o asemănare ? Sau omul ăsta e într-adevăr Ţze ? Să aibă atîta noroc încît să-l găsească întîmplător pe pescar ? Van An-cen continua să-l cerceteze pe administratorul cufundat în citirea scrisorii. Nu, nu putea fi o coincidenţă. Aşa arăta şi pescarul în fotografia pe care o văzuse. Aşa şi-l închipuia şi Van An-cen după descrierile care i se făcuseră. Înalt, cu umerii laţi, cu faţa arsă de soare, cu fruntea lată brăzdată de o cută adîncă şi cu un rînjet care îi descoperea dinţii albi şi mari. Mai erau şi semnalmentele principale : nuanţa roşcată a părului, o aluniţă mare pe obrazul drept şi o cicatrice albă semănînd cu un viermişor, pe tîmpla stîngă. Şi duhneşte şi a băutură.

— Am înţeles, spuse administratorul, restituind scrisoarea. Aveţi nevoie de o cameră ? Pentru o singură persoană ?

— Nu ! O cameră pentru două persoane. Rămîn şi eu la hotel ca să-l servesc pe domnul, răspunse servitorul.

— Am înţeles. Ce etaj preferă domnul ? întrebă administratorul, examinînd oaspetele trimis de general.

„Are o ţinută mîndră şi o expresie hotărîtă. E un om tînăr, dar se vede că e sigur de el", gîndi Ţze şi surîse din nou călătorului.

— Aş dori o cameră la parter, răspunse Van An-cen.

— Foarte bine. Trebuie să vină imediat omul de serviciu... Dar, ca să nu vă fac să aşteptaţi, am să vă însoţesc chiar eu.

Îi conduse pe oaspeţi pe un culoar îngust, mai întîi drept înainte, apoi coti spre stînga şi deschise în sfîrşit uşa camerei cu numărul zece.

— Poftiţi, iată camera dumneavoastră. Totul e pus la punct, spuse administratorul şi ieşi după ce făcu o plecăciune.

Servitorul aşeză pe masă valiza lui Van An-cen şi întrebă politicos :

— Ce porunciţi să comand pentru cină şi ce doriţi să beţi ?

— O să cinăm mai tîrziu, răspunse Van An-cen, aşezîndu-se pe scaun şi întinzîndu-i servitorului pălăria.

— Vorbiţi foarte bine limba japoneză, observă servitorul, deschizînd dulapul.

— Un comerciant trebuie să cunoască limbile vorbite în locurile unde vrea să facă comerţ. Eu unul călătoresc de aproape zece ani prin Manciuria şi am apucat să mă descurc destul de bine cu japoneza.

— Probabil că nu veniţi pentru prima oară la Cianciun.

— Ba da, pentru prima oară... A ! Era să uit ! Ai făcut o mare greşeală cînd ai deschis alt dulap decît cel care trebuia, spuse pe neaşteptate Van An-cen şi îl priveşte cu privirea pe servitor.

Servitorul se zăpăci şi roşi.

— Nu înţeleg la ce vă referiţi...

— La faptul că în biroul stăpînului dumitale, directorul firmei, ai deschis în fața unui om străin un dulap în care atîrna o uniformă de general. Trebuie oare să știe toată lumea că domnul Ta e general ?

— Dar vă înșelați, domnul Ta nu e general. E uniforma fratelui său mai mic, cu care locuiește în aceeași casă.

— Fratele mai mic al stăpînului dumitale nu-i general, ci căpitan. Trăiește în orașul Vaniemiao și e prieten cu mine.

— Domnul I e frate cu stăpînul meu numai după mamă. Vorbeam de fratele lui bun.

— Ești sigur că are un asemenea frate ? Mă îndoiesc. Nu știu cum se face că n-am auzit niciodată nimic despre el de la căpitanul I. În schimb, n-am nici o îndoială că ești foarte neglijent cu secretele ce ți se încredințează. Era vorba nu numai de secretul stăpînului dumitale, dar și de un secret de stat și dumneata ai atras asupra dumitale o mare primejdie dezvăluindu-l.

— Iertați-mă, domnule. Ce fel de secrete poate avea directorul unei firme comerciale ? încercă servitorul să zîmbească. Ce poate fi curios în faptul că în dulapul lui se află și lucrurile fratelui său ?

— Iar vorbești despre un frate pe care l-ai inventat ? Văd că ești un om viclean și nesincer. Nu întîmplător îți slujești stăpînul cu atîta indolență. Îmi pare rău că nu te-am demascat imediat, acolo, în biroul stăpînului dumitale, căruia trebuia să-i atrag atenția asupra acestei chestiuni. Dar mi-a fost pur și simplu milă de dumneata.

— Vă asigur, domnule, că îmi slujesc stăpînul cu devotament și că nu am nici o vină față de el. Prin urmare, nu vă sînt pe plac... Dacă-i așa... — se încurcă maiorul.

— Nu-mi ești pe plac ? îl întrerupse Van An-cen. Mi-a fost milă de dumneata și m-am gîndit : omul are nevastă, copii, merită oare să-l nenorocesc ? Iar dumneata îmi spui : „nu vă sînt pe plac" ! De vreme ce nu vrei să recunoști și ții morțiș să minți mai departe, hai să mergem la stăpînul dumitale și o să ne lămurim îndată.

Van An-cen se ridică de pe scaun și făcu un pas către ușă.

Servitorul, palid de spaimă, îi tăie drumul şi bolborosi :

— Vă rog, domnule ! Nu mă pîrîţi ! N-am făcut nimic deosebit, dar stăpînul e un om foarte aspru şi...

— Nimic deosebit ? De vreme ce nu vrei să-ţi recunoşti vina, înseamnă că eşti capabil de orice. Pari să fii japonez, şi cu toate acestea cine ştie dacă nu eşti un duşman al ţării dumitale ! Sînt dator să mă duc şi să-i spun totul stăpînului dumitale.

Şi rostind acestea, Van An-cen făcu din nou un pas hotărît către uşă, dar servitorul căzu de data asta în genunchi în faţa lui.

— Aveţi milă de mine, domnule ! Sînt vinovat, am fost neglijent. Era uniforma stăpînului. Dumnealui e general, general în rezervă, dar nu vrea să se afle. Nu-i face plăcere să se afle că din general a ajuns comerciant.

— Văd că iar ai luat-o razna... Prin urmare e un secret personal al stăpînului ? Aşadar, nu e atît de plăcut dacă află despre asta vreun străin ? Cînd am să am ocazia, am să-l întreb dacă e adevărat ce spui.

— Nu e chiar aşa. E, într-adevăr, un secret.

— Ei poftim, acum se pare că ai devenit ceva mai sincer. Ridică-te ! Ce stai în faţa mea în genunchi ? Doar nu sînt dumnezeu. Nu-ţi vreau răul. Am vrut numai să înţelegi că ai săvîrşit o greşeală foarte gravă. Şi eu sînt stăpînul unei firme importante şi prieten cu fratele stăpînului dumitale. Faţă de mine, n-are de ce să se ferească prea mult. Dar puteai să faci aceeaşi greşeală faţă de un om cu totul străin, sau faţă de un duşman. Acum pricepi ce prejudiciu puteai să-i pricinuieşti stăpînului şi nu numai lui ?

— Înţeleg. N-are să se mai repete niciodată. Vă sînt recunoscător pentru bunătatea ce mi-o arătaţi şi mă voi strădui să vă răsplătesc la fel.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, dar secretele trebuie să ştii să le păstrezi. Ai înţeles ?

— Am înţeles şi vă mulţumesc pentru povaţă.

— Ajunge cu atîtea mulţumiri. Mai bine spune-mi cine eşti ? Stăpînul tău e general, dar dumneata ce eşti ?

— Eu ? Eu... sînt un servitor de rînd, răspunse încurcat maiorul.

— Atunci slujeşte-mă, dar slujeşte-mă cinstit ! Deocamdată am de scris o telegramă. Ai să te duci la poştă şi ai s-o expediezi la Vaniemiao.

Van An-cen se aşează la masă şi scrise repede pe o foaie de hîrtie : *„Am ajuns cu bine. Afacerile merg bine. Peste vreo două zile încărcăm marfa."*

— Poftim şi du-te la poştă, spuse apoi, dînd servitorului foaia.

„Administratorul hotelului şi pescarul Ţze sînt fără îndoială una şi aceeaşi persoană. A trădat şi-acum se află în slujba serviciului de spionaj japonez. Probabil că a fost însărcinat să mă urmărească. Spre norocul meu, habar n-are că-i cunosc trecutul. Va trebui să-l provoc cît mai neîntîrziat, ca să se dea de gol şi să-mi pot verifica presupunerile. Dacă am să mă conving că el e pescarul Ţze, am să mă străduiesc să-l fac inofensiv", chibzuia Van An-cen.

Servitorul se întoarse curînd şi, dîndu-i recipisa, îl informă că a expediat telegrama.

— Acum poţi să mănînci. Eu mă duc să mă plimb puţin. Nu ştiu de ce, dar mă cam doare capul. Mă întorc peste o oră, sau o oră şi jumătate, spuse Van An-cen şi plecă.

Rămas singur, servitorul încuie uşa, răsuflă adînc şi scoase repede din buzunar un carneţel în care îşi notă : „Plecat 20 şi 50 min."

Van An-cen îşi făcu drum pe una din arterele principale ale oraşului. Pe reverul mantalei purta insigna de „Director-conducător al firmei comerciale Va". Cîţiva trecători, comercianţi de vază şi notabilităţi din localitate, văzîndu-l atît de prezentabil, bine îmbrăcat şi cu ochelari mari, fumurii, îl salutară prietenos, ca pe o veche cunoştinţă. Strada era aglomerată. Van An-cen mergea încet, ca un om care vrea să se plimbe. Cerceta vitrinele magazinelor, se oprea pe la chioşcuri şi tarabe, cumpără cîteva mărunţişuri. Din cînd în cînd se uita pe furiş în urma sa, dar nu izbuti să-şi dea seama dacă e urmărit.

Hotărît să aştepte pînă se va face întuneric, cînd pe stradă vor fi mai puţini trecători, se îndreptă spre Mormîntul Mamei Virtuoase şi al Fiului Iubitor, care se afla în piaţa de unde pornea strada principală a Cianciunului.

În ciuda orei tîrzii, strada era plină de cerşetori. Chinezi în zdrenţe, japonezi în chimonouri ponosite, purtînd sandale scîlciate, cu talpă de lemn, se aruncau în genunchi în faţa trecătorilor, întinzînd mîini slabe, murdare şi pline de răni şi cerînd de pomană. Cînd vreun trecător le arunca o monedă măruntă, care cădea sunînd în farfuria de lemn sau pe trotuar, cerşetorii tresăreau ca la o împuşcătură, sau la o lovitură de bici. Din loc în loc, bieţii oameni zăceau pe caldarîm nemişcaţi, ca morţi, cu burţile supte de foame. Priveliştea îl făcu pe Van An-cen să se cutremure. Din timp în timp, pe mijlocul străzii treceau rikşe. Nenorociţii ce alergau trăgînd cărucioarele în care se lăfăiau japonezi şi chinezi bine hrăniţi şi îmbrăcaţi, îşi întindeau gîturile slabe şi vînoase, desprinse ca nişte trunchiuri uscate din cămăşile leoarcă de sudoare. Cei din rikşe ţipau la ei şi îi împungeau în spinare cu bastoanele, îndemnîndu-i să alerge mai repede.

La Mormîntul Mamei şi al Fiului, deasupra căruia îşi întindea ramurile un ulm uriaş, se înălţa un monument construit dintr-o mulţime de pietre clădite în piramidă. Van An-cen se opri şi îngenunche. Legenda spune că aici era înmormîntată o mamă care muncise pînă la capătul puterilor şi murise de foame dîndu-şi ultima bucăţică de pîine fiului. Fiul — zice legenda — a plîns zile întregi şi a bătut mătănii la mormîntul mamei, n-a mai mîncat şi n-a băut, pînă a murit şi el şi a fost înmormîntat alături de ea. Mormîntul simboliza dragostea plină de jertfe a mamei şi iubirea neţărmurită a fiului, fiind totodată o replică adusă lăcomiei şi violenţei ce conduceau lumea în care milioane de oameni sînt condamnaţi la mizerie şi la moarte timpurie.

Mormîntul devenise loc de pelerinaj pentru mii şi mii de oameni săraci care, blestemîndu-şi viaţa grea şi fără speranţe, veneau în faţa lui, se aruncau la pămînt, plîngeau şi se rugau. Chiar bogătaşii şi aristocraţii, cînd treceau pe lîngă el, suspinau făţarnic, îşi împreunau mîinile şi implorau cerul să le dea viaţă lungă şi spor la cîştiguri.

Cu coada ochiului, căutau însă la bieții cerșetori, care își înălțau ruga către zei, cerînd dreptate și milă, implorîndu-i să facă o minune ce i-ar putea ajuta să se smulgă din ghearele mizeriei și nedreptății. Bineînțeles, însă, că nici piramida de pietre, ridicată în amintirea celor morți, nici ulmul singuratic cu crengile stufoase, pe care fluturau jertfele — petice de pînză pestriță și baticuri albe — nu puteau săvîrși minuni. Rămîneau toate surde la rugăciunile pelerinilor, ca de altfel și zeii din ceruri...

Van An-cen rămase mult timp în genunchi. Gînduri cînd triste, cînd luminoase îi treceau prin minte. Vedea parcă aevea pe mama și pe fiul înmormîntați acolo cu ani în urmă. Semănau ca două picături de apă cu nenorociții întîlniți la tot pasul în orașul acesta, sau în alte orașe, sate și așezări de nomazi de pe teritoriile ocupate. În contrast, îi apăreau imaginile unei alte lumi, în care oamenii și-au găsit drumul spre fericire. Nu prin rugăciuni, ci prin luptă plină de abnegație și muncă dîrză ajunseseră pe drumul luminos.

Într-un tîrziu se ridică încet și porni fără grabă. Era aproape ora zece seara și se făcuse întuneric. Ajungînd la capătul străzii principale, se pomeni dintr-o dată la marginea orașului, pe malul rîului Itunhe. În jur nu mai ardea nici un felinar și bezna era de nepătruns.

Administratorul hotelului, care, ascunzîndu-se cu băgare de seamă, îl urmărise tot timpul, deveni neliniștit. Se temea ca urmăritul să nu dispară în beznă ! Trebuia să se țină mai aproape și în același timp să nu-și trădeze prezența. Acolo, în cîmp deschis, Van An-cen ar putea ușor să-l observe.

Ascunzîndu-se de Van An-cen, dar străduindu-se totuși să nu-l piardă din ochi, administratorul reflecta : multe a mai avut prilejul să vadă în viața lui, prin multe i-a fost dat să treacă și a făcut o mulțime de treburi. Dar, cum se spune, peștele caută apa cît mai adîncă, iar omul locul unde îi este mai bine. Pînă mai ieri avea o muncă, azi are alta, a slujit pe unii, acum slujește pe alții. Pe cine o fi slujind însă omul pe care-l urmărește ? Patria ? Patria e o poveste pentru proști. Pentru el, patria e acolo unde se plătește mai bine. Patria e bună cînd

îţi asigură un trai plăcut. Dar ce fel de viaţă poate fi cînd n-ai bani ? În ultima vreme, multă lume a intrat în panică. Oamenii se întreabă cum se va termina războiul, cine va învinge ? Lui puţin îi pasă ! Dacă vor învinge japonezii, va continua să-i slujească, iar dacă vor fi învinşi, p-aci ţi-e drumul ! Găseşte el alţi stăpîni. Omul, dacă-i deştept, slujeşte pe cei care-i plătesc mai mult.

Comerciantul ăsta din Vaniemiao trebuie să fie vreo pasăre rară, din moment ce însuşi generalul se interesează de el. I l-au pus la dispoziţie şi pe maior şi, pe deasupra, l-au solicitat şi pe el, administratorul hotelului, să-l urmărească. De data asta l-a prins ca pe o vulpe în capcană, n-are pe unde scăpa de ochiul vînătorului. Dar cine poate fi ? Vreun comunist primejdios ? Ce caută pe aici ? Mult are să mai stea pe mal ? De-ar începe o dată să facă ceva. „Îmi place cînd cel pe care îl urmăreşti începe să acţioneze, fără să bage de seamă că e urmărit. Simţi aceeaşi bucurie, ca în clipa în care s-a prins peştele în undiţă, sau cînd ai dat pe gît un păhărel bun. Ah, e straşnic ! zîmbi în întuneric iscoada. Generalul e mărinimos, ştie să răsplătească..."

Van An-cen se plimba liniştit pe malul rîului. Deodată se întoarse brusc şi văzu la vreo şaizeci de metri în urma lui o siluetă care se profila pe cerul întunecat. Fără să mai stea pe gînduri, se îndreptă cu paşi grăbiţi spre necunoscut.

— A ! Dumneavoastră sînteţi, domnule Van An-cen ? Ce faceţi aici ? întrebă administratorul hotelului, ca şi cum ar fi fost foarte normal să se întîlnească amîndoi în locul acela.

— Am ieşit să mă plimb şi m-am pomenit aici, la marginea oraşului. Mă doare tare capul. Mă gîndeam chiar să-mi scufund capul în apa rîului, dar cred că e prea rece acum.

— Şi eu am vrut să respir puţin aer proaspăt. Păcat că nu ne-am înţeles dinainte... Ne-am fi plimbat împreună.

— Da, ar fi fost foarte plăcut. Munca pe care-o faceţi vă permite să dispuneţi de timpul dumneavoastră ?

— Da, n-am o treabă prea grea şi-mi pot permite unele libertăţi.

— N-aţi fost cumva şi pe la Vaniemiao ? Parcă v-am mai întîlnit undeva, rosti Van An-cen privindu-l insistent.

— Nu. N-am fost niciodată la Vaniemiao şi sînt sigur că ne-am văzut pentru prima oară.

— Totuşi, mi se pare că v-am mai văzut undeva, dar unde, nu ştiu. Cu puţine eforturi, aş izbuti să-mi reamintesc. Hai să încercăm să ne reamintim împreună, spuse rîzînd Van An-cen.

— Sînt sigur că mă confundaţi cu cineva. Sînt însă mai mult decît măgulit că un oaspete atît de onorabil, ca asociatul firmei comerciale „Va" îmi acordă atîta atenţie. Pentru mine, e o descoperire fericită, răspunse administratorul rîzînd.

„Mai degrabă tu eşti o descoperire fericită pentru mine ! se gîndi Van An-cen, privindu-şi cu atenţie tovarăşul de drum şi convingîndu-se tot mai mult că nu poate fi decît Ţze. Întrebarea e, care dintre noi doi va reuşi să se folosească primul de descoperirea sa !"

Cu glas tare, însă, nu spuse decît :

— O descoperire fericită... dar numai dacă am să vă pot fi de folos cu ceva. Bineînţeles, îmi face multă plăcere să vă aud spunînd asta.

— Mă bucur că v-am cunoscut şi sînt gata să vă stau la dispoziţie, răspunse administratorul. Rămîneţi mai mult timp la noi ?

— Nu, doar cîteva zile.

Însoţit de administrator, Van An-cen se întoarse la hotel.

★

— Domnule colonel, v-aş ruga să-mi relataţi ce au raportat agenţii noştri, i se adresă generalul Ta locţiitorului său, cu care stătea de vorbă într-un birou special, unde directorul firmei *Baoşan* se ocupa de obicei cu problemele de spionaj. Generalul şedea tolănit într-un fotoliu adînc şi urmărea distrat dîra subţire de fum ce se ridica din ţigară.

Colonelul, un japonez foarte distins şi elegant, cu o mustaţă scurtă, puţin încărunţită şi ochelari cu rame de aur, scoase o foaie de hîrtie dintr-o mapă şi începu să citească :

— „În seara sosirii sale, comerciantul s-a dus la Mormîntul Mamei şi Fiului, unde s-a rugat îndelung. Cînd s-a făcut întuneric, s-a dus pe malul rîului Itunhe şi s-a plimbat. S-a întors apoi acasă, împreună cu administratorul hotelului. Atît în drum spre mormînt, cît şi în timp ce se plimba pe malul rîului nu s-a oprit şi n-a stat de vorbă cu nimeni."

— Şi ce comunică maiorul ?

Colonelul scoase o altă foaie şi citi :

— „Van An-cen a ieşit din hotel la orele 20 şi 50 minute şi s-a întors la orele 23 şi 05 minute."

— E limpede. Ar fi interesant să ştim ce l-a determinat să se plimbe pe malul rîului ?

— Plimbarea mi se pare suspectă. Probabil că trebuia să se întîlnească pe mal cu cineva.

— Mda... Sau avea o întîlnire, sau a bănuit că e urmărit şi a vrut să verifice. Afurisită vulpe !

— Administratorul e un copoi cu experienţă, dar cine ştie, poate că i-a scăpat totuşi ceva, ţinu să remarce colonelul.

— Tot ce se poate. N-o fi stat cineva lîngă Van An-cen cînd se ruga la mormînt ? L-aţi întrebat despre asta pe administrator ?

— Nu, domnule general.

— Rău, foarte rău ! Întrebaţi-l neapărat. Daţi-i ordin să-l urmărească pas cu pas. Afară de asta, mai puneţi cîţiva agenţi să-i urmărească pe comerciant şi pe administrator. Să facă serviciu cu schimbul, zi şi noapte. Înţeles ?

— Am înţeles, domnule general. Şi mai e ceva. Personal, cred că n-ar strica să alegem pe una dintre cele mai frumoase fete de-ale noastre şi s-o trimitem comerciantului la hotel, chipurile ca o zînă a nopţii !

— Nu, colonele. Dacă omul e, într-adevăr, un ilegalist cu experienţă, procedeul ar fi prea naiv. Va pricepe îndată de unde vine o asemenea „atenţie" destinată plă-

cerilor sale. Principalul e să se repartizeze cît mai judicios agenţii şi să organizaţi totul cum se cuvine. Nu trebuie să ne scape nimic, absolut nimic. Nimeni să nu se afle însă în preajma lui. Să nu observe nimic, oricît de atent ar cerceta. Dacă n-a venit pentru a achiziţiona mărfuri de la noi, mai devreme sau mai tîrziu va trebui să-şi dea arama pe faţă. Ocupă-te, deci, domnule colonel, de agenţi şi lucraţi cu ei în consecinţă.

— Am înţeles, domnule general.

— Încă ceva. Nu reţineţi prea mult documentele lui Van An-cen. Expertiza trebuie făcută urgent. E bine să i le restituiţi cît mai repede. Ce nevoie avem să-i stîrnim inutil bănuielile ? Raportează-mi în fiecare dimineaţă cum merge treaba.

— Totul se va executa conform ordinelor dumneavoastră, domnule general, rosti colonelul ridicîndu-se. Îmi permiteţi să mă retrag ?

— Vă rog.

★

În ce priveşte staţia de radio, Van An-cen era ferm convins că maiorul sau colonelul Ken nu aveau nici o bănuială. Dacă ar fi mirosit ceva, ar fi încercat s-o detecteze. După toate semnele, convorbirile lui cu „A", pe lungimea de undă stabilită, nu fuseseră descoperite de nimeni. Prin urmare „A" va veni sigur la restaurantul hotelului. Zilele de întîlnire le stabiliseră de comun acord mai demult.

„Cum să scap, însă, pentru cîtva timp de ticălosul ăsta ?" se întreba Van An-cen, uitîndu-se la servitorul său.

— Ascultă — i se adresă maiorului — am să te rog să te duci pînă la sediul firmei. Ai să iei de acolo actele necesare, cu care te duci la gară să întocmeşti toate formele pentru încărcarea mărfurilor. Poimîine se transportă. Cunoşti situaţia din ceea ce ţi-am mai explicat înainte. Eşti lămurit ?

— Da, stăpîne.

— Bine. Atunci du-te degrabă.

După plecarea maiorului-servitor, Van An-cen se apropie de fereastră. Nu peste mult, îl văzu pe agent ieşind din hotel şi pornind în direcţia firmei. Mai zăbovi cîtva timp, apoi coborî în sala restaurantului, unde se instală la o măsuţă din fundul sălii, într-un colţ retras, şi îşi comandă liniştit prînzul.

Puţin timp după aceea apăru „A". Van An-cen, care şedea cu faţa spre uşă, îl zări imediat. Locotenentul străbătu încet sala, părînd că îşi caută un loc. Nu erau prea multe persoane în restaurant, dar la fiecare masă şedea măcar cîte un om. „A" se apropie de Van An-cen şi îl întrebă politicos :

— Îmi permiteţi să mă aşez la masa dumneavoastră ?

— Poftiţi, vă rog, îi răspunse Van An-cen.

— Locotenent... („A" îşi rosti numele).

— Van An-cen, administratorul şi conducătorul firmei comerciale „Va" din Vaniemiao.

— Îmi pare bine de cunoştinţă. Ce mai e nou pe la dumneavoastră, la Vaniemiao ?

O veche prietenie îi lega pe cei doi bărbaţi, patrioţi înflăcăraţi ce luptaseră cu fermitate şi abnegaţie împotriva duşmanului comun. Li se părea că de la ultima lor întîlnire trecuse o veşnicie şi erau amîndoi foarte emoţionaţi. Cu toate acestea, păstrau în aparenţă un calm desăvîrşit şi continuau să discute liniştit, ca nişte oameni care s-au întîlnit întîmplător la masă într-un restaurant.

— Ce noutăţi interesante v-aş putea spune, cînd locuiţi într-un oraş mare ca Cianciun ? răspunse Van An-cen şi întrebă în şoaptă : Cum o duci, scumpe prietene ? E totul în ordine ?

— Probabil ştii că hotelul e o filială a serviciului japonez de spionaj şi că toţi funcţionarii sînt agenţii generalului Ta, îl informă tot în şoaptă „A".

— Ştiu. De altfel, directorul firmei vrea să mă atragă într-o cursă.

— Fiecare pas pe care îl faci e urmărit. Administratorul e un om primejdios. Înainte locuia la Apele Fierbinţi.

— Aşa ! Aseară m-a urmărit pînă la malul rîului. Prin urmare e un fost om de-al nostru, aşa cum am bănuit.

— Ah, nemernicul ! exclamă locotenentul. Zărindu-l, însă, pe chelnerul care se apropia, continuă degajat o conversaţie banală : Cum e recolta la Vaniemiao ?

— Anul ăsta e excepţională. Se va recolta aproape de două ori mai mult grîu decît anul trecut.

Chelnerul aşeză pe masă farfuriile cu mîncarea comandată de Van An-cen şi se adresă noului client.

— Ce doriţi să serviţi ?

— Zeamă de peşte, tocană şi compot.

— Vă servesc îndată, spuse chelnerul şi se îndepărtă.

— Administratorul hotelului e omul japonezilor, şopti „A". Poate fi periculos.

— Trebuie să-l facem inofensiv. Prin urmare, lucrezi la secţia de informaţii a japonezilor ? Cum merge treaba în noul post ?

— Servitorul tău e colaboratorul biroului nostru secret. Mă aflu în relaţii bune cu el. Mi-a vorbit despre tine. Te consideră un agent important al partidului comunist chinez.

— Am bănuit şi eu. Înainte de a pleca de la Vaniemiao am vrut să mai iau legătura cu tine, dar cum am primit comunicarea ta că japonezii au descoperit o staţie americană la Cianciun, am renunţat.

— Să vezi ce tărăboi a fost aici ! Şefii tunau şi fulgerau. Unii dintre ei au fost frecaţi ca hoţii de cai pentru că au descoperit-o atît de tîrziu. În ultima vreme serviciul de contrainformaţii şi-a intensificat activitatea. Va trebui să luăm contact mai rar.

— Ce facem cu administratorul ? spuse Van An-cen, chibzuind cu glas tare.

— Trebuie astfel ticluită treaba, încît să-l alunge chiar ei.

— A, da... Era să uit. Servitorul pe care mi l-au pus la dispoziţie a făcut o gafă chiar din prima zi. Eram în birou la Ta, cînd a deschis din greşeală un dulap în care am zărit uniforma generalului. L-am speriat că am să-l spun superiorului, şi ticălosul m-a implorat să nu-l denunţ.

— Asta poate să ne fie de folos.

— Dacă veţi avea prilejul să treceţi prin orăşelul nostru, Vaniemiao — rosti pe neaşteptate Van An-cen,

schimbînd brusc subiectul — vă rog să treceţi şi pe la noi, pe la modesta noastră firmă. Vă vom primi cu plăcere...

— Mulţumesc pentru invitaţie. Cînd voi avea prilejul să vizitez oraşul, am să mă opresc cu plăcere la dumneavoastră, răspunse „A" zărindu-l şi el pe chelnerul care se apropia.

— Prînzul dumneavoastră e gata, domnule locotenent, anunţă chelnerul şi aşeză pe masă farfuriile cu mîncare.

— Sînt flămînd ca un lup, aşa că am să dau totul gata într-o clipită, glumi „A" aplecîndu-se deasupra farfuriei.

— Vă doresc poftă bună, zîmbi chelnerul şi, strîngînd farfuriile goale din faţa lui Van An-cen, se îndepărtă.

— Aşadar servitorul meu e coleg cu tine la secţia de informaţii ?

— S-ar putea spune că e chiar şef. E maior.

— Oho ! Şi în ce relaţii sînteţi ?

— Nu lucrăm demult împreună, dar mi se pare că se poartă bine cu mine. La rîndul meu, îl plătesc cu aceeaşi monedă, zîmbi „A". Îi cam plac banii, e laş şi în trecut a avut oarecari neplăceri în slujbă.

— Familie are ?

— Sînt numai doi, el şi nevastă-sa. Copii n-are. Nevastă-sa e o femeie frumoasă şi cochetă. Ai să rîzi, dar administratorul hotelului se bucură de atenţia ei. Sînt informat că, în absenţa soţului, doamna îl primeşte pe administrator la ea acasă.

— Uite ce te rog să faci. Străduieşte-te să-i strecori maiorului o scrisoare anonimă, cam cu următorul cuprins : „Am aflat că în lipsa dumneavoastră, casa vă este vizitată de administratorul hotelului *Asia Răsăriteană*, care întîrzie foarte mult acolo. Vine foarte des, mai cu seamă în ultima vreme. Întrucît vă doresc binele, am hotărît să vă previn de primejdia care ameninţă onoarea dumneavoastră." Scrisoarea trebuie să ajungă la el chiar azi, către orele opt seara.

— Bine, am să aranjez, răspunse „A". Şi-acum, problema numărul unu. Inginerul-şef al construcţiei fortificaţiilor de la Hingan e chemat pentru douăzeci iulie la Cianciun. Va avea la el planurile.

— Cînd au de gînd să termine construcţia ?

— La începutul lui septembrie.

— Comunică-mi prin radio cînd, la ce oră şi în ce vagon va pleca înapoi. Va trebui să-l dăm jos din tren şi să-l deposedăm de servieta cu planurile. Dragă prietene, multe vor depinde de felul cum vei reuşi să îndeplineşti această sarcină. Nu e numai rugămintea mea, ci şi a milioanelor de oameni pentru a căror viaţă paşnică şi fericită luptăm, spuse Van An-cen ridicîndu-se de la masă.

— Mă voi strădui să fac totul cum trebuie. Ţi-am adus fotografiile inginerului şi maiorului, servitorul tău.

— Tocmai aveam de gînd să te rog să mi le procuri. Văd că te-ai gîndit singur să le aduci.

Se ridică şi locotenentul pentru a-şi lua rămas bun de la vecinul de masă.

— Sînt fericit de cunoştinţă, domnule Van An-cen. Vă mulţumesc pentru compania dumneavoastră plăcută.

Cînd îşi strînseră mîinile, „A" îi strecură pe neobservate pachetelul cu fotografiile, pe care-l ţinuse strîns în palmă.

— Rămîneţi cu bine. Nădăjduiesc că data viitoare ne vom întîlni într-o atmosferă mai liniştită şi mai fericită, spuse Van An-cen şi se îndreptă cu paşi mărunţi spre ieşire.

★

După ce se prezentă la sediul firmei, unde fusese trimis de Van An-cen, maiorul trecu pe la generalul Ta, pentru a primi instrucţiuni. Generalul îi aduse la cunoştinţă ce măsuri s-au luat pentru intensificarea urmăririi lui Van An-cen. „Negustorul" era strîns într-un cerc nevăzut, dar eficace. Hotelul fusese înconjurat cu agenţi secreţi.

În timp ce se întorcea la hotel, maiorul se gîndea cam ce posibilităţi îi mai rămîneau lui. Dorea foarte mult să le-o ia înainte celorlalţi şi să-l demaşte singur pe Van An-cen. Dar cîtă îndrăzneală din partea „negustorului" ! Ce repede îl luase în chestiunea cu uniforma generalului ! E adevărat că întîmplarea era destul de neplăcută. Numai de nu l-ar pîrî generalului ! Se cunoaşte cît colo că e un om curajos şi hotărît. Naiba să mai ştie ! Desigur că ge-

neralul n-are să-l spînzure pentru o asemenea greşeală, cu atît mai mult cu cît a născocit o explicaţie destul de veridică... Dar poate să-şi compromită foarte serios cariera. Nu cumva ar fi mai bine să nu se amestece în toată treaba asta ? În fond, se ocupă ei singuri de Van An-cen.

— Am îndeplinit tot ce mi-aţi cerut, domnule, rosti maiorul-servitor intrînd în cameră şi dîndu-i stăpînului procura şi frahtul pentru expedierea mărfii.

— Mulţumesc, răspunse Van An-cen şi puse hîrtiile în valiză.

— N-aţi luat încă masa, stăpîne ?

— Ba da. Nu te-am mai aşteptat şi am luat masa singur.

Cineva bătu tocmai atunci la uşă.

— Intră, strigă Van An-cen.

În prag apăru un comisionar chinez.

— Dumneavoastră sînteţi directorul firmei „Va" din Vaniemiao ? întrebă comisionarul făcînd o plecăciune.

— Da.

— Am fost rugat să predau o scrisoare servitorului dumneavoastră. Se poate ?

— Poftim.

Comisionarul înmînă servitorului scrisoarea şi ieşi făcînd o nouă plecăciune.

Servitorul deschise îndată plicul şi începu să citească. Deodată se încruntă, începu să-şi muşte buzele şi, mototolind nervos scrisoarea, o puse în buzunar. Apoi se aşeză pe canapeaua din împletitură de bambus şi, aruncîndu-şi privirile pe fereastră, căzu pe gînduri. Ce putea fi asta ? O calomnie din partea vreunui duşman, sau pur şi simplu era adevărat ? Maiorul cunoştea firea uşuratică şi senzuală a soţiei sale şi ştia că îi place să cocheteze cu bărbaţii. Să ajungă însă atît de departe ? Şi cu cine ? Să se încurce cu acel cîine făţarnic, care duhneşte veşnic a rachiu ? E drept că-i un bărbat voinic şi arătos... „Ah, nemernicul ! Ticălosul ! Nu degeaba mi-a fost totdeauna nesuferită mutra lui obraznică ! îşi spuse maiorul, clocotind de furie. Se vede că i s-a urît cu viaţa ! Am să-i ajut eu sufletului său mîrşav să se desprindă de trupul spurcat !"

Văzînd cum s-a schimbat la faţă servitorul, Van An-cen îl întrebă :

— Ce te-ai întunecat aşa ? Ţi s-a întîmplat ceva ?

— Nu, fleacuri ! Mi-a trimis nevastă-mea un bilet, ca să mă anunţe că s-a întîmplat o mică neplăcere la noi acasă.

— Eşti căsătorit de mult ? Ai şi copii ?

— Sînt căsătorit de cinci ani, dar n-am copii, răspunse iritat maiorul şi blestemîndu-l din adîncul sufletului pe pisălogul care îi punea tocmai acum asemenea întrebări şi faţă de care trebuia să joace rolul umilitor de slugă supusă.

— Cîţi ani ai ?

— Douăzeci şi nouă.

— Ah, dar dumneata eşti foarte tînăr ! Înseamnă că sînt cu şase ani mai vîrstnic decît dumneata.

— Prin urmare şi dumneavoastră sînteţi tînăr !

— Da, desigur, nu sînt bătrîn. Dar ia spune-mi, ce neplăcere ţi s-a întîmplat ? Poate că te pot ajuta cu ceva ?

— Nu, mulţumesc, răspunse maiorul, ascunzîndu-şi privirile. E o chestiune pe care trebuie s-o rezolv singur.

— Îmi pare foarte rău că nu-ţi pot fi de folos. Spune-mi sincer, poate eşti amărît pentru chestia cu greşeala pe care ai făcut-o ?

— Nu, domnule, nu-mi fac griji pentru asta. Mi-aţi făgăduit că nu mă veţi reclama şi vă socotesc un om de onoare.

„Se vede că norocul mi-a întors spatele, îşi spunea maiorul, încercînd să se liniştească. Am impresia că am nimerit în colţii unui tigru care abia aşteaptă să mă înghită ! Mai lipsea întîmplarea asta dezgustătoare cu nevastă-mea. Ce să fac, ce să fac oare ?"

— Părinţii dumitale trăiesc ? îi întrerupse gîndurile Van An-cen.

— Tata trăieşte. E în Japonia. Mama a murit.

— Îmi pare rău ! Înseamnă că eşti un fel de orfan. Dar ia spune-mi, omul ăsta ţi-e rudă ? îl luă prin sur-

prindere Van An-cen, apropiindu-se de el şi arătîndu-i fotografia unui bărbat în uniformă de maior.

Servitorul se sperie. Avea senzaţia că s-a rupt ceva în el. Se uita năucit cînd la fotografie, cînd la Van An-cen, îşi mişca buzele palide şi nu era în stare să răspundă.

„Să mă arunc asupra lui şi să-l gîtui", îi trecu deodată prin minte maiorului. Dar statura impozantă a lui Van An-cen, care era cu aproape două capete mai înalt decît el, îl sili să renunţe repede la această idee.

— N-nu... nu-l cunosc...

— Văd că vă place să glumiţi, domnule maior ! Cum, nu vă recunoaşteţi ? spuse rîzînd Van An-cen. Sau încercaţi să mă păcăliţi, ca şi în chestiunea cu uniforma generalului ? Spuneţi-mi adevărul, ori...

— Bine, am să vă spun adevărul. E o fotografie veche de a mea. Am fost ofiţer, dar m-au scos din armată din motive de boală şi, neavînd mijloace, sau relaţii mai serioase, am fost nevoit să accept această situaţie jalnică la firma pe care o cunoaşteţi.

— Bine, asta la firmă ! Dar la biroul secret al secţiei de informaţii aveţi o muncă destul de convenabilă, nu-i aşa ?

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi.

— Nu înţelegeţi ? Atunci am să vă explic îndată. Vă cunosc întreaga activitate şi toată comportarea dumneavoastră. Îmi este foarte uşor să vă denunţ şi anume în aşa fel, încît veţi fi imediat dat afară din slujbă. S-ar putea chiar să fiţi dat în judecată, sau pur şi simplu „lichidat". Iar toate astea sînt, după cîte ştiu eu, rezultatul neglijenţei, pălăvrăgelii şi laşităţii dumneavoastră. Eu sînt un comerciant paşnic. Nu mă ocup de politică, dar am şi eu mîndria şi demnitatea mea. Pur şi simplu mă indignează că sînt hăituit ca o fiară. Ce v-am făcut ? Ce vină am ? Ce naiba staţi tot timpul pe capul meu ? Ce vreţi de la mine ?

Sub privirea ameninţătoare a lui Van An-cen, maiorul sări fără să vrea de pe canapea şi, pălind şi mai tare, spuse :

— E... e o neînţelegere. Eu, personal, n-am nici o vină.

— Uite ce e, domnule maior ! Sînt un om hotărît şi nu mă plec în faţa nimănui cînd e vorba să-mi apăr

bunul meu renume. Alegeţi : ori ne explicăm pînă la capăt, ori, jur în faţa zeilor, o să vă luaţi rămas bun de la cariera dumneavoastră şi poate chiar de la libertate.

— Bine, dar dumneavoastră trebuie să înţelegeţi, domnule Van An-cen, că eu nu dispun de mine. Sînt un simplu executant al dispoziţiilor altora.

— Ascultaţi, domnule maior, vă repet încă o dată. N-am nimic comun cu nici un fel de politică. Sînt un om de afaceri, dar ştiu să-mi apăr situaţia. Am prieteni şi protectori care nu sînt mai puţin influenţi decît generalul dumneavoastră. Personal, nu vă doresc răul şi vă propun să ne înţelegem cu binele. În acest caz, nu numai că nu veţi avea de suportat nici o neplăcere, dar veţi putea chiar conta pe sprijinul meu. Nu vă uitaţi că sînt un simplu comerciant provincial. Sînt totuşi un om cu stare şi am relaţii serioase. Gîndiţi-vă la ce v-am spus şi hotărîţi-vă.

Maiorul simţea cum i se strînge laţul în jurul gîtului. Omul ăsta nu glumeşte. Îl are la mînă şi îl ţine strîns. Cine o fi oare ? Cum a putut afla că servitorul lui e în realitate maior, colaborator al secţiei de informaţii ? Şi să obţină chiar o fotografie ! Judecînd după aluzii, rezultă că omul îi cunoaşte şi trecutul, un trecut nu chiar nepătat. Cum să scape de el ? Să se ducă şi să povestească totul generalului ? Nu, ar însemna să se termine rău. Generalul i-a mai trecut cu vederea pînă acum de mai multe ori greşelile. O dată cu mita aceea buclucaşă, apoi cînd a fost descoperit că e laş... Ultima oară, însă, i-a spus pe faţă că pe vremea lui, în asemenea cazuri, ofiţerii îşi făceau harakiri [1]. Ce-ar fi ?... Nu ! E încă tînăr şi încă nu e totul pierdut. În fond, nu trăieşte de două ori. Trebuie să încerce să se înţeleagă cu omul ăsta ciudat. Să fie oare un comunist primejdios ? Deocamdată e numai o presupunere. Trebuie să vadă ce vrea de la el.

— Bine, domnule Van An-cen, sînt de acord să mă explic cu dumneavoastră. Ce doriţi să ştiţi ?

— Să ştiu ? Ştiu atît cît îmi trebuie să ştiu. După cum vedeţi, pînă şi despre trecutul dumneavoastră ştiu mai mult decît credeaţi... Mai mult chiar decît şefii dumnea-

[1] Sinucidere prin spintecarea abdomenului.

voastră. Doresc să încetaţi o dată cu urmărirea mea. E o treabă absolut lipsită de rost. Iar pentru asta vreau ca cel puţin dumneavoastră să vă angajaţi că nu-mi faceţi neplăceri.

— Vă promit.

— Nu ! Promisiunea nu-mi este de ajuns. Staţi jos şi scrieţi.

Maiorul ezită.

— Staţi jos şi scrieţi, domnule maior ! repetă cu glas ameninţător Van An-cen.

Supunîndu-se în faţa dîrzeniei lui Van An-cen şi pierzînd orice urmă de bărbăţie, maiorul se aşeză la masă şi se uită întrebător la Van An-cen.

— Scrieţi : Ca urmare a greşelii pe care am făcut-o, am dezvăluit faţă de persoane străine faptul că firma *Baoşan* e în realitate unul din centrele de spionaj ale Marelui Stat-Major şi că şeful acestui centru este generalul-locotenent Ta, pseudo-director al firmei.

Maiorul se uită de cîteva ori pe furiş la Van An-cen. Apoi oftă şi continuă să scrie.

— Mai departe : Eu însumi sînt un colaborator al secţiei de informaţii şi am primit însărcinarea să-l urmăresc pe directorul-conducător al firmei comerciale „Va" din Vaniemiao, domnul Van An-cen.

— Aţi scris ?

— Da.

— Citiţi cu glas tare.

Cu vocea voalată de emoţie, maiorul citi ceea ce scrisese.

— Foarte bine. Acum semnaţi şi treceţi sub semnătură numărul buletinului dumneavoastră de identitate. Sper că aveţi buletinul la dumneavoastră ?

Maiorul se ridică de pe scaun şi începu să se scotocească prin buzunare. O clipă, se gîndi să se repeadă la uşă şi să fugă. Dar privirea lui Van An-cen îl ţintui locului. Maiorului i se tăiară picioarele şi se prăbuşi pe scaun.

— N-am la mine buletinul. L-am lăsat acasă.

— Aveţi de gînd să continuaţi a glumi cu mine ? Ei bine, vă previn că n-am poftă de glume, domnule maior !

Vă atrag atenţia pentru ultima oară : vă jucaţi cu focul ! Semnaţi !

Maiorul semnă în tăcere.

— Scoateţi buletinul şi menţionaţi numărul sub semnătură !

Scoţînd din buzunar buletinul, maiorul se execută docil.

După ce confruntă numărul şi semnătura de pe foaia de hîrtie cu cele din buletin, Van An-cen împături cu grijă declaraţia.

— Şi acum, domnule maior — rosti el — să stăm de vorbă prieteneşte. Dacă îmi promiteţi să nu-mi mai faceţi tot felul de ticăloşii, n-am să folosesc niciodată declaraţia aflată în posesia mea. Repet, sînt un om paşnic şi nu doresc să mă cert cu dumneavoastră. Nu mi-ar folosi la nimic.

Scoase portţigaretul, îi oferi maiorului o ţigară şi îşi aprinse şi el una.

— Dacă intenţionaţi însă — continuă — să vă atingeţi vreodată de mine, atunci păziţi-vă ! Nădăjduiesc că n-o să aveţi niciodată motiv s-o faceţi. Dar, spuneţi-mi, vă rog, de ce sînt bănuit de şefii dumneavoastră ?

Degetele maiorului începură să tremure şi ţigara îi căzu din mînă. Se aplecă, o ridică şi se uită cu un surîs jalnic la Van An-cen.

N-avea încotro. Declaraţia scrisă se afla în buzunarul lui Van An-cen, prin urmare era legat de acest om printr-un lanţ pe care îi va fi greu să-l rupă. Încălcarea datoriei ? Trădarea celorlalţi ? A generalului ? Fie ce-o fi ! La urma urmelor, lăsînd la o parte greşeala cu dulapul — pe care n-a făcut-o intenţionat — pînă acum n-a divulgat nici un secret important. În ceea ce priveşte faptul că firma serveşte numai de paravan serviciului de informaţii, Van An-cen ştia dinainte, aşa cum ştiu şi mulţi alţii. În plus, n-a povestit nimic despre vreun coleg de-al lui, şi chiar dacă ar... Cîţi dintre ei nu sînt gata oricînd să-l distrugă pe el ?! Altfel, sînt de treabă, chiar şi bătrînul general. Este adevărat că Ta nu s-a purtat rău cu el, dar nu o dată l-a luat în batjocură. În realitate, hodorogul e un escroc de prima mînă, care se îngrijeşte în primul rînd să-şi umple buzunarele. Chiar dacă are să-i spună lui Van An-cen de ce e bănuit, ce importanţă

poate avea ? Tot nu-i poţi prinde pe toţi comuniştii, nici pe cei chinezi, nici pe japonezi.

— Nu vreţi să vorbiţi ? îi întrerupse gîndurile Van An-cen.

Maiorul tresări.

— Ba da. Pot să vă spun... Sînteţi... sînteţi bănuit că aţi fi agentul comuniştilor din Pekin.

— Ia te uită ! Cine-o mai fi şi deşteptul care a scornit o poveste atît de stupidă ? exclamă Van An-cen izbucnind în rîs. Vă asigur că sînt comunist aşa cum sînteţi dumneavoastră preot catolic. Ce calomnie idioată !

Maiorului i se ridică o piatră de pe inimă. Nu se putea să nu-l creadă pe Van An-cen, un om atît de calm, în stare să rîdă cu atîta poftă.

— Aş fi bucuros să fie aşa, răspunse maiorul.

— În privinţa asta, puteţi fi liniştit. Iar acum spuneţi-mi sincer ce v-a mîhnit atît de mult cînd aţi citit scrisoarea primită adineauri ? Vă declar cu toată sinceritatea că aş dori să vă ajut.

Amărăciunea şi furia stîrnite de scrisoarea care-i vestea infidelitatea soţiei şi de care uitase în faţa celor ce au urmat răbufniră din nou şi mai puternic în sufletul maiorului.

I se aşeză un nod în gît şi era gata să izbucnească în plîns. Simţea nevoia să povestească totul cuiva ! „Trebuie ! Poate că aşa îmi mai uşurez sufletul", se gîndi maiorul.

— Bine, am să vă povestesc... A dat pacostea peste mine ! E o chestiune personală, intimă, dar... fie, am să vă povestesc ! Am aflat despre nevastă-mea că mă înşală.

— Şi sînteţi convins că e adevărat ? Nu cumva e numai o născocire a unui răuvoitor ?

— Mă tem că e adevărat. Din păcate, am avut nefericirea să mă căsătoresc cu o femeie uşuratică, nedemnă.

— Trebuie totuşi să verificaţi. Poate că nu e vinovată. În asemenea chestiuni, iniţiativa vine întotdeauna de la bărbat. Bănuiţi pe cineva ?

— Da. Şi am să vă spun pe cine : administratorul hotelului acesta. Ţineţi minte ? Omul care v-a primit.

Maiorul se hotărîse să povestească totul, fără să ascundă nimic, sperînd că va găsi în Van An-cen un aliat.

— Da, îmi amintesc. Să fie posibil aşa ceva ? Cum a îndrăznit să se atingă de onoarea unui ofiţer japonez ? Nu pot pricepe. De altfel, să fiu sincer, nici mie nu mi-a plăcut omul ăsta. Mi s-a întîmplat ceva, în legătură cu el, destul de curios. În seara sosirii mele m-am dus să mă plimb — vă amintiţi că v-am şi spus atunci că mă doare capul. Cînd am ajuns pe malul Itunhei, am dat acolo de el. Am avut impresia că m-a urmărit. Atunci habar n-aveam că sînt bănuit şi am fost foarte mirat. M-am întrebat ce sens are să urmăreşti, aşa din senin, un comerciant cinstit, care ajută, de altfel, de ajuns pe „protectorii" japonezi şi pe prietenii Manciuriei. Îmi spuneam însă că probabil m-am înşelat. Dar la întoarcere — fiindcă trebuie să ştiţi că ne-am întors împreună — m-a lăsat să înţeleg că într-adevăr mă urmărise.

— Cum ? Şi-a dezvăluit calitatea şi, peste toate, s-a mai întors şi cu dumneavoastră la hotel ?

— Da. Pe drum am discutat foarte liniştit.

— Ce ticălos ! În raport, a trecut toate acestea sub tăcere ! îi scăpă, fără să vrea, maiorului.

— De ce vă miraţi ? Şi dumneavoastră îl consideraţi un ticălos. De mirare este numai faptul că Japonia, marea noastră aliată şi protectoare, pe care dumneavoastră o reprezentaţi, angajează în serviciul ei asemenea lichele. Ce folos poate avea de pe urma lor ? Asemenea oameni nu pot decît să dăuneze cauzei.

„Trebuie înlăturat. Ce creatură josnică! Trebuie lichidat! se gîndi maiorul. S-ar putea ca tot ticălosul să mă fi turnat ! Din nenorocire, ştie destule despre mine, cîinele ! Cum a putut nevastă-mea să..."

— Am să-l distrug ! Îl omor ! izbucni furios maiorul.

Van An-cen simţi că maiorul nu rostise o simplă ameninţare. E drept că japonezul era un om cu un caracter slab şi lipsit de curaj, dar la disperare tocmai oamenii şovăielnici şi laşi sînt mai primejdioşi. Cine ştie, s-ar putea ca într-adevăr să-l trimită pe trădător pe lumea cealaltă. Poate să-l îmbete pînă nu mai ştie ce-i cu el şi să pună pe cineva, sau să-l ducă chiar el

pe Ţze pînă la rîu şi să-l arunce în apă. La drept vorbind, ce merita un trădător al cauzei sfinte, al luptei pentru promovarea intereselor oamenilor muncii, pentru independenţa naţională a patriei sale, vîndut acelora care au dezlănţuit războiul de cotropire şi au dus la pieire sute de mii de oameni pe front şi în spatele frontului ? Un asemenea om merită moartea. „Cine sapă groapa altuia, cade singur în ea", spune o zicală populară, iar pescarul se dovedise a fi unul dintre cei mai nemernici trădători. Probabil că încă nu se află decît în anticamera serviciului de spionaj japonez. S-ar putea să nu fi povestit japonezilor tot ce ştia şi aştepta ocazia să vîndă cît mai scump informaţiile pe care le putea da. Şi abia va aduce prejudicii şi mai mari cauzei, pe lîngă faptul că va pune în pericol viaţa unor luptători buni şi de nădejde. Totuşi, nu există un alt mijloc de a-l face inofensiv ?

— V-aş da un sfat ! spuse Van An-cen. Acum sînteţi prea tulburat. Nu trebuie să acţionaţi în pripă. În primul rînd, nu sînteţi încă sigur că soţia dumneavoastră vă înşală.

— Mă voi convinge chiar în noaptea asta, dacă îmi permiteţi să plec. Ştiu ce am de făcut.

— Bine. Să presupunem că veţi avea o confirmare neîndoielnică. Dar, mă întreb, merită oare să vă murdăriţi mîinile cu mizerabilul ăsta ? Nu s-ar găsi vreun alt mijloc de a scăpa de el ? Povestiţi-i generalului ce aţi aflat despre el şi desigur că generalul îl va înlătura.

— Nu, generalul îl apreciază foarte mult. Trebuie să-l înlătur eu însumi. Dacă aş avea bani, aş găsi eu un mijloc foarte sigur. L-aş expedia peste şapte mări şi ţări şi nu s-ar mai întoarce niciodată de acolo.

— V-am mai spus că sînt gata să vă ajut, domnule maior. Am bani şi puteţi conta pe mine.

— Vă mulţumesc, domnule Van An-cen ! Văd că sînteţi într-adevăr un om de onoare, un adevărat bărbat. N-am să uit niciodată ajutorul dumneavoastră. Acum, vă rog să-mi permiteţi să plec pînă mîine dimineaţă. Ştiu cum se poate ieşi din hotel fără să fiu observat. Vă rog, însă, ca în lipsa mea să nu permiteţi nimănui să

intre în cameră. Faceți în așa fel încît să nu știe nimeni că nu sînt aici. În noaptea asta am să verific totul, iar soarta ticălosului va fi pecetluită.

★

— Raportează-mi amănunțit, domnule colonel. Mă interesează fiecare amănunt, rosti generalul Ta adresîndu-se locțiitorului său.

— Cadavrul a zăcut multă vreme în apă. Din pricina asta, la autopsie nu s-a putut constata decît foarte greu cauza... Nu există, însă, nici o îndoială asupra identității. De asta...

— Cînd s-a petrecut faptul ? îl întrerupse nerăbdător generalul.

— Probabil alaltăieri, după ora nouă seara.

— Se știe unde se afla Van An-cen la ora aceea ?

— Verificînd, am constatat că în seara respectivă n-a ieșit din hotel. Au fost la el în vizită cîțiva comercianți din localitate și a chefuit cu ei, la el în cameră, pînă în zori.

— Cine sînt comercianții ?

— I-am verificat pe toți în modul cel mai minuțios. Niciunul nu justifică vreo bănuială.

— Reiese că administratorul hotelului a fost lovit în pîntec de copita diavolului ? izbucni generalul, foarte iritat. Și unde se afla în timpul acela onorabilul nostru maior ?

— Colaboratorii noștri de la hotel afirmă că Van An-cen și maiorul n-au părăsit hotelul nici în cursul zilei, nici în timpul nopții. Am interogat personal toate slugile și depozițiile lor coincid.

— Reiese, deci, colonele, că ne-am pierdut timpul de pomană cu acest Van An-cen ? Din ziua sosirii lui, urmărirea n-a dat nici un rezultat. În afară de faptul că e un comerciant din Vaniemiao, nu știm nimic ! Să ne fi înșelat în privința lui ? Văd că nici Ken n-a izbutit să afle deocamdată nimic.

— N-ar fi exclus să ne fi înșelat. Sau poate că ne aflăm în fața unui comunist excepțional de experimentat și de iscusit.

— M-da ! Sau... Dar cu „sau", domnule colonel, nu putem face nimic ! Nu există nici o probă împotriva lui. Înseamnă că... dar aici generalul se opri, nemaiştiind ce să spună. Cînd intenţionează să se întoarcă la Vaniemiao ?

— Chiar azi.

— Trimiteţi sub semnătura mea o telegramă cifrată colonelului Ken. Comunicaţi-i totul în amănunţime. Dispuneţi să ne raporteze regulat, o dată pe săptămînă, tot ce va mai afla în legătură cu Van An-cen. Comunicaţi-i de asemenea că, potrivit datelor noastre, Cijou, agentul din Pekin al Partidului Comunist Chinez, activează la Cianciun şi s-ar părea că locuieşte undeva în preajma Oraşului Alb. Nu-i exclus, totuşi, să fie o informaţie greşită. În orice caz, continuaţi să-l ţineţi sub observaţie pe Van An-cen.

CAPITOLUL XI

În stepă

În cabinetul redactorului-şef al ziarului *Steagul Albastru* avea loc o consfătuire a „reporterilor" şi „corespondenţilor" ziarului. Adresîndu-se colaboratorilor săi, colonelul Ken spuse :

— Nu trebuie să uitaţi nici o clipă importanţa misiunii ce vi s-a încredinţat. Serviciul de informaţii e cea mai ascuţită armă a statului în lupta împotriva elementelor subversive. El reprezintă ochii şi urechile armatei. Dacă munca e condusă cu pricepere, cu ajutorul serviciului de informaţii se pot cunoaşte din timp orice secrete şi orice planuri ale duşmanilor dinăuntru sau dinafară, se pune capăt activităţii lor şi li se pot da lovituri mortale. Nouă ni s-a încredinţat asigurarea securităţii pe vastul teritoriu al Provinciei Unite Sinan. De aici trebuie să desfăşurăm o activitate de spionaj şi de subminare împotriva ţării vecine. Principalul cap de pod al organizaţiei noastre de informaţii împotriva inamicului dinafară e regiunea de graniţă dintre culmea Handgait şi rîul Halhin-gol. Pînă

acum am făcut faţă îndatoririlor noastre în mod satisfăcător. Dar în ultima vreme situaţia s-a complicat. Avem greutăţi serioase pe fronturi. Pretutindeni acţionează partizanii şi agenţii inamicului. Comuniştii devin tot mai îndrăzneţi. Ţara şi împăratul ne cer, în aceste condiţii, eforturi deosebite. Trebuie să terminăm cu metodele superficiale, cu încetineala şi şovăiala. Trebuie să lovim duşmanul cu precizie şi să-l nimicim fără cruţare. Trebuie să intensificăm activitatea subversivă împotriva ţării vecine. A venit timpul să răzbunăm înfrîngerile de la Hasan şi Halhin-gol...

În timp ce vorbea, Ken se plimba nervos prin faţa celor adunaţi, îndreptîndu-şi din cînd în cînd ochelarii şi agitîndu-şi braţele scurte.

Uşa se deschise şi intră agentul de la biroul cifrului. Îi înmînă lui Ken o telegramă.

— Ce naiba o mai fi şi asta ? exclamă Ken, întinzînd telegrama maiorului Ma. Poftim, citeşte şi dumneata.

— Ce-i asta ? A fost ucis agentul care îl urmărea pe Van An-cen, dar participarea acestuia la crimă n-a fost dovedită. Informaţii amănunţite vor fi trimise printr-un curier special... Prin urmare nici ei n-au reuşit ! rosti cu glas tare maiorul.

— Situaţia e serioasă. Ce zici că scrie în legătură cu livrările de mărfuri pe credit ? întrebă colonelul luînd telegrama de la maior pentru a o mai citi o dată.

Auzind această convorbire, colaboratorii se priviră miraţi între ei. Colonelul oftă şi rămase cu privirea pironită în tavan. După un timp se adresă din nou auditoriului :

— Aţi auzit ? Am mai suferit un eşec. După cum vedeţi, nu ne este permis să pierdem nici o clipă. Trebuie să acţionăm. Trebuie să ne încordăm toate puterile. Una din sarcinile cele mai importante este să-l găsim şi să-l demascăm pe agentul comuniştilor chinezi care a venit aici de la Pekin. Trebuie să acţionăm cît mai repede. Cît o să ne mai pierdem vremea cu chestiunea asta ? exclamă răspicat Ken. Acela dintre dumneavoastră care va fi în stare să descopere o pistă sigură va fi răsplătit. Iar cel ce va manifesta indolenţă sau atitudine de gură-cască, va fi pedepsit ca un duşman, ca un trădător ! strigă Ken

cu voce ascuțită. Ați înțeles ? Apoi, liniștindu-se puțin, rosti : — Îl rog pe maiorul Ma să rămînă aici... Ceilalți pot pleca.

Cu aceasta, consfătuirea luă sfîrșit.

— Uite, maiorule, roadele grabei noastre prosteşti. N-ar fi trebuit să-l arestăm fără probe suficiente, spuse Ken după ce rămase singur cu locțiitorul său. Acum își bate joc de noi. Ne-am descoperit față de el cărțile, iar el ne dă cu tifla. Singura noastră speranță rămîne microfonul. Lui Sun Șan-li i-ați dat drumul ?

— Încă nu.

— Ce mai amînați ? Dă-i drumul cît mai repede acasă. Poate se dă de gol la microfon.

— Am înțeles. Ce să fac cu Țzo Li-țze ?

— Ți-am mai spus. Lasă-l în pace. Dă-i o altă însărcinare și consideră chestiunea încheiată. Trimite-i chiar azi generalului Ta o telegramă cifrată, comunicîndu-i în amănunțime măsurile luate de noi pentru continuarea supravegherii lui Van An-cen.

— Bine. Mai aveți să-mi dați vreo însărcinare ?

— Mai stai încă un pic. Am să-l trag puțin de limbă pe Fu Cen. Chiar acum. Sînt hotărît să-i smulg mărturisirea, sau să-l trimit să-și regăsească strămoșii, spuse colonelul, apoi telefonă comandantului închisorii și-i dădu ordin să i-l trimită imediat pe arestat.

— Ce vită încăpățînată e și băiețandrul ăsta ! interveni Ma. Toți cei de felul lui trebuie măcelăriți. Deocamdată, însă, ar trebui să-l strîngem bine în chingi, domnule colonel.

— Strîns în chingi ? De ce nu încerci dumneata ? Cu cît strîngi chingile mai tare, cu atît lovește mai rău cu copita. Stîrpiturile dracului !

Fu introdus Fu Cen. Tînărul avea fața umflată și plină de vînătăi. Strîngînd puternic din dinți, abia reușea să se țină pe picioare. Colonelul își turnă un pahar de vin și îl bău dintr-o înghițitură.

— Ei, secătură ! Ai de gînd să vorbești, sau te încăpățînezi să taci ?

— Am spus tot ce aveam de spus.

— Îți dau ultima șansă de a mărturisi. Ori spui adevărul, ori, chiar azi, ai să amuțești pentru totdeauna.

— N-am ce spune, nu știu nimic.

— Nu știi ? Cum arată comunistul care a sosit de la Pekin ?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Nu l-ai văzut ? Înseamnă că ai luat de la el manifestele cu ochii închiși ? Sau ești orb ?

— Nu, nu sînt orb.

Stăpînindu-și pofta de a se năpusti cu pumnii asupra tînărului, colonelul mai dădu pe gît un pahar cu vin.

— Ascultă, băiete ! Ți-aș putea fi tată. Îți dau un sfat bun. Mărturisește. Numește-l pe comunistul de la Pekin, spune de la cine ai primit manifestele și nu numai că n-o să te pedepsim, dar te vom și răsplăti cu dărnicie. Și ai să trăiești fără griji. Merită oare să-ți dai viața pentru alții ? Omul trăiește doar o singură dată.

— Și moare tot numai o dată !

— Pui de cățea ! strigă colonelul și, repezindu-se la Fu Cen, îl lovi cu sete în obraz. Fu Cen abia se mai putea ține pe scaun. Începură să-i tremure buzele, parcă i-ar fi venit să plîngă, și pe neașteptate îl scuipă pe colonel drept în obraz. Ken se dădu înapoi ca opărit, apoi, luînd de pe masă paharul subțire de sticlă, îl zvîrli ca un apucat spre Fu Cen. Paharul îl lovi pe tînăr în frunte, se sparse, iar pe obrazul lui Fu Cen începu să curgă o șuviță subțire de sînge.

— Luați-l de aici ! E condamnat la moarte ! strigă Ken agenților. Duceți-l la spînzurătoare și dați diavolului sufletul lui spurcat !

Doi agenți voinici îl înșfăcară pe Fu Cen și îl scoaseră din biroul colonelului, înghiontindu-l cu pumnii în spinare.

— Ai văzut ? i se adresă Ken maiorului, care urmărise toată scena cu satisfacție.

— E inutil să ne mai pierdem timpul cu dobitocul ăsta. Trebuie să sfîrșim o dată cu el, răspunse Ma.

— Ai dreptate. Dă ordin comandantului închisorii să-l scoată mîine la orele douăzeci și două în stepă și să-l împuște. Și să-ți raporteze imediat cum a decurs execuția.

☆

„Ce-o fi avînd surioara ? De ce o fi atît de palidă ? Se vede că s-a întîmplat ceva", îşi spuse Van An-cen uitîndu-se la Tugs, care tocmai intrase. Fata îi făcu semn să coboare în ascunzătoare, unde, izbucnind în plîns şi ţinîndu-se strîns de umărul lui, îi spuse cu voce stinsă :

— Se pregătesc să-l execute.

— Pe cine ? Pe tata ? întrebă speriat Van An-cen.

— Nu, pe prietenul meu. Lui tata i-au dat drumul. Tocmai alergam la dumneata să-ţi împărtăşesc cît mai grabnic această bucurie, cînd pe drum m-am întîlnit cu tînărul acela coreean, cu temnicerul. El mi-a spus că mîine seară la ora zece vor să-l ducă pe Fu Cen în stepă şi să-l împuşte.

— Nu plînge, surioară. Fii tare ! Noroc că l-au eliberat pe tata. Desigur că pe Fu Cen îl ameninţă o mare primejdie. Dar găsim noi o soluţie. Trebuie să încercăm să-l smulgem din mîinile călăilor. Fii curajoasă !

— N-are nici douăzeci şi cinci de ani. Din copilărie, n-a cunoscut decît nevoile şi amărăciunea. E un băiat de nădejde. Mi-a spus întotdeauna că n-are să-şi cruţe viaţa în lupta pentru eliberarea poporului său. Şi acum... acum are să moară ! rosti Tugs plîngînd în hohote.

— Linişteşte-te, surioară. Nu e timpul să plîngi. Trebuie să trecem la fapte. Ţi-a mai spus şi altceva tînărul coreean de care-mi vorbeai ?

— Da, mi-a mai spus. „Cel care doreşte să-l salveze pe Fu Cen să se bizuie pe mine", aşa mi-a spus. Şi mi-a mai spus că are un prieten care-l poate ajuta la nevoie.

— Tînărul coreean ne-a mai venit o dată în ajutor. E un om de nădejde şi putem avea încredere în el. O să-l salvăm pe Fu Cen, hotărî Van An-cen.

Tugs încetă să mai plîngă şi faţa i se lumină.

— Nu cumva ai să te duci şi dumneata cu ei ? Atunci merg şi eu.

— Nu, ai să rămîi aici. Cine-o fi prietenul de care vorbea temnicerul ? Să fie Se ?

— Da. El e. Nu l-ai uitat ?

— Pe prieteni nu-i poţi uita niciodată. Cu flăcăii ăştia sînt sigur că Fu Cen va fi salvat.

— Şi dacă reuşiţi să-l salvaţi, unde o să-l ascundeţi ?

— Săpăm un bordei sub coliba lui Se.

— Cînd o să mai aveţi timp să faceţi asta ?

— Reuşim noi. Am să-l trimit la Se pe funcţionarul care se ocupă cu încasarea debitelor. Mi-e prieten.

— Minunat !

— Mîine, cum s-o crăpa de ziuă, caută să te întîlneşti cu tovarăşii şi spune-le ca la şapte seara să mă aştepte la Porţile de Răsărit. Acolo ne vom înţelege cu privire la tot ce avem de făcut. Du-te mai întîi la Se şi spune-i că vom săpa sub coliba lui un bordei. Dimineaţa va veni la el funcţionarul de la firmă. Aşteaptă-l acolo şi prezintă-l lui Se. Fii tot timpul prudentă, aşa cum te-am învăţat.

— Nu-ţi face griji. Am să fac totul cum trebuie.

— Şi-acum pleacă. E timpul să te duci acasă. Trebuie să te îngrijeşti de tata. Cum o duce cu sănătatea ?

— Nu prea bine. Are tot trupul acoperit de răni şi vînătăi. Mi-a spus că deocamdată nu e bine să vii pe la noi. Speră să se îndrepte curînd şi să se apuce de treabă. Te roagă să ţii legătura prin mine.

— Bineînţeles, deocamdată nu e bine să ne vedem. Ai avut grijă să-l anunţi despre microfon ?

— Da.

— Ce ţi-a povestit despre el ?

— La fiecare interogatoriu îl schingiuiau şi-l întrebau dacă nu eşti Cijou, agentul partidului comunist, sosit de la Pekin. Tata a ţinut-o mereu cu : „Nu ştiu".

— E un prieten în adevăratul înţeles al cuvîntului. Un fiu credincios al poporului său, care în focul luptei dîrze pentru libertate şi independenţă şi-a format un caracter admirabil : stăruitor, devotat şi viteaz... Cînd l-au pus în libertate ?

— A venit acasă la şapte dimineaţa. Tocmai mă întorsesem de la dumneata şi mă apucasem să deretic prin bordei. I-am spălat rănile, i-am schimbat rufele, i-am pregătit prînzul. Am vrut să dau fuga imediat la dumneata, dar m-a sfătuit să aştept pînă seara.

— Bine-a făcut ! Dacă te vedea cineva că vii imediat, era destul de rău. Duşmanul nu e orb şi nu are cîtuşi de puţin intenţia să ne lase în pace. Acum, mai mult ca oricînd, trebuie să fim foarte prevăzători.

— Ah ! De altfel tata mereu îmi spune : „Sfătuieşte-te în toate cu fratele tău. E un dascăl cum nu se poate mai potrivit pentru tine". Am învăţat multe de la dumneata şi am să-ţi fiu recunoscătoare toată viaţa.

— În primul rînd, trebuie să înveţi de la popor. Masele luptătoare sînt dascălul nostru, al tuturora.

— Înţeleg. Iar înţelepciunea, curajul şi voinţa celor care luptă — cum spui dumneata — şi au rădăcinile în popor. Asta înseamnă că, învăţînd de la dumneata, învăţ de la popor.

— Bine, draga mea. Dar acum du-te cît mai repede acasă. Transmite-i tatii să se îngrijească şi să se îndrepte cît mai curînd.

— Mulţumesc. Am să trec mai tîrziu pe la dumneata, să-ţi pregătesc cina. Ne-am înţeles — nu ? — că nu vei pune în gură nici o îmbucătură pregătită de mîini străine.

*

Cu mîinile legate la spate, Fu Cen abia îşi tîra picioarele. În spatele lui mergea un poliţist, ţinînd puşca în cumpănire. Baioneta era fixată la armă. În stînga lui Fu Cen, un sergent-major de poliţie păşea cu lopata pe umăr. La şold purta o sabie curbă, într-o teacă de oţel care se bălăbănea la fiecare pas. Trăgea dintr-o ţigară lipită de colţul gurii.

— Pe o noapte atît de senină ar fi plăcut să călăreşti prin stepă, observă poliţistul.

— N-ar fi rău. Dar poate că ar fi mai plăcut să te plimbi prin Tokio, la braţ cu vreo coreeancă frumuşică, răspunse sergentul. Pe drum, poliţiştii îşi omorau timpul povestindu-şi anecdote fără perdea şi amintirile despre aventurile lor galante.

Pe cerul înstelat strălucea luna. Spicele aurii de grîu se legănau alene în adierea nopţii. Era una din acele nopţi minunate, cu lună plină, cînd liniştea trezeşte în om o bucurie inexplicabilă, dar şi o melancolie adîncă. Pentru Fu Cen, însă, căruia îi rămăseseră de trăit poate numai cîteva clipe, totul părea învăluit într-o negură cenuşie, de nepătruns. Prin minte i se perindau imagini din viaţa lui atît de scurtă. Singurătatea de care avusese

parte încă de copil, foamea, lipsurile, bătăile şi batjocura, iată ce-i oferiseră anii copilăriei. Nici un dram de fericire, nici o zi luminoasă ! Voise să înveţe, dar, pentru el, porţile şcolii erau închise. Voise să muncească, dar nu găsise decît arareori de lucru. Şi, cu toate acestea, ar fi vrut să trăiască. Atîta timp cît trăieşti, mai ai o speranţă, iar el spera cu atît mai mult, cu cît lupta pentru îndeplinirea viselor lui şi ale poporului său oropsit. Iată, însă, că de data asta mergea pe ultimul lui drum, drumul către moarte, pe care o simţea atît de aproape. Pentru ultima oară paşii lui stîrneau colbul gălbui al pămîntului, pentru ultima oară vîntul cald din stepă îi mîngîia faţa. Moartea însă nu-l înspăimînta. O înfrunta mîndru, cu fruntea sus. Duşmanii nu izbutiseră să-l îngenunche. Le dovedise că e un adevărat luptător, un fiu al stepelor libere. Prietenii îi vor răzbuna moartea. Ştia asta şi nu se îndoia de ei !

Fu Cen iuţi paşii. Inspira adînc, pînă în străfundurile pieptului, adierea vîntului care îi bătea în faţă şi privea stăruitor în zare.

Tugs... O iubea, deşi niciodată nu-i mărturisise dragostea lui. Ce mult ar fi dorit s-o poată numi o dată soţia lui ! Dar uite că visul nu se putea realiza. Ţara geme sub jugul străinilor şi pretutindeni în jur e atîta amărăciune şi suferinţă ! Timpuri grele, cînd trebuie în primul rînd să te gîndeşti la luptă... Nădăjduise că va veni vremea, că va sosi în cele din urmă ziua fericită cînd îi va putea spune totul.

„Păcat, totuşi, că nu i-am mărturisit, se gîndea cu amărăciune Fu Cen. O fi ştiind că am iubit-o ?"

— Stai ! strigă pe neaşteptate sergentul şi, după ce controlă dacă mîinile celui escortat sînt bine legate, strigă din nou : În ordine ! Dă-i drumul !

Porniră din nou la drum prin stepă.

Van An-cen, Se şi tînărul coreean aşteptau ghemuiţi într-o surpătură.

— Vin, şopti coreeanul.

— Văd, zise Van An-cen.

— Are numai doi însoţitori, rosti Se. Cred că o să-i doborîm repede.

În apropierea surpăturii drumul se ramifica.

— Pe unde o vor lua ? întrebă Van An-cen în şoaptă.

— Or să treacă pe aici, răspunse tînărul coreean, arătînd drumul ce se zărea la vreo zece metri de surpătură.

— Atunci ar fi bine să ne ascundem lîngă podeţul de colo, şopti Van An-cen şi se tîrî în direcţia indicată, ascunzîndu-se în iarba înaltă. Ceilalţi îl urmară. Trebuie acţionat iute, dar prudent. Nu începeţi înainte de semnalul meu. Cînd vă fac semn, loviţi ca trăsnetul ! adăugă Van An-cen.

— Am înţeles, răspunseră tovarăşii lui.

— Dă-mi niște tutun, că pe-al meu l-am terminat, rosti sergentul.

— Din păcate, domnule sergent, eu n-am nevoie nici de tutun, nici de fete, răspunse glumind poliţistul.

— Că nu fumezi, te cred, dar că nu iubeşti... Sau poate că eşti... — rîse de el sergentul.

— Nu ! Totu-i în ordine. Numai că mi-e frică de fete. Să nu mă prindă vreuna în laţ. N-aş schimba burlăcia pe nimic în lume ! exclamă poliţistul şi rîseră din nou cu gurile pînă la urechi.

— Acum e momentul ! Eu mă ocup de lungan, iar voi doi îl luaţi în primire pe celălalt. Atacăm toţi odată, îi lămuri în şoaptă Van An-cen.

— După mine ! se auzi brusc comanda şi cei trei prieteni se năpustiră fulgerător asupra poliţiştilor.

Cu o lovitură de cuţit, Van An-cen îl doborî pe sergent. Cînd termină cu el, Se şi coreeanul îi şi dezlegau mîinile lui Fu Cen, iar cel de-al doilea însoţitor zăcea la pămînt. Van An-cen se apropie de Fu-cen şi-l îmbrăţişă.

— Ei hai, fii mai vesel ! Ai să trăieşti şi-o sută de ani !

— Ai mîinile libere. O poţi îmbrăţişa, în sfîrşit, pe Tugs a ta. Vezi că fata te aşteaptă cu nerăbdare, adăugă vesel coreeanul şi rîseră apoi cu toţii. Fu Cen rîse şi el.

— Băieţi ! interveni Van An-cen. Hai să terminăm cît mai repede cu îngroparea ăstora.

— Unde ? întrebă coreeanul.

— Cum unde ? În groapa pregătită pentru Fu Cen.

— Avem şi lopată, rîse coreeanul, ridicînd lopata care căzuse lîngă sergent.

— Iar asta o punem în mormînt, ca să aibă cu ce fi spînzuraţi pe lumea cealaltă, spuse Fu Cen, arătînd frînghia cu care fusese legat.

Peste cîteva minute cadavrele erau acoperite cu pămînt jilav. Un nou mormînt în stepă...

„Ce mult seamănă cu fratele meu mai mare, mai ales cînd rîde. Am observat pentru prima oară în ziua de întîi mai, pe strada Hingan, cînd mă ducea escorta la închisoare, iar a doua oară chiar la închisoare, cînd am fost bătut în faţa lui cu vergelele. Nu ştiu de ce, dar azi mi se pare că seamănă şi mai mult cu fratele meu..." se gîndi Fu Cen cercetînd faţa lui Van An-cen.

— E timpul să plecăm, prieteni. Haideţi ! îi chemă Van An-cen.

Pentru a li se pierde urma, trecură prin vadul rîului Guilur şi se îndreptară apoi spre gropile părăsite, unde se fabricau pe vremuri cărămizi.

CAPITOLUL XII

O veste de la Cianciun

Tugs era îngrijorată. Şedea cufundată în gînduri şi trăgea cu urechea la fiecare zgomot. Uneori, avea senzaţia că recunoaşte pasul apăsat al lui Van An-cen şi îl vede intrînd vesel, bucuros să-i aducă vestea că izbutise să-l salveze pe Fu Cen. Dar îndată parcă îl vedea pe Fu Cen, stînd mîndru şi cu fruntea sus, pe marginea gropii ce se căsca undeva în stepa învăluită de întuneric. Vîntul îi flutura şuviţele de păr şi parcă îl auzea strigînd: „Moarte Japoniei imperialiste ! Trăiască Partidul Comunist din China !" Îl vedea parcă aevea pe poliţist cum

încarcă arma şi-l ocheşte pe Fu Cen în piept. Nu, nu se poate, n-o să-l ucidă ! Uite pe prietenii lui, în frunte cu Van An-cen, cum se năpustesc asupra poliţiştilor şi îi împing în groapă ! Şi fetei i se păru că aude cum cad trupurile lor în fundul gropii...

O ciocănitură o readuse la realitate... Ascultă cîteva secunde cu încordare şi se convinse că nu visa. Cineva bătea, într-adevăr, la uşă.

În pragul uşii apăru Van An-cen. Intră cu paşi repezi şi coborî îndată în ascunzătoare. Fata îl urmă ca o umbră. Jos, se opri în faţa lui Van An-cen, cu ochii larg deschişi, fără a cuteza să-l întrebe ce s-a întîmplat.

— L-am salvat. Trăieşte şi e liber.

— Ah, frăţioare, bunul meu frate ! Cît îţi sînt de recunoscătoare ! Nu-ţi dai seama ce gînduri m-au chinuit în orele acestea ! Nu ştii cît m-am frămîntat ! Şi pentru el, şi pentru dumneata, pentru toţi... — bîiguia Tugs printre lacrimi, dar cu un zîmbet fericit pe buze. Luă repede mîna lui Van An-cen şi îşi lipi obrazul de palma lui.

— Prietenii tăi s-au dovedit a fi nişte băieţi straşnici. Adevăraţi şoimi ! Cu oameni ca ei, nu te poţi pierde. Încă puţin, încă puţin şi flăcăii ăştia îi vor băga în groapă pe toţi asupritorii poporului. Să vezi ce ascunzătoare a săpat Se sub coliba lui ! Un adevărat palat pentru Fu Cen al tău, rosti Van An-cen zîmbind.

— Cum se simte ? E sănătos ? A ajuns în ascunzătoare ?

— Se simte destul de bine şi e sănătos. E un băiat voinic. Acum stă în ascunzătoare şi se odihneşte. După ce se va odihni, se va apuca iar de treabă. Se apropie vremea cînd va putea să se răfuiască în lege cu călăii săi ! Iar acum, surioară, la treabă !

Scoţînd staţia de radio-emisie, care era ascunsă şi camuflată cu grijă în ascunzătoare, Van An-cen începu să emită apelul pe lungimea de undă convenită : „Sînt noutatea... Sînt noutatea... Mă auziţi ?"

— Notează, îi porunci fetei cînd auzi că i se răspunde:

— ...„Comis-voiajorul pleacă la treizeci iulie în primul vagon. La orele douăzeci şi două va ajunge la voi. Va mai fi cineva cu el. Dosarul în cauza pescarului a fost clasat. Vă doresc succes. La revedere."

— Ai notat tot ?

— Da.

Citind mesajul primit, Van An-cen se încruntă şi o cută adîncă îi brăzdă fruntea.

— Se apropie clipa în care va trebui să îndeplinim o sarcină foarte grea şi legată de multe primejdii. Eşti gata să ne ajuţi ?

— N-am uitat porunca mamei de a ne răfui cu călăii ei. Nici eu nu concep viaţa fără libertate. Nu accept o asemenea viaţă. De aceea sînt pregătită pentru orice, chiar şi pentru moarte.

Van An-cen se uită cu mîndrie la eleva şi ajutoarea sa. Ce fiice minunate a format poporul muncitor al Chinei ! Ele sînt pe măsura fiilor săi ! Poporul care a zămislit părinţi ca bătrînul Sun Şan-li, fiice şi fii ca Tugs şi Fu Cen, va fi în stare să învingă orice duşman.

— Acum e timpul, dragă surioară, să te odihneşti. Vezi să dormi bine, fiindcă mîine vei avea de îndeplinit o misiune grea.

— Şi dumneata trebuie să te odihneşti ! Lucrezi zile întregi la firmă, şi-apoi... azi ai avut o zi deosebit de grea.

— Cînd munceşti pentru un ţel atît de mare, nu simţi oboseala. Găseşti în tine mereu forţe noi, voinţa se căleşte şi ajungi să poţi face faţă oricărei greutăţi, să suporţi orice lipsuri. Dacă vrei să dobîndeşti ceva, trebuie să munceşti cu îndîrjire. Totuşi, surioară, e timpul să te culci. Munceşti destul de mult şi eşti încă fragedă, o copiliţă, încheie zîmbind Van An-cen.

Se duse apoi din nou la aparatul de radio, alese o nouă undă şi începu să transmită : „Sînt noutatea... Sînt noutatea... Mă auziţi ?... În noaptea spre întîi august, la locul convenit şi la ora stabilită, voi veni pe jos... Voi veni pe jos... Pregătiţi doi cai. M-aţi înţeles ? Am încheiat."

Terminînd transmisiunea, Van An-cen se uită la ceas.

— Ascultă, surioară, nu ţi-au mai rămas de dormit decît două ore. Fuga în pat !

Tugs urcă repede din ascunzătoare. Curînd după aceea trecu şi Van An-cen în dormitorul său. Dar nu putu adormi. Se gîndea ce trebuie să facă a doua zi şi somnul

nu se lipea de el. Operația de mîine constituie ultima etapă a activității lui aici... Va trebui să obțină de la poliție o autorizație de călătorie la Tunliao, pentru unele afaceri ale firmei. În locul său, îl va trimite pe Fu Cen însoțit de tînărul prieten de la firmă. Vor merge pînă la gara Goghensume, iar de acolo se vor întoarce. El se va sui în tren la Apele Fierbinți și în drum va pune în sfîrșit stăpînire pe planul fortificațiilor de la Hingan. Va trebui s-o ia și pe fată. Împreună cu fata și cu Se treaba va merge strună. Rămase toată noaptea culcat, fără să poată închide ochii. Avu destul timp să se gîndească pînă în cele mai mici amănunte cum se va desfășura acțiunea din ziua următoare.

★

Tugs intră în ascunzătoare. În semiîntuneric, distinse cu greu silueta unui om care dormea într-un colț. Se apropie pe nesimțite de el, îngenunche la căpătîiul lui, și cu ochii încețoșați de lacrimi îi privi fața chinuită. Fu Cen dormea adînc. Ferindu-se să-l trezească, fata îi mîngîie încet mîna, gîndindu-se la viața lor lipsită de bucurii și la fericirea care poate le va surîde o dată.

Erau prieteni din copilărie și se iubeau de mult, dar n-au îndrăznit încă să-și mărturisească dragostea. Ieri au fost foarte aproape de o despărțire definitivă. Dacă prietenii nu izbuteau să-l salveze pe Fu Cen, tînărul n-ar fi aflat niciodată cît de mult și cu cîtă abnegație îl iubește ea.

— Iubitul meu ! șopti Tugs luînd mîna lui Fu Cen și strîngîndu-i-o la piept.

În acest timp, Fu Cen visa că înoată într-un rîu, tăind cu brațele valurile reci, cînd deodată mîna lui atinse ceva cald și nespus de delicat. Atingerea îi umplu trupul de o necuprinsă fericire. Un zîmbet fericit lumină fața celui care dormea.

În clipa aceea intră o femeie scundă și slăbuță, mama lui Se. Zărind-o pe Tugs, care stătea în genunchi la căpătîiul lui Fu Cen, bătrîna tresări și se opri. Fără să vrea, fata își aminti de Togos, buna ei mamă, moartă în îm-

prejurări atît de groaznice. Ochii i se umplură de lacrimi.

Fu Cen se agită în somn şi gemu. Îl dureau pesemne rănile. Tugs îl strigă încet :

— Fu Cen. Trezeşte-te. Uite, sînt lîngă tine.

Tînărul tresări şi deschise încet ochii. Se uită mai întîi la flacăra micii lumînări şi apoi, zărind-o deodată pe Tugs, se ridică brusc. Ochii îi străluciră de bucurie, iar faţa i se îmbujoră. Vru să spună ceva, dar nu izbuti.

— Cum te simţi ? Nu trebuie să te scoli ?

— Ba da. Am dormit toată noaptea fără întrerupere. Ce bine că ai venit !

Zărind-o pe mama lui Se, care stătea deoparte, fata o chemă mai aproape :

— Vino încoace, mătuşico. Te rog, stai jos.

Bătrînica se apropie şi-i întinse lui Fu Cen farfuria cu supă pe care o adusese. Tugs luă farfuria din mîinile ei şi o ţinu în timp ce Fu Cen mînca.

— Şi eu ţi-am adus ceva, spuse fata scoţînd dintr-o legăturică nişte dulciuri şi cîteva fructe. Astea ţi le-au trimis Van An-cen şi tata.

— Mulţumesc, rosti Fu Cen şi zîmbi tulburat. L-au eliberat pe tata ?

— Da, e acasă. Dar se simte încă foarte slăbit. Îl veghează Se.

— Bietul bătrîn, suspină mama lui Se. Mă duc îndată la voi. Am să rămîn în locul fiului meu. Tu, fată dragă, mai rămîi aici. Ce om minunat e Van An-cen ! Pare a fi bogat, dar are grijă de săraci şi îi ajută pe oamenii simpli.

— Da, e un om foarte bun, întări Tugs. Printre bogaţi nu întîlneşti oameni ca el !

Fu Cen se uită la ea şi zîmbi.

— De bogăţie n-am nevoie, dar altfel aş vrea să semăn cu el şi să ajut poporul aşa cum îl ajută el. Şi pe mine tot el m-a salvat. Am să mă străduiesc să-i dovedesc recunoştinţa.

— Dragii mei, eu mă duc, rosti mama lui Se ridicîndu-se. Voi, copii, mai staţi aici de vorbă. Sus am pregătit ceai fierbinte. Să ai grijă, Tugs, să-i dai să bea.

Cînd rămaseră singuri, Fu Cen spuse cu glasul sugrumat de emoţie :

— Tugs ! De mult am vrut să-ţi spun, dar nu mă puteam hotărî... În timp ce mă duceau la execuţie, m-am gîndit mult la tine... După ce am fost salvat, prietenul meu, coreeanul, mi-a spus că mă aştepţi cu nerăbdare. E adevărat ?

— Da, iubitul meu, răspunse Tugs privindu-l drept în ochi. Cît am fost despărţită de tine am înţeles că fiecare om are în piept o singură inimă, dar cînd iubeşte, bate şi pentru altul.

— Cînd două inimi bat împreună şi două vieţi se contopesc, nu te mai înspăimîntă nici o nenorocire, continuă Fu Cen luînd în palmele sale mari mîna delicată a lui Tugs.

Îmbujorată la faţă, Tugs îşi retrase încet mîna şi, străduindu-se să-şi biruie tulburarea, căută să abată discuţia :

— De ce nu iei cîteva bomboane ?

Fu Cen luă din legăturică o bomboană, o puse în gură şi spuse rîzînd :

— N-am mîncat niciodată ceva mai dulce. Tot ce primeşti din mîna prietenilor pare mai gustos.

Deodată începură să-l doară rănile şi se simţi foarte obosit. Fu silit să se lase încet pe pernă.

— Eşti încă foarte slăbit, spuse fata. Trebuie să te odihneşti. Dormi. Eu am să stau lîngă tine.

Tînărul închise ochii, îi întinse mîna lui Tugs şi, simţind căldura palmelor ei moi, rosti aproape în şoaptă :

— Iubito. Mi-ai salvat viaţa şi-mi dăruieşti dragostea. Ce s-ar putea face mai mult pentru un om ?

— Crezi că eu mai puteam trăi dacă te-ar fi omorît călăii ?

— De-am ajunge cît mai curînd la sfîrşitul chinurilor noastre, să putem începe o viaţă nouă ! Ce fericiţi ar putea fi oamenii ! Ce plină de bucurii şi de lumină ar fi dragostea lor !

— Dormi, dragule. Nu te mai gîndi la nimic, spuse Tugs, mîngîindu-i delicat mîna.

Lui Fu Cen i se închideau ochii de somn. Faţa lui trăda o expresie de nespusă mulţumire. Începu să respire lini-

ştit şi în curînd adormi. Tugs rămase lîngă patul lui. Îi privea buzele frumos arcuite, ce tresăreau din cînd în cînd. Îşi aminti de întîmplările din ziua precedentă şi, pentru o clipă, inima i se strînse de tristeţe şi nelinişte. Uitîndu-se însă la iubitul ei, care se afla lîngă ea, se linişti din nou. Timpul trecea şi i se făcu somn. Noaptea trecută dormise numai două ore. Capul îi căzu pe pernă, alături de capul lui Fu Cen şi adormi şi ea.

Cînd, într-un tîrziu, Se se întoarse acasă, îi văzu, la lumina slabă a lumînării, pe cei doi tineri. Dormeau liniştiţi, unul lîngă altul.

„Bunii mei prieteni ! îşi spuse el. V-aţi cîştigat dreptul la dragoste şi fericire."

★

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Va, că v-am deranjat. Am însă a vă face o rugăminte personală. E vorba de fratele meu mai tînăr... Locuieşte la Tunliao. E cam bolnav şi aş dori să-l aduc aici, la mine. Căpitanul I mi-a comunicat că Domnul Van An-cen, directorul firmei dumneavoastră, tocmai are de gînd să plece la Tunliao. Folosindu-mă de amiciţia noastră, îndrăznesc a vă ruga să-l însărcinaţi pe domnul Van An-cen ca, la întoarcere, să-l însoţească pe fratele meu, dacă bineînţeles domnul Van An-cen n-are să aibă nimic împotrivă, rosti colonelul Ken, care şedea pe canapea, în biroul său, alături de Va.

— Vai de mine, domnule colonel ! Sînt sigur că domnul Van An-cen va fi bucuros să vă facă un serviciu, cu atît mai mult cu cît e vorba de a ajuta un om bolnav, răspunse Va.

— Nu-i chiar atît de bolnav. Nădăjduiesc că pe drum nu va fi o povară prea mare pentru domnul Van An-cen. Unui bolnav îi este totuşi greu să călătorească singur. Cîte nu se pot întîmpla pe drum...

— Desigur, consimţi Va.

— Prin urmare pot spera că veţi sta de vorbă cu domnul Van An-cen ?

— Puteţi considera că am şi vorbit cu dînsul şi că se declară de acord, spuse rîzînd Va.

— Vă sînt foarte recunoscător, îl asigură Ken zîmbind dulceag. Scrisoarea pentru fratele meu şi banii pentru biletul lui vi le voi trimite chiar azi.

— Ah, să nu faci una ca asta, domnule colonel ! Între noi n-au ce căuta socotelile băneşti. Nu vreau să aud nimic. Fratele dumneavoastră se poate considera tot drumul oaspetele nostru. Iar de la oaspeţi nu se obişnuieşte să se ia bani, răspunse Va cu un zîmbet servil.

— Ei, dacă-i aşa... rosti Ken ridicînd din umeri, în timp ce îşi lua rămas bun de la Va, pe care îl conduse pînă la uşă.

Toate încercările de a afla cine-i, în fond, Van An-cen nu dăduseră pînă acum nici un rezultat, iar situaţia devenea tot mai alarmantă. Colonelul Ken se hotărîse deci ca măcar să paralizeze eventuala lui activitate duşmănoasă şi să delege de astă dată, pe lîngă Van An-cen, pe un om de-al lui, care să-l supravegheze în tot cursul călătoriei la Tunliao. Pînă acolo trebuia să-l însoţească în ascuns unul dintre „corespondenţii" redacţiei. Dar în cazul cînd Van An-cen ar scăpa de sub supravegherea omului său, Ken voia să-i dea la înapoiere un tovarăş de drum, care să se afle tot timpul lîngă el. Dorind să-i împărtăşească şi maiorului ceea ce reuşise să pună la cale, Ken se îndreptă către biroul locţiitorului său. Tocmai întinsese mîna spre clanţă, cînd uşa se deschise brusc şi în prag apăru maiorul.

— Ce sări pe uşă ca o fiară din cuşcă ? Puteai să mă loveşti în frunte ! se răsti la el colonelul.

— Scuzaţi, domnule colonel, dar eram foarte grăbit... — răspunse Ma, fîstîcindu-se, şi se dădu înapoi.

— Cifrează şi expediază-i locotenent-colonelului din Tunliao următoarea telegramă : „Pleacă spre dumneavoastră Van An-cen, directorul firmei comerciale «Va». Găsiţi un om de nădejde şi instalaţi-l în locuinţa noastră pe care o cunoaşteţi. Van An-cen se va prezenta la el cu o scrisoare, luîndu-l drept fratele meu bolnav, pe care trebuie să-l însoţească la întoarcere pînă la Vaniemiao. Omul dumneavoastră va avea sarcina să supravegheze pe Van An-cen la înapoiere. Organizaţi de asemenea ur-

mărirea pe tot timpul şederii lui în oraşul dumneavoastră."

— O întocmesc îndată. Trimit imediat telegrama. Trebuie însă mai întîi să vă raportez despre o întîmplare de necrezut.

— Ce s-a întîmplat ? Spune-mi repede !

— Adineauri am primit de la comandantul închisorii un raport foarte neplăcut. S-a întîmplat ceva neprevăzut. Vreau să spun...

— Ce te bîlbîi în halul ăsta ? Vorbeşte lămurit : ce s-a întîmplat ?

— Noaptea trecută, poliţiştii noştri care trebuiau să-l împuşte pe Fu Cen au fost ucişi.

— Extraordinar ! Faptul e dovedit ?

— Da. Cînd s-a constatat că poliţiştii care au plecat în stepă cu Fu Cen nu s-au mai întors, comandantul închisorii a plecat imediat la locul unde trebuia să aibă loc execuţia şi a dat ordin să se desfacă mormîntul. În locul cadavrului lui Fu Cen au fost găsiţi îngropaţi cei doi poliţişti ucişi.

— Prin urmare Fu Cen trăieşte ?

— Se presupune că da.

— Aţi folosit un cîine poliţist pentru urmărire ?

— Da. Cîinele a ajuns pînă la malul rîului Guilur şi acolo s-a oprit.

— De necrezut ! exclamă colonelul, încruntîndu-se. Îşi îndreptă apoi ochelarii şi după un timp de gîndire continuă : „Trebuie să se organizeze neîntîrziat percheziţii în tot oraşul, stradă cu stradă. Să fie puse patrule pe străzi. Să fie scoşi din birouri toţi corespondenţii noştri şi să se ducă să scormonească în toate colţurile oraşului. Trimite repede telegrama asta şi ocupă-te imediat de ceea ce ţi-am spus. Pune în picioare întregul nostru birou. Căutaţi fugarul şi complicii lui. Ai înţeles ?

— Da, domnule colonel.

— Încă ceva. Pune-l sub cea mai strictă supraveghere pe bucătarul Sun Şan-li. Raportează-mi îndată ce afli vreo noutate, încheie Ken, întorcîndu-i spatele şi ieşind din birou cu paşi grăbiţi.

CAPITOLUL
XIII

Servieta neagră

— „Dacă trăieşti, ajungi să bei din cupa de aur", spune o vorbă din popor. Uite că şi noi ne-am întîlnit din nou, vii şi nevătămaţi. Duşmanul şi-a aruncat plasa ca să ne prindă, dar s-a dovedit că plasa avea ochiurile prea mari, spuse rîzînd bătrînul Sun Şan-li. Vine în curînd vremea cînd se va încurca el însuşi în plasa lui.

Bătrînul îl mai îmbrăţişă şi-l mai sărută o dată pe Van An-cen. Tugs urmărea zîmbind şi cu inima plină de bucurie fericita revedere dintre tatăl ei şi „fiul său, trimis de dumnezeu", cum îi zicea bătrînul lui Van An-cen.

— M-am interesat zilnic de sănătatea dumitale, prin Tugs. De abia aşteptam să te văd, dar, din păcate, nu era prudent să ne întîlnim. A sosit clipa hotărîtoare pentru îndeplinirea sarcinii noastre principale şi am multe de discutat cu dumneata.

Deşi se aflau în ascunzătoare, pentru mai multă siguranţă vorbeau în şoaptă. După cîtva timp, bătrînul Sun Şan-li se ridică şi îi îmbrăţişă cu oarecare solemnitate pe Van An-cen şi pe Tugs, spunîndu-le :

— Vă mulţumesc, copiii mei, şi vă urez să aveţi noroc.

— Rămîi cu bine, tată. Trebuie să plec. Nu-ţi face griji din pricina mea. Păzeşte-te cît mai bine, rosti fata îmbrăţişîndu-l pe tatăl ei, apoi ieşi în grabă din ascunzătoare.

— Ţi-a povestit Tugs despre Ţzo Li-ţze ?

— Da, ştiu tot. Omul ăsta e un lup, dar unul sperios şi fără colţi. Totuşi, trebuie să ne ferim de el ca de un şarpe veninos. Văd că nu mai îndrăzneşte să se apropie de mine.

— Şi-acum, tăicuţă, să ne luăm rămas bun. Fii prudent. Şi nu fi îngrijorat în privinţa lui Tugs. E o fată minunată.

Sun Şan-li şi Van An-cen se îmbrăţişară îndelung. Revenit în cameră, Van An-cen îşi făcu valiza.

— Sînt gata, domnule director, spuse intrînd tînărul funcţionar care se ocupa de încasarea debitelor.

— Bine. Ia, te rog, valiza mea.

Plecară împreună la gară, dar acolo se despărţiră. Funcţionarul se duse să-l întîlnească pe Fu Cen. Tînărul proaspăt eliberat era îmbrăcat în hainele lui Van An-cen şi arăta atît de schimbat, încît cu greu ai fi putut recunoaşte pe nefericitul escortat spre locul de execuţie. Cu hainele de împrumut, putea fi uşor confundat cu Van An-cen şi de altfel Van An-cen, văzîndu-l, îşi aminti fără să vrea de fratele lui mai mare. După ce se întîlniră, Fu Cen şi tînărul funcţionar săriră împreună în trenul care pleca spre Tunliao. Van An-cen aşteptă trenul care venea de la Cianciun şi mergea spre Apele Fierbinţi. Cînd intră în gară, se urcă la întîmplare într-un vagon.

— Vrei să fii bună şi să-mi arăţi locul meu ? o rugă pe însoţitoarea vagonului.

După ce se uită la bilet, funcţionara îl conduse pe Van An-cen la locul său. „De ce i s-o fi crispînd atît de ciudat obrazul ? Trebuie să fie beat sau bolnav", se gîndi ea.

— Vă salut, spuse Van An-cen, adresîndu-se lui Se, pe care-l găsi instalat în compartiment, apoi se aşeză lîngă el.

— Vă salut, îi răspunse celălalt, uitîndu-se nepăsător, ca la un străin, la cel care intrase. Între timp, se auzi semnalul de plecare. Locomotiva începu să pufăie şi trenul ieşi din gară.

Aşezîndu-se mai comod, Van An-cen întrebă în şoaptă:

— În ce compartiment e Tugs ?

— În dreapta noastră. Mai e şi o femeie în vîrstă.

— Ieşi, te rog, pe culoar, dar stai cît mai aproape de uşa vagonului nostru şi fii atent la semnele pe care ţi le fac.

— Bine.

Pasagerii ieşeau din compartimentele lor, se plimbau pe culoarul îngust al vagonului, se opreau la ferestrele deschise. Se legau conversaţii şi în vagon era mult zgomot. Ridicîndu-se, Van An-cen ieşi din compartiment, făcu o plecăciune politicoasă unei chinezoaice vîrstnice, care şedea sub una din ferestrele culoarului, pe strapontină. Apoi se uită şi el afară.

Examinînd călătorii care umpleau culoarul, fără mari eforturi îl identifică pe un general care purta ochelari fumurii. Stătea destul de aproape de el şi ţinea pe genunchi o servietă neagră. Cu cît se uita mai mult la el, cu atît era mai sigur că ofiţerul nu e decît inginerul-şef al fortificaţiilor de la Hingan. Semăna perfect cu fotografia pe care i-o dăduse locotenentul „A".

Van An-cen se simţea tulburat. Avea acea senzaţie de bucurie deplină, dar şi de anumită nelinişte, ce te cuprinde cînd întîlneşti o persoană de care erai despărţit de multă vreme şi pe care te temi să n-o pierzi din nou. Prezenţa generalului îi producea o bucurie neînţeleasă. Cînd se gîndea cîte obstacole, cîte greutăţi şi lipsuri avusese de înfruntat pentru a ajunge să se apropie de servieta neagră, îi venea pur şi simplu să-l îmbrăţişeze pe omul de lîngă el. De cîte ori nu şi-a riscat viaţa, în speranţa că va izbuti o dată să cunoască planurile, pe baza cărora să poată da indicaţii precise în vederea acţiunii hotărîtoare.

Pe neaşteptate, generalul se ridică, avînd aerul că se trezeşte din somn, şi începu să se plimbe pe culoar uitîndu-se atent la călători. Cîţiva, aflaţi mai aproape, observînd zvîcnetele nervoase de pe obrazul lui Van An-cen, îşi făcură semne discrete. Un tînăr căpitan o zări pe Tugs. Văzînd că fata nu-i ocoleşte privirile, căpitanul se mută la fereastra ei şi intră în vorbă. Curînd discutau foarte veseli împreună. Tugs rîdea şi se uita şăgalnic la ofiţer.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, dar vreau să vă întreb dacă nu jucaţi cumva marţzian [1] ? rosti un tînăr japonez, adresîndu-se lui Van An-cen.

— Îmi pare rău, dar nu joc. E un joc afurisit. Maţzianul, domnul meu, mi-a mîncat toţi banii. Puţinul ce mi-a mai rămas mi l-au înghiţit călătoriile pe care am fost silit să le fac, răspunse Van An-cen arătînd spre compartimentul său şi izbucni într-un rîs zgomotos. Nu, domnul meu, nu joc cărţi. Nu ştiu să joc cărţi şi nu mai vreau să joc. Dacă am avea şah, fie, aş juca bucuros cîteva partide.

[1] Joc de cărţi.

În timp ce vorbea, Van An-cen îşi holbă ca un nebun ochii şi începu să clipească des. Ofiţerul — care se aşezase pe locul chinezoaicei bătrîne ce se speriase de înfăţişarea vecinului său şi plecase din compartiment — crezu şi el că are de a face cu un nebun. „Poate că a înnebunit după ce şi-a pierdut toţi banii la joc. Cine dracu m-a pus să-i propun să jucăm împreună ?" gîndi ofiţerul şi se retrase în grabă.

— A ! Şah aş fi dispus şi eu să joc, se auzi deodată o voce groasă. Era generalul, care tocmai trecea pe acolo şi auzise sfîrşitul discuţiei.

— Şi eu aş face o partidă cu dumneavoastră, dar...

— Dar, din păcate, nu avem şah, îl întrerupse generalul şi trecu mai departe. Uitîndu-se la Van An-cen, îşi spuse şi el că omul suferă de o boală de nervi. „Cine ştie, e în stare să provoace un scandal !" mai gîndi generalul şi se retrase. La capătul vagonului, chiar lîngă uşă, Se stătea în picioare, prefăcîndu-se că se uită cu atenţie pe fereastră. În realitate urmărea fiecare mişcare a lui Van An-cen.

— ...Nu, nu e nevoie ! spuse Tugs continuînd o discuţie şi rîzînd cu hohote.

Căpitanul era definitiv cucerit. O sorbea din ochi, îi urmărea fîlfîitul genelor, jocul ochilor, zîmbetul care îi dezvelea dinţii albi, şi se topea de plăcere. Cînd rîdea, pe obrajii ei îmbujoraţi apăreau două gropiţe fermecătoare, cum nu mai văzuse la nici o femeie. Ceea ce îl mira, însă, era faptul că o fată atît de frumoasă, cu o piele minunată şi proaspătă, se fardează. „În fond, toate femeile frumoase sînt uşuratice", se consolă căpitanul.

Observînd că adjutantul său dă tîrcoale unei fetişcane drăguţe, generalul se încruntă. Poate era invidios că nu mai poate el însuşi să fie curtenitor cu o fată atît de nostimă, sau poate considera că nu se cuvine ca un ofiţer să facă astfel de cunoştinţe în tren... Trenul îşi încetini viteza şi începu să urce panta către trecătoarea Delttei. Generalul se plictisi să tot umble de colo-colo şi îşi reluă locul la fereastră.

— Ar trebui să mă culc, dar nu se lipeşte somnul de mine, rosti generalul adresîndu-se nu se ştie cui şi cu privirea pierdută în tavanul vagonului.

— Cînd nu te trage somnul, n-ai chef nici de culcare, interveni Van An-cen.

Prefăcîndu-se că nu aude remarca lui Van An-cen, generalul se adresă unui vecin :

— În tinereţe, somnul mi se părea mai important decît hrana. Acum însă dorm foarte puţin. Cînd mă culc, încep să mă doară coastele şi parcă îmi înţepeneşte tot trupul.

— Nimic de mirare. Oamenii, cu cît îmbătrînesc, cu atît dorm mai puţin, interveni din nou Van An-cen, care între timp se ridicase şi se plimba prin vagon.

Călătorii începură să-şi reia locurile în compartimente.

— Poftiţi la noi, îl invită Tugs pe căpitan, îndreptîndu-se spre compartimentul în care stătea împreună cu o femeie. Rostind invitaţia, îl privi ştrengăreşte cu ochii ei mari şi negri. Căpitanul simţi că ar fi în stare să facă orice pentru ea. De fapt, ar fi trebuit să ceară permisiunea generalului, dar se mulţumi să-l roage doar din priviri, iar cum superiorul nu-i făcu nici o obiecţie, se duse după Tugs. Inginerul se uită surîzînd ironic în urma adjutantului său şi începu din nou să se plimbe prin vagon. Pe culoar nu mai rămaseră decît inginerul, Van An-cen şi Se. Ultimul căscă, se întinse şi ieşi pe platformă. Van An-cen se uită la ceas. Constată că trecuse de primul punct stabilit pentru o eventuală debarcare a generalului. Luă deci hotărîrea să treacă la acţiune. Plimbîndu-se pe culoar, se apropie pe nesimţite de general. Acesta se aplecă, parcă voind să ridice ceva de pe jos. Se îndreptă însă imediat şi, scoţînd batista din buzunar, îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Am să mă duc să iau masa în vagonul restaurant, spuse generalul îndreptîndu-se spre uşa de trecere dintre vagoane.

— Merg şi eu, spuse Van An-cen ajungîndu-l din urmă pe general.

Cînd ajunseră pe platformă, Van An-cen se repezi vijelios asupra lui, pe la spate, şi îi astupă gura cu mîna. Se, care se apropiase în acelaşi timp, îi vîrî un căluş în gură. Servieta şi pistolul generalului ajunseră în posesia

lui Van An-cen. Se îl apucă pe general în braţe şi deschizînd uşa vagonului, sări afară, pe povîrnişul terasamentului. În urma lui sări şi Van An-cen.

★

Era ultima lună de vară, cu nopţi răcoroase. În stepă sufla un vînt rece.

Oamenii care trebuiau să preia planul fortificaţiilor de la Hingan aşteptau de trei ceasuri şi mai bine.

— Probabil a intervenit ceva neprevăzut, spuse unul dintre ei. Altfel, de ce să întîrzie atît de mult ?

— Poate s-au rătăcit pe întunericul ăsta.

— Exclus. Van An-cen îţi ştie aproape orice regiune din China după o simplă grămăjoară de pămînt. Locurile astea le cunoaşte ca-n palmă.

— Ia priviţi, ce se vede acolo, în depărtare ?

— Un om sau chiar doi.

— Aşa e ! Să ne culcăm la pămînt şi să aşteptăm semnalul.

După cîteva minute se auzi în apropiere ţipătul ascuţit al unei bufniţe. Cei trei recunoscură îndată semnalul lui Van An-cen şi răspunseră la fel.

Cînd ajunseră unii lîngă alţii, aceşti prieteni, care nu se văzuseră de mai bine de o jumătate de an, se îmbrăţişară şi se sărutară.

— Planul fortificaţiilor de la Hingan e la noi, spuse Van An-cen, dînd tovarăşilor servieta inginerului-şef.

— Straşnic ! izbucniră ceilalţi doi care îl aşteptaseră pe Van An-cen.

— Acum e timpul să plecaţi. Fiţi, însă, prudenţi pe drum, îi sfătui Van An-cen.

— Am înţeles, tovarăşe căpitan ! răspunseră oamenii într-un glas.

— Tovarăşe căpitan, v-am adus caii.

— Unde sînt ?

— Pasc nu departe de aici.

— Să mergem, hotărî Van An-cen şi se îndreptară cu toţii spre locul unde păşteau caii.

— Ne-am cam speriat cînd am văzut că nu mai veniţi.

— N-am izbutit în nici un chip să ne apropiem în acelaşi timp amîndoi de el. Pînă la urmă am prins momentul şi generalul s-a pomenit ca un copilaş în braţele voinicului ăstuia, spuse rîzînd Van An-cen, punînd mîna pe umerii largi ai lui Se. Tînărul nu pricepu o iotă, dar îşi închipui cam ce vorbeau şi rîse şi el.

— Uite caii dumneavoastră, spuseră tovarăşii, aducînd caii pentru Van An-cen şi Se.

— Drum bun !

— La revedere ! Pe curînd !

Van An-cen şi Se porniră de-a lungul malului rîului Tura, care curgea la poalele munţilor Delttei, iar ceilalţi doi tovarăşi, ascunzînd legătura cu servieta, săriră pe cai şi dispărură în întuneric.

Dinspre nord-vest sufla un vînt puternic, culcînd la pămînt iarba înaltă şi deasă. Van An-cen şi Se înaintau în tăcere, fiecare cu gîndurile lui. Se îşi rememora viaţa lipsită de bucurii pe care o dusese din copilărie în lumea de asuprire şi suferinţe în care crescuse, în timp ce Van An-cen era cu gîndul la ţara sa, Republica Populară Mongolă, care demult îşi găsise drumul spre fericire, o fericire, ce-i drept, mereu ameninţată de agresorii japonezi. Sprijinindu-se însă pe ajutorul marii sale prietene, ţara sa a putut să dea de fiecare dată o ripostă nimicitoare duşmanului. De data asta, Japonia militaristă va fi definitiv nimicită. Simţi o mare bucurie la gîndul că şi el îşi adusese modesta lui contribuţie la victoria finală.

Van An-cen se uită la ceas şi spuse înviorat :

— Trebuie să ajungem cît mai repede la Vaniemiao, să prindem trenul care vine dinspre Goghensume.

— Cînd soseşte trenul ?

— La opt dimineaţa.

Struniţi, caii porniră la trap pe drumul ce se pierdea şerpuind în depărtare.

— Trebuie să mai lăsăm să se odihnească caii, spuse după un timp Van An-cen, oprindu-şi calul şi lăsînd liber căpăstrul.

— Unde urmează să coboare Tugs ? întrebă Se. Mă întreb cum s-o fi simţind căpitanul cu care cocheta ?

— Tugs va coborî în gara Tuvseghiinsume şi se va întoarce cu trenul de dimineaţă. În orice caz, nu-l invidiez pe căpitan, spuse Van An-cen izbucnind în rîs.

— Îmi închipui ce nenorocit trebuie să fie gîndindu-se la ce-l aşteaptă. Va şti, pe viitor, că nu-i bine să te dai în vînt după fete.

Porniră din nou la drum, îndemnînd caii să meargă cît mai repede. Orizontul se aprinse. Spre dimineaţă vîntul se înteţi şi deveni şi mai pătrunzător. În sfîrşit, soarele polei în aur vîrfurile dealurilor, iar în depărtare începură să strălucească acoperişurile caselor cu coşuri înalte. Călăreţii se apropiau de Vaniemiao. În curînd ajunseră în preajma cuptoarelor unde se ardeau cărămizi.

— Descălecăm aici, rosti Van An-cen şi sări de pe cal.

— Ce facem cu caii ?

— Îi lăsăm liberi. Şeile, însă, ascunde-le în ascunzătoarea lui Fu Cen. Cîteva zile, să nu ieşiţi nici în ruptul capului, spuse Van An-cen şi porni spre Porţile de Apus ale oraşului.

Acolo îl aştepta tînărul funcţionar care îl însoţise pe Fu Cen la Tunliao.

— Cum a decurs călătoria ?

— Foarte bine.

— Unde e Fu Cen ?

— Adineauri am coborît împreună din tren. El a luat-o spre casă, pe malul rîului Guilur.

— Cum se simte ?

— Bine.

— Ai autorizaţia la tine ?

— Uite-o. Are pe ea viza postului de control din gara Goghensume. Astea sînt hainele pe care le-a purtat Fu Cen, răspunse tînărul funcţionar, dîndu-i lui Van An-cen o legătură în care se aflau toate veşmintele de care vorbise.

Van An-cen se uită la autorizaţie, privi în jur şi îşi schimbă în grabă hainele. După aceea, însoţit de tînărul funcţionar care îl sprijinea de braţ, intră în oraş şi o luă spre casă pe strada Sinanţze. Cînd intră în curtea firmei, le ieşi în cale Ţzo Li-ţze.

— Ce-aţi păţit, onorabile patron ? întrebă el.

— M-am îmbolnăvit pe drum şi din gara Goghensume a trebuit să mă întorc.

— Duceţi-vă cît mai repede să vă culcaţi ! exclamă Ţzo Li-ţze luîndu-l de celălalt braţ şi petrecîndu-l împreună cu tînărul funcţionar pînă la apartamentul său.

— Stimate Ţzo Li-ţze, spune-i, te rog, patronului că m-am întors.

— Îl anunţ imediat, spuse Ţzo Li-ţze şi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre locuinţa lui Va.

★

Colonelul Ken juca cărţi cu soţia sa şi sorbea tacticos dintr-un pahar cu vin.

— Văd că mai ai o carte ! Înseamnă că ai cîştigat, reflectă cu glas tare Ken.

— Te predai ? întrebă rîzînd soţia.

— Se înţelege. Nu trebuie oare să cedezi întotdeauna soţiei, scumpa mea ? răspunse Ken.

În clipa aceea cineva bătu cu putere în uşă.

— Te pomeneşti că iar s-a întîmplat ceva ! Cine poate fi ? Întorcîndu-se spre uşă, Ken strigă : — Intră !

În prag apăru maiorul Ma.

— Am primit o telegramă-fulger, domnule colonel.

— Unde mi-e chipiul, întrebă nervos Ken. După ce îşi găsi chipiul, îl îndesă pe cap şi ieşi grăbit în urma maiorului.

— La ce se referă telegrama ?

— Inginerul-şef al fortificaţiilor de la Hingan a fost ucis.

— Nenorocire ! exclamă colonelul şi începu să fugă, dar deodată se opri şi îşi duse mîna la inimă. Se tîrî după aceea cu greu pînă la redacţia ziarului *Steagul Albastru*, unde, intrînd în biroul său, se lăsă greoi într-un fotoliu, continuînd să-şi ţină mîna pe inimă. După ce respiră adînc de cîteva ori, izbuti să îngaime cu glas răguşit :

— Inima cedează. Da, cedează inima.

Aşteptînd să audă ce va spune colonelul, maiorul se uita la el dezorientat, muşcîndu-şi buzele groase, crăpate de vînt.

— Cine l-a ucis ?

— Deocamdată nu se ştie.

— Păcat de el. Era un om extrem de capabil şi a muncit mult la construirea fortificaţiilor de la Hingan.

— Da, păcat de el, rosti oftînd Ma.

— Mi s-a comunicat că Van An-cen n-a ajuns pînă la Tunliao, fiindcă s-a îmbolnăvit şi s-a întors acasă de la jumătatea drumului.

— Da, ştiu asta, răspunse maiorul.

— Ai verificat dacă e adevărat ?

— Nu, n-am apucat încă să verific, răspunse Ma şi se ridică.

— Stai jos ! Stai jos ! Nu-mi place de loc călătoria lui Van An-cen. S-ar putea să fi răspîndit zvonul despre călătoria la Tunliao numai aşa, de ochii lumii, şi în realitate să fi luat trenul spre Apele Fierbinţi. Ar însemna că generalul a fost ucis de el.

— Iertaţi-mă, domnule colonel, dar omul nostru ne-a raportat că l-a văzut luînd trenul. I-a pierdut urma pe parcurs.

— Despre acest „om" o să mai discutăm noi, fiindcă, după părerea mea, minte. Ori se teme de răspundere pentru neglijenţa lui, ori e un ticălos.

— Totuşi, afirmă că Van An-cen a ajuns pînă la Goghensume. Afirmaţia coincide cu versiunea lui Van An-cen.

— Toate astea nu înseamnă nimic. Văd, domnule, că şi dumneata începi să cazi pradă zăpăcelii generale. Trebuie în primul rînd verificată autorizaţia primită de Van An-cen pentru plecarea lui la Tunliao. Dacă a plecat într-acolo, trebuie să aibă pe autorizaţie vizele posturilor de control de pe drum. Asta trebuie verificat imediat. De altfel, domnule maior, se pare că amîndoi am făcut o gravă greşeală. Încep să cred că Van An-cen nu e cîtuşi de puţin un agent al Partidului Comunist Chinez şi prin urmare nici acel vestit Cijou pe care-l căutăm. Am impresia că e pur şi simplu un spion străin.

— Foarte posibil, îşi dădu cu părerea maiorul.

— Sînt încredinţat că am mers tot timpul pe o pistă greşită. L-am cercetat în cu totul altă privinţă decît tre-

buia, şi am căutat să-i descoperim legăturile pornind într-o direcţie greşită. Am pierdut o jumătate de an degeaba, orbecăind dintr-o parte în alta ca nişte pisoi orbi. Şi în toate astea o mare vină o poartă nemernicul de Ţzo Li-ţze. Un om de nimic, care ne-a dus de nas cum a vrut. Sînt aproape sigur că Van An-cen ştie de microfon şi bănuiesc că dumneata, domnule maior, l-ai camuflat cu atîta iscusinţă, încît orice începător poate să-l descopere dintr-o privire. M-ai înţeles, maiorule ? îl întrebă maliţios colonelul.

Maiorul Ma nu mai scoase un cuvînt ci îşi plecă întunecat capul.

CAPITOLUL XIV

La 10 august

„Vă felicităm, tovarăşi, pentru îndeplinirea întocmai şi la timp a sarcinii şi vă mulţumim, în numele scopului nostru măreţ, pentru lupta plină de abnegaţie pe care o duceţi, fără să vă cruţaţi viaţa...

...Astăzi eroica Armată Sovietică, armata eliberatoare, a început ofensiva în direcţia Hingan. Armata populară de eliberare a Republicii Populare Mongole, participînd la războiul sfînt împotriva cotropitorilor japonezi care au asuprit China frăţească şi care pregătesc o agresiune împotriva patriei noastre, a deschis prima focul asupra inamicului..."

Primind comunicatul prin radio, Van An-cen îl descifră repede şi i-l citi lui Tugs. Emoţionată şi bucuroasă, fata îl întrebă :

— Frate, spune-mi acum : cine eşti dumneata ?

Oarecum stingherit de întrebare, Van An-cen făcu un gest vag cu mîna.

— Curînd ai să afli totul şi ai să înţelegi. Oricine aş fi, sînt prietenul tău, prietenul tatălui tău şi prietenul poporului tău. Lupt pentru acelaşi scop pentru care lup-

taţi şi voi : pentru libertatea şi independenţa poporului, pentru fericirea lui, pentru pace pe pămînt.

— Ştiu asta, frăţioare, ştiu, răspunse fata, privindu-l cu ochii strălucind de bucurie.

— Haide, surioară, să adunăm toate hîrtiile şi să le dăm foc. Ascunzătoarea n-o s-o mai folosim. Toate cele necesare le vom păstra în apropierea cuptoarelor unde se ard cărămizile.

Van An-cen se apucă îndată să ardă hîrtiile şi scrisorile secrete. După ce le arse, acoperi cu grijă intrarea în ascunzătoare. Abia terminase, cînd Tugs, care stătea la fereastră să vadă ce se petrece afară, şopti speriată :

— Un poliţist !

Van An-cen îi porunci să se ducă în bucătărie şi să se ocupe de gătit, apoi, punîndu-şi ochelarii, se instală la masă, şi aşezîndu-şi în faţă borderourile de plăţi ale firmei, începu să calculeze la abac. Peste cîteva clipe, în pragul uşii apăru un locotenent de poliţie, însoţit de un funcţionar al firmei, tînărul care se ocupa de încasarea debitelor.

— Caut pe directorul firmei, domnul Van An-cen.

— Eu sînt, răspunse calm Van An-cen.

— Cîţi oameni locuiesc cu dumneavoastră ?

— Stau singur.

— De ce miroase a ars ? întrebă locotenentul, trăgînd aer pe nas. Aţi ars ceva ?

— Da, adineauri am ars nişte registre de datorii şi nişte borderouri de plăţi de care nu mai aveam nevoie. Probabil că de la asta miroase. Deschide, te rog, uşa, să aerisim puţin, spuse el, adresîndu-se tînărului funcţionar.

— Prezentaţi-mi buletinul dumneavoastră, rosti aspru locotenentul.

— Poftiţi, spuse Van An-cen, scoţînd din buletin un act şi întinzînd locotenentului buletinul.

— Ce act e celălalt ?

— Autorizaţia de călătorie la Tunliao.

— Arătaţi-mi-o şi pe aceea ! Aţi fost la Tunliao ?

— Da, am plecat spre Tunliao, dar pe drum m-am îmbolnăvit şi m-am întors acasă.

— Şi de ce nu restituiţi de atîta vreme autorizaţia ?

— A fost controlată de trei ori pînă acuma. M-am gîndit că s-ar putea să-mi mai trebuiască şi am păstrat-o.

Locotenentul verifică meticulos buletinul şi vizele de autorizaţie, apoi, restituind actele, rosti grav :

— Vă rog să depuneţi chiar azi autorizaţia.

După verificarea actelor, trecu prin toate camerele, le examină cu atenţie şi plecă.

„A spus ceva poliţistul în legătură cu mirosul de hîrtii arse ?" întrebă Tugs printr-un bileţel.

„Da, a întrebat, dar l-am dus cu vorba, la fel ca în privinţa călătoriei de la Tunliao", îi răspunse Van An-cen.

Tocmai atunci veni şi Sun Şan-li. Închizînd uşa cu zăvorul, Van An-cen coborî din nou în ascunzătoare. Tatăl şi fiica îl urmară.

— Taică, am primit o telegramă de felicitare, îi spuse Van An-cen şi îi citi bătrînului textul comunicat prin radio.

— Am trăit pînă la şaptezeci de ani fără să cunosc ce înseamnă fericirea. Astăzi e prima zi fericită din viaţa mea. Se înfăptuiesc speranţele mele şi năzuinţele poporului meu. Acum cred că în curînd vor lua sfîrşit toate suferinţele noastre şi că în faţa patriei mele se deschide un drum luminos.

— Da, taică, azi e o zi însemnată. Patria lui Lenin şi-a trimis ostaşii împotriva militariştilor japonezi. Ostaşii roşii luptă pentru eliberarea popoarelor Chinei. Alungîndu-i pe japonezi, China independentă va putea începe o viaţă nouă. Ea va putea sădi floarea fericirii veşnice. Iar din fiecare boboc al acestei flori se vor deschide florile de mîine, una mai frumoasă decît cealaltă.

Bătrînul Sun Şan-li şi Tugs îl ascultau cu emoţie.

★

Colonelul răsfoia atent un caiet de însemnări, cuprinzînd toate întîmplările din ultimele luni : uciderea santinelei de la depozitul de arme, asasinarea poliţiştilor din escorta lui Fu Cen, călătoria lui Van An-cen la Cianciun, dispariţia planurilor fortificaţiilor de la Hingan...

Închizînd zgomotos caietul, Ken se ridică nervos de la biroul său, şi apropiindu-se de maiorul Ma, care şedea la fereastră, începu să urmărească ce se petrecea pe stradă. Amîndoi vedeau acelaşi lucru, dar gîndurile fiecăruia rătăceau pe alte meleaguri. „Ruşii au trecut Hinganul şi au ajuns la U-Ceagod. Azi-mîine se vor ridica şi comuniştii chinezi de aici, din provincia Sinan, împotriva japonezilor. Numai o minune mai poate salva Japonia. Vom reuşi oare să ne luăm tălpăşiţa şi să scăpăm vii de aici ?" se întreba cu amărăciune Ken.

Maiorul Ma era stăpînit de alte gînduri. Ce prost a fost cînd a lăsat să-i scape frumoasa Tugs ! O asemenea fetiţă n-are să mai întîlnească niciodată. Ce mers are ! Şi ce zîmbet fermecător ! Iar cum maiorul mai apucase să fumeze şi cîteva pipe cu opiu, Tugs îi apărea în faţa ochilor ca în vis. Îşi lingea buzele uscate şi, de furie, strîngea pumnii.

Colonelul, care cunoştea slăbiciunea locţiitorului său, se uită la faţa sfrijită, galben-verzuie a opiomanului, şi-şi spuse pentru prima oară : „Ce mutră scîrboasă are maiorul."

— La ce te gîndeşti, domnule maior ? îl întrebă pe Ma cu un surîs ironic.

— La ce altceva mă pot gîndi dacă nu la treburile noastre, la munca noastră, răspunse rînjind Ma, dezvelindu-şi dinţii galbeni şi gingiile umflate.

— În orice caz, azi trebuie arestat Van An-cen şi toate persoanele suspecte care au legături cu el. Pentru executarea operaţiei formaţi grupe întărite.

— Am înţeles, răspunse maiorul şi ieşi alene din cabinet.

Apoi colonelul începu să se plimbe agitat prin cameră. Gînduri tot mai întunecate îi treceau prin minte.

— Îmi permiteţi să intru, domnule colonel ? întrebă Ţzo Li-ţze vîrînd capul pe uşa întredeschisă.

— Intră. Ce e ? Iar ai mai scornit ceva ? exclamă Ken.

— Nu. Vă jur pe sufletul meu că am venit să vă spun adevărul adevărat. Van An-cen, Sun Şan-li, Tugs şi un tînăr funcţionar al firmei au dispărut. Au trecut opt ore de cînd nu se ştie nimic despre ei. Pare curios că au dispărut cu toţii în acelaşi timp, adăugă Ţzo Li-ţze.

— Nu prea te cred, Ţzo Li-ţze. Dar chiar dacă ar fi adevărat, n-or să ajungă departe. Îi vom prinde pe toţi, răspunse Ken. Dar în chestiunea cea nouă, ai aflat ceva ?

— Nimic important, domnule colonel, fiindcă în ultima vreme e o harababură...

— Ce ? răcni Ken. Îţi arăt eu ţie harababură, pui de căţea ! şi colonelul îşi smulse pistolul din toc, îndreptîndu-l spre agentul care încremenise de groază.

Ţzo Li-ţze se aruncă la pămînt şi, apucîndu-l pe colonel de genunchi, izbucni în plîns.

— Domnule colonel, dragă domnule colonel, ce aveţi cu mine ?...

În clipa aceea năvăli ca un vifor în birou maiorul. Cu ochii holbaţi, înnebunit şi gîfîind, izbuti să îndruge horcăit :

— Colonele, oraşul e înconjurat de ruşi !

— Repede, maşina ! Îi ordonă colonelul şi întorcîndu-se din nou spre Ţzo Li-ţze, îi strigă :

— Eşti un laş, un nemernic ! Un molîu nenorocit ! Te-ai tîrît destul pe burtă !

Apoi ochi şi apăsă pe trăgaci.

CAPITOLUL XV

Tuvşin şi Tugs

Coloanele Armatei Sovietice treceau ca un iureş pe străzile oraşului Vaniemiao. În aer fluturau steaguri roşii, încărcate de gloria luptelor revoluţionare şi a luptelor eroice duse împotriva duşmanilor primului stat socialist din lume.

Pentru prima oară după multe decenii, locuitorii din Vaniemiao îşi îndreptară spinările. Zbîrciturile feţelor se netezir, ochii se luminară de bucurie.

În bordeiul bătrînului Sun Şan-li era zarvă şi veselie, cum nu mai fusese decît în ziua cînd apăruse Van An-cen, după o absenţă de nouă ani. La masă şedeau Sun

Şan-li, Van An-cen şi Tugs. Vorbeau cu glas tare, glumeau şi rîdeau. Îşi amintiră de drumul făcut la Apele Fierbinţi, cînd Tugs izbutise în cîteva minute să-l vrăjească atît de tare pe căpitanul japonez, încît nenorocitul uitase şi de general şi de servieta superiorului, de lîngă care avea ordin să nu se dezlipească. Discutară şi despre Tugs şi Fu Cen, care în curînd aveau să se căsătorească. Îşi amintiră apoi de prieteni şi rîseră cu poftă de fuga „bravului" colonel Ken, despre care auziseră că a pierit în timpul bombardamentului.

— Se vede că nu degeaba mă cheamă pe mine Tuvşin [1], iar pe surioara mea Tugs [2] ! Lupta noastră trebuie desăvîrşită prin pacea generală şi prin instaurarea fericirii pe pămînt, spuse Van An-cen.

Apoi bătrînul Sun Şan-li îşi depănă zîmbind amintirile :

— Nu e atît de mult de cînd în bordeiul ăsta mic şi dărăpănat, ascunşi de oameni, discutam în şoaptă cum am putea ajuta poporul să scape cît mai iute de asupritorii japonezi. Şi uite că am apucat ziua cînd japonezii au fugit mîncînd pămîntul. Poporul respiră liber şi va putea să-şi făurească o viaţă nouă. În lupta noastră, am fost ajutaţi de prietenii noştri, oamenii sovietici, şi de mongolii liberi. Iar ajutorul prietenilor şi credinţa în prietenie sînt forţe de neînvins. Tu, Van An-cen, eşti mongol. Mama fiicei mele era horcină, iar eu sînt chinez. Prietenia ta cu mine şi cu fiica mea a rezistat în faţa multor încercări grele. A rezistat, pentru că prietenia asta nu e numai a noastră, ci şi a popoarelor noastre.

Tugs aflase, în cele din urmă, totul despre Van An-cen.

— În sfîrşit, îţi cunosc şi numele adevărat, scumpul meu frate. N-am crezut că se potriveşte atît de bine cu numele meu. Ar fi bine să apucăm vremurile cînd toţi oamenii, chinezi, mongoli, japonezi şi toţi ceilalţi vor deveni fraţi şi surori. Atunci va răsări pe pămînt acea floare a fericirii veşnice, despre care ai vorbit dumneata, Tuvşin, spuse Tugs, emoţionată, găsindu-şi cu greu cuvintele... Vor veni oare curînd acele vremuri ?

---

[1], [2] În limba mongolă, *tuvşin* înseamnă „pace", iar *tugs*, „împlinire", „desăvîrşire".

— Curînd, surioară, curînd, răspunse zîmbind Tuvşin. Cînd poporul se ridică la luptă pentru eliberarea sa, învinge orice obstacole şi năruie fortăreţele cele mai puternice. Nădăjduiesc că voi veni la dumneavoastră în vizită, cînd în ţara dumneavoastră şi în întreaga lume va domni pacea.

— Cum ? Ne părăseşti ?

— Da, surioară, e timpul să plec. „Păsările vin şi pleacă, musafirii vin şi se întorc acasă", spune o veche zicală. Am să mai vin pe la voi, dar în calitate de musafir, dragii mei prieteni ! Acum, însă, mă întorc acasă, în Mongolia mea scumpă.

Redactor responsabil : C. OLARIU
Tehnoredactor : A. IONESCU

Dat la cules 05.03.63. Bun de tipar 29.05.63. Apărut 1963. Tiraj 6140 ex. broşate. Hîrtie semivelină mată de 63 g/m². Format 540×840/16. Coli ed. 10,51. Coli tipar 12,5. A. nr. T. 712. C. Z. pentru bibliotecile mari 8 A. C. Z. pentru bibliotecile mici 8 A — 31 = R.

Întreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918", str. Grigore Alexandrescu nr. 93—95, Bucureşti — R.P.R., comanda nr. 504.

EDITURA PENTRU LITERATURA UNIVERSALA

Lei 5,50